

James
Hear. a

my
Pac 1.

Fortyfourth Street
New York

Az A : 8 8

Néhai Tekintetes, Názos vitéz Vrnak.

GYARMATI

B'ALASSA BA-
LINTNÁK;

Rs

Ama jó emlékeztető néhai

Nemzetes

RIMAI JÁNOSNÁK;

Igaz baba fiának, és a' Magyar
nyelv kétfélségének.

ISTENES ENERL.

Mostan uszjobban e' kis formában
ki-bocsáttattak.

COLOSVARATT.

Verecs egyházi Mihály által, 1677.

Oven. in Append Epigram-
matum :

*Præter Virtutem, nihil Immortale te-
nemus.*

*Mens manet & virtus : Cætera
moris erunt.*

Nincs semmi állandó : Csak az el-
me java.

É' virtezzéggel talált jó hírnek
folyamja.

Egyebet mind el bírt az halál
hatalma.

Halhatatlanságban csak e' ket-
tőe hatta.

Sz-152/
61-2007

LECTORI BENEVOLO

Typogr. S.

Mivel az Néhai jó hír-
rel nével tündöklő
vitéz Urnak, a' Te-
rintetes és Nágos Gyarmathi
BALASI BALINTNAK
tenes Eneki; Amaz jó em-
ékezetű, Istenben bóldogúl
i-mult Néhai Nemes és Nem-
etes RIMAI JANOS ékes
Enekivel annyira edgyűvé
óltak elegyedvén, az elébbi
Bártfai, Lócsei, sőt még a' Vá-
adi első ki-bocsátásban is,
A 13 hogy

LECTORI

hogy, mellyek legyenek a'
 meg-nevezett Ur elméjének
 Istenes rajzati, a' más fő sze-
 mélynek viszont idveiséges
 találmányi, a' ki ugyan gya-
 kran olvasza legyen-is a' két
 rendbéli munkát, alig tud-
 hatott (avagy ugyan nem-is)
 választást közöttök tenni.
 Hogy azért mind kettőnek
 jó hire neve, nemzetünknel
 holtok után se mennyen fe-
 ledékenységben; Im mind a'
 két méltóságos személynek
 Istenes énekít, jó akaróim
 fáradságos munkájok által
 edgyűvé szedegettem, és e'
 kis formában ki nyomtatván

szem

S A L U T E M.

szem eleibe ki-bocsátottam.
El-hittem hogy nem fog min-
dennek egyaránt tetszeni a
munka, mert a' mint Ove-
nus írja:

*Virtutem Genii duo semper in orbe
sequuntur,*

*Hic bonus ille malus: Gloria &
Invidia.*

Lésznek a' kik javallyák, ta-
láltathatnak ollyak-is, kik-
nek izetlenül esnek némelly
Enekeknek materiái, avagy
ugyan az énekek-is, de u-
gyan azon Author felel-meg
azoknak-is:

*Non cuius lectori auditorive placebo,
Lector & auditor non mihi quisq;
placet.*

A 3

Mind-

LECTORI

Mindazáltal azokért, a' kik
a' jó és idvefséges munkát
meg-tudgyák becsülni, és
hogy ez által az Istennek ne-
ve dicsőíttessék, a' két meg-
írt fő személynek pedig ez
Istenes munka által való jó
emlekezeti-közöttünk meg-
maradgyon, igyekezetemet
continuálván, Isten kegyel-
méből ki bocsátottam; Mert
ugyan-is változás alá vette-
rett lévén minden, úgy mu-
lik el, mint ha soha nem-is
vólt volna, csak a' szép tudo-
mány által való jó munka,
és dicsíretessen viselt jósa-
gos cselekedet marad-meg
fogy.

SALUTEM.

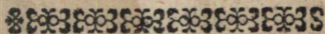
fogytig, a' mint *Ovenus* é-
nekli in *Monostichis*:

*Omnia dispereunt mundoque pul-
chra videntur.*

Divitias subito sors inimica rapit.

*Perpetuo durat Virtus, doctrinaque
rerum,*

*Inque illam Sors nil quod dominetur
habet.*

ELOGIA.

*Spectabilis ac Magnifici Dominó
VALENTINI BALASSA
de Gyarmat, Militis & Poëtæ
cultissimi.*

AD VALENTINUM BALASSA,
Joannes Rimaius.

BALLNT nemzedben ki vóltál
BALASSA.

*Munkádot ki adom, hogy minden
szem lássa.*

E L O G I A

De élit elmédnek nem vélem kaphassá,
Kinek Apollónál nem vólt tanulása.

Vagy Syron, vagy Circe, vagy Ma-
gyar Amphion,

Arany írásodban nincsen penész és ón,
Edgy igén többet nyomsz, mint más
nagy vakás szón,

A' ki ebben kétes nyomozzon balhát
hón.

Terhellye elméjét vak balgatagsága
Kinek munkáiához nincsen kívánsága
De szeret és ohalt azok társasága,
Elmédnek kik értik hogy nagy gaz-
dagsága. (zom,

En pedig írásid nyomát ki nyomom.
Ne báná új életre hogy nevedet hozom,
Emlekezetedet mindenütt hordozom,
S' így hived nevedet mint lehet tóldo-
zom.

Nyugodgyál s' koporsód legyen di-
csősséges,

Allapotunk most it nem gyönyörűséges
Kit te ékesgettél Eger- is Törökös.

Kiváá

BALASSA.

Kivánom hogy legyen lelked idvességes
Hibe városának hol nyugszik,
állása,

Ott vagyon: Kiváonnak hol magas
havassa, (hassa,

Vendég fogadóját minden úgy szál-
Szereket tekintvén hogy megis álhassa
Mondván itt fekszik az a' Balassa
sa Bállor,

Ki kevés öröm közt nyelt sok keserves
kint,

Kinek irásiban a' ki jól is tekint,
Elméje bársonyán szemlélhet Skárlát
szint.

In eundem

JANUS BALOGUS

Tolozus.

Dique Deaque simul celo novae
praelia miscet,

Certatim petitur cuique Balassa va-
lens.

A 4

Nosse

ELOGIA

Noſſe velis qui ſunt, & qua ſunt? Ac-
cipe paucis,

Mercurius, Mavors, Pallas Ap-
ollo, Venus.

Mercurius linguam, Mars enſem,
Cypris amorem,

Ingenium Pallas, carmen Apollo
rogat.

Ille ſciens, vates, orator, fortis; amatus

Sit licet: Hac mihi ſunt cuncta,

Minerva refert.

Sum Dea bellipotens ſapiens ſum, ſum
quoque pulchra,

Noſtra Valentinus caſtra Balalta
colat.

Ungarico Idiomate per Johannem
Rimai reddita in hunc mo-
dum.

Isten Aſſzonyokkal égben az Iſtenek
Uj harezot s' viadalt magok köz-
kevernek,

BALASSÆ.

Balassa Bállot kell csak mindenikénő
Kedvelvén szép vóltát tudós elméjének.

Tudni akarodé ezek kik legyenek
Mercurius és Mars neve ketteinek,
Pallás s' Apolló is közösi ezeknek,
Venus az ötödik kívül ellenkezőnek.

Mercurius keres Bálintban ma-
gajét,
Nem egyebet hanem tudós szólló nyelv-
vét,

Mars peniglen éles vagdalkozó törét,
Es Venus beléje öntött nagy szerelmét.

Pallás kéri tőle eszes bölcs elméjét,
Apolló peniglen verses sok Enekét,
Minerva kezdé el az után beszédét,
Mindnyájan Bállotnak hadgyatok
(mond) békét.

Bölcsőbb, vitézb, szebb-is ki lehet
nálamnál,
Egyedül nálam az, kiminnyájaknál,
En kedvem, szerelmem Bálintól el-
nem áll.

Méltán azért ő is én táboromba száll.

ELOGIA BALASSÆ.

Nem engedem tőlem őt el-vonni
másnak,

Sem néked Apolló, sem harczoló
Mártnak.

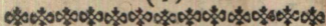
Eörvendvén maga-is a' velem lakas-
nak,

Tartom őt magamnak válhatatlan
társnak.

Néhai

(1)

Néhai Tekintetes és Nagyságos
vitéz Urnak,

GYARMATI

BALASSA BAL-
LINTNAK

Istenes, s'egynéhány vitézi Eneki.

E L S Ő.

 Dgy már csendességet ,
 A Lelki békeséget ,
 Menybéli Ur, Bujdo-
 só elmémet, Odd bú-
túl szívemet kit-sók kin fúr.

Sok ideje immár, Hogy lelkem
szomjan vár, Mentiségére, Ne
hadd, Őrizd, ébrezd, Haragod ne
gerjezd, Vesztségére.

Nem kicsiny munkával, Fiad
balálával, Váltottál-meg, Kinek
érdeméért, Most-is szűkségemet,
Tellyesíts-meg.

A. 7

Irgalás

Irgalmad nagysága, Nem vét-
kem rutsága, Fellyebb való, Irgal-
mad végtelen, De bűnöm ékte-
len, S' romlást valló.

Jó voltod változást, Gazdagsá-
god fogyást, Erezheté? Ki engem
szolgádat, Mint régen sokakat,
Ebresztheté?

Nem kell kételkednem, Sőt jó-
reménlenem, Igéd szerint, Meg-
adod kedvessem, Mit ígérsz ke-
gyessem, Hitem szerint.

Nyisd-fel hát karodnak, Szent-
séges markodnak, Aldott zárját,
Add meg életemnek, Nyomorúlt
fejemnek, Le-tört szarvát.

Reptűlvén áldgyalak, Elvén-
imádkyalak, Vétek nélkül, Kit
jól gyakorolván, Hallyak meg-
nyugodván, Bűnön kívül.

M A S.

*Az Magyar Nemzetnek romlott ál-
lapótyjáról.*

OH

OH Szegény meg-romlott s'elfogyott Magyar nép, Vitézséggel nevel bírral vagy igen szép, Kár hogy tartatol úgy mint menyvedendő kép, Előmenetedre nincs edgy utad is ép.

Kedvel becsült véred lőtt csúfoltságossá, Szablyádnak bő földágya nagy oltságossá, Meg-csorbúlt nemzedet változott korcsossá, Neved ékeisége utálatságossá.

Föld reménységére fel-nevelt Urfiak, Szemetre vettettek úgy mint kőztyukfiak, Sikokkal bizódnak az idegenfiak, Hozzád nem különbek mint az Őrdögfiak.

Hazádnak szép vége mindenütt csonkán áll, Sereged szép száma fogy, romol, s' szálton száll, Inséged nő, s' árad, veled edgy ágyban hál, Bő étkeld helyett rakodik apró tál.

Ki szánhat bánd magad nyo
mo

BALASSA

morúsígodat, Mert nézi s' nem érz
 zt az csak romlásodat, A' ki épít
 herné te szép országodat, Könnyen
 mulattya-el csak záloglásodat.

Sem pénz, jószág, mostan, s' méltó
 árú postó, Nem indit hogy böl-
 gály, meg-ízű kült az osztó, Esu-
 dald hogy minden rend nem kő-
 borló, s' fojtó, A' nagy orv, mert
 kicsint szörnyebb fel-akasztó.

Oh kedves nemzetem, hazám,
 édes felem, Kivel szerelmes mind
 Tavaszom, Telem, Keseregj sirj
 kiált Istenedhez velem, Nálad
 hogy szeretlek legyen e' vers jelem.

M A S.

Háborút és szíve fájdalmát számlál-
 ván kéri Istent hogy kétségben esés-
 től oltalmazza.

Lelkemnek hozzád való buzgó
 kiáltása, Jusson elődbe valaha
 már ohajtása, Ne hadgy vesne két-
 ség miatt lelkem váltsága, Nyújts-
 ki se-

ki segítő karodat szabadságomra.

Angyaloknak s' embereknek
kegyes Istené, jóval forró kegye-
lemnek elő kút feje, Irgalmas, hű
tűrhető vagy téteményedbe, Ena
gedd lellyek kedvet szent színed-
nek előtte.

Látod engem sok háború mint
elborított, Veszedelem minden-
felől körül befogott, Nagy ha-
talma csak te reád immár szorított,
Emberi segítségől mindentől
megfosztott.

Ne badgy azért én Istenem ve-
szedelmemben. Belőlem az fájdal-
mat vedd ki kegyelmessen, Akar
vigasztalásoddal s' akar máské-
pen, Csak könnyebbíts-meg, hogy
ne legyen tűrhetetlen.

Hald meg imádságim nékem,
kit te alkottál, Ha bűnömért osto-
reddal meg bódoltattál, Jusson e-
szedben a' mit régenten fogadtál,
Hogy

Hogy mibelt néked könyörgünk
szabadítanál.

Elsz Istenem, nem akarod veszedelmünket, De kívánod megtérünket és életünket, Ne hagyj el hát engem is nyomorult bűnösöd, Ki bűnéből hozzád térvén tégedet követ.

Ne emlekezzél ez után gonoszáságimról, Mond ezt inkább én lelkemnek te jó voltodból, Im én ki te idveliséged vagyok: nagy bűdből, Ki menteni jelen vagyok, azért ne basully.

Még-is azonról.

OH én kegyelmes Istenem,
Melly igen meg-verél engem,
Kegyelmezz-meg már énnékem,
Ne hagyj bűnömben el-vesznem.

Nem tagadom mert vétkeztem,
Hitemet sokszor meg-szegtem,
Rút fertelmes volt életem, Klért
lám im meg-fizettem.

Légyén azért elég immár, Sok
bűm, és szenvedtem nagy kár, Rút
szégyen, ki mint hegyes ár, Lel-
kemben keserveken jár.

Hol a' te irgalmaságod? Mel-
lyel vertedet gyógyítod, Hol a' te
erős jobb karod? Mellyel hived
szabadított?

Régen Dávidot Saultól, Szaba-
dítád mentéd bűtől, Noha sok-
szor vétett rútól, Kiért meg-ver-
ted azontúl.

Ellened való sok vétkem, Mínt
Dávidé olyan nékem, Mellyért a'
mint én azt vélem, Vészett keserű
ves életem.

Dete Dávid jó Istene, Ki az ő
szerencséjére, Vetettél bűt én fe-
jemre, Térj hozzám már kegye-
lemre.

Bűnömön talált bűm után, Kö-
nyőszíllly lelkem faldalmán, Tégy
szégyent azok orcáján, Kik rám
d ühöztek méltatlan. Enj

Engem pedig bocsfűjokra, El-
melly fel jó állapotra, Ne tessek
az hogy hejába, Biztam dolgomat
magadra.

Kiért a' míg élek itten, Dicsir-
lek felséges Isten, Ki könyörűlsz
illy veszetten, Aldott légy örök-
ké, Amen.

M A S.

BALASI BALINT nevére;
Mellyben könyörög bűne bocsánattya-
ért, és hálákat is ad, hogy Istenhez va-
ló meg térése által kedvet lelt Istennél,
s' az által az örök kárhozattól
meg szabadult.

Bizonnyal ismérem rajtam nagy
haragod, Felséges Ur Isten és
kemény ostorod, Mellyel tagalmat,
Bűneimért nekem igen ostorozod.

Alázatos szívvel Uram téged kér-
lek, Ellenem fel-emelt kezaidet
tarts-meg, Szent Isten könyits-
meg, Irgalmafságod-is én hozzám
mutasd-meg. Lát-

Láttam bűnelmet kikkell életemben,
Vétkeztem ellened, vltt Őr-
dög a' bűnben, Es a' test a' törben,
De meg sem gondoltam hogy így
járjak ebben.

Anyámnak méhében bűnben
fogantattam, Mellyből noha töled
ki-mosogattattam, De gyarlón ma-
radtam, Es annak utánna vízfűz-
tántorodtam.

Soksága bűnömnek retteget-
engemet, Csak irgalmaságod biz-
tatya szívemet, Sírattván bűnömöt,
Es szívből ohajtom kegyelmessé-
gedet.

Illik hogy el fordúlly Uram bű-
nelmül, Mellyel rakva vagyok tal-
pig mind tetémül, Kegyelmessé-
gedül, Nem illik hogy meg-fossz
irgalmaságodul.

Botsádd meg kötelet inkább aja-
kimnak, Kik szüntelen téged fel-
magasztallanak, Hálákat adgya-
nak,

10 **B A L A S S A**

nak, Jó voltodért néked hiven
szolgálynak.

Az én lelkem is kész minden
kor dicsírti, Irgalmasságodért
nagy hálákat adni, Rólad emlé-
kezni, Gondolatim rajtad min-
denkörtartani.

Légyen ez énnékem az én bű-
nelmért, Nagyobbal is néked men-
tartozom ezért, Nagy sok vétke-
mért, Engem el nem vetél sok ál-
nokságimért.

Im ha bűneimből ki nem térek
vala, Vagy hogy vétkeimből ki
nem emelisz vala, Im mint veszek
vala. Örök kárhozatra tántorodom
vala.

Néked azért nyelvem hiven éne-
kellyen, El-vőtt javaidért téged
dicsírjen, és holtig tiszteljen, Hogy
annak utánna örökké élhesse.

Tanúságra szerzé e' verseket ös-
ve, Kinek neve vagyon a' versek
feje

Mi hasznod benne ha martalékja
lészek a' Sátánnak. Hiszem nem
néki teremtetél volt, hanem te ma-
gadnak, Kín szenvedését vallyon
a' hiába hagyodé Fiadnak?

Lám én értem-is bintén úgy meg-
hólt mint a' nagy szentekért, Tarto-
zol tehát engemet-is meg halgatni
kedvéért. Halgald-meg azért fo-
hász kodásim az ő szerelméért.

Szivem állását és kívánságát vol-
taképpen tudod, Semmi előtted el-
rejtve nincs mert te nyilván lá-
tod. Tartstisztán azért az én szive-
met és adgy bátorságot.

Teljes életemben kiért dicshajem
Uram felségedet, Adgy erőt arra
hogy segítségül bihassam nevedet,
Irád-bé kérlek a' te könyvedben
én könyörgésimet.

Emlekezetre kik mindenkoron
legyenek előtted, Es ne bosszúság
bosszú állásra szent Isten ségedet.

B

Te

Te Szent Fiadért, kinek örökké
légyen nagy dicsirét.

M A S.

*Deo vita mortisque arbitro; Ex Oda
Quem tu summe Deus semel Pla-
catus, patrio lumine respicis. &c.*

O Szent Isten, kit kedvedben,
mint kegyes kebledben, egy-
szer már bé-vőtél, Annak szive
bátor, kedve vig, mert nincs félel-
me, rakva igaz hittel, Örög, el-
lenség, sok bú, szegénység, nem
árthat, mert tellyes reménységgel.

Mint nagy szál kő, úgy meg-áll
ő, kárán nem törődő, mindezt
könnyen szenved, E' világot testi
fok jót gyűlöl mint nagy gondot,
s' azokban nem eped, De meny-
országgra, mint főbb javára hal-
vészt, s' arra minden kedve gerjed.

Ha vétél mér, mindgyárt meg-
tér, s' ha a' bűn hozzá fér, pe-
csik kétségben, Isten lelke mer

vézére, viseltek teste, Angyalok
kezeiben, Ojják lábait mint sze-
mek fényét, hogy valaminet ne űsse
a' kőben.

Oh szent Isten mind éltünkben,
s' mind holtunk idején egyedül re-
ményűk, Te vagy éltünk, ben-
ned halunk, rajtad áll mi nékűk
mikor lében végűk, Testűk ro-
molván szent országodban általad
léssen gyönyörű éltűk.

Hogy tégedet élő Istent bívűk
kedve szerint szolgállyon, s' tisz-
tellyen, jó egészség, békesség,
és kedves kegyesség, szálljon mi
közinkben, Véletlen halál, ki re-
ánk őt áll, ne fojtson meg hirtel-
len éltünkben.

M A S.

Könyörög Istennek hogy bujdosásában
viselje kegyelmessen gondgyát, s' ter-
jeszse- is reá újabb aladását.

K Egyelmes Isten, Kinek közél-
ben

ben életemet adtam, viseld gondomat,
Vezérlé utamat, Mert csak
rád maradtam.

Gyermekségemtől fogván egyedül,
Csak te vártam, Mielőtt atyá után fiú kiálván,
Könyörögve jártam.

Most is csak benned, Remén-
ségemet, Uram helybeztettem,
Magam rád badtam, Rád támasz-
kodtam, Te alád vettem.

Mi hasznod benne, Hogy ha ve-
szélyre, Jutok kétség miatt? Kit
Fiad által, Hozzád váltottál, Mint
fogadott fiat.

Halgass-meg azért, Te nagy ne-
vedért, En könyörgésemben, Mu-
tass-meg jódat, Sok áldásodat, Az
én szerencsémben.

Add-meg énnékem, En remé-
ségem szerint való jódat, Ald-meg
fejemet, Ki bizik benned, S'visel-
lyed gondomat,

A' szép barmarot, Miként bul-
larod, Tavaszszal virágra, Sok jó-
dat Uram, Ugy hullald reám, Te
régi szolgádra.

Hogy mind bółtomig, Szivem
légyen vig, Téged magasztalván,
Mindenek előtt, S' mindenek fe-
lett, Szent nevedet áldván.

Ezeket írák a' tenger partján,
Oceanum mellett, Kilenczven-
edgyett, Mikor jagyzették, Más-
fél ezer felett.

M A S.

Egy lengyel ének Igéről ígére, és ugyan
azon Nótára:

Blahoslav nasz, &c.

Aldgy. meg minket Ur Isten a'
te jó vóltodból, Világosíts-
meg minket irgalmaságodból, Or-
czád világosságával, Lelked aján-
dékával, Hogy éltünkben e' föl-
dön járjunk igazsággal.

Boged meg minékünk kegyel-

B 3

mes Istenünk, Hogy mindnyáján
tégedet igazán ismerjünk, Hadd
a' kicsiny hitűkkel edgyütt örven-
dezzünk, Mikor meg-ítélsz Uram
kegyelmezz-meg nekünk.

Ne tántorodgyunk mi el soba-
Uram tőled, Ne kételkedhesünk-
is többé már felőled, Nyughassék-
meg mi lelkünk igaz hittel ben-
ned, Valhassunk mindenebben
Urunknak csak téged.

No azért dicsirjük most fel-só-
val az Urat, Mert lám csak Ő viseli
mindenütt gondunkat, Uram a' te
nevedben áld-meg szolgálodat, kiért
viszontag mi is dicsirjük Fiadat.

M A S.

*Mellyben bűne bocsánatjáért kö-
nyörög.*

Bocsáld meg Ur Isten Iffiusá-
gomnak vétkét, Sok hitetlen-
séget, undok fellelmességét, Tö-
rőd-el rutságát, Minden álnoksá-
gát,

gát, Könnyebbíts lelkem terhét.

Az én búsult lelkem én nyava-
lyás testemben, Tétova bujdosik
mint madár a' szélvészben, Tőled
el-ijedett, Tudván hogy vétkezett,
Akar esni kétségben.

Láttya magán való számtalan
nagy sok jódat, Kiért tudgya téged
Mint tisztelt jól tőtt Urat, Hálá-
datlanságát, Látván hamis voltát,
Ugyan szégyenli magát.

Akarna gyakorta hozzád ismét
meg-térni, De bűnei miatt nem
mér elődbe menni, Tőled olly igen
fél, reád nézni sem mér, Színed
igen rettegi.

Semmi sincs penig mivel előd-
be mennyen, Mellyel jó voltodért
viszont téged tiszteljen, Vagy
alázatosan, Méltó haragodban,
Tégedet engeszteljen.

Sok kísértet éri mindenképpen
rettegi, Veled ijezgeti, kétségre
siet-

fierteti, mely miatt majd el vész, Ha
véle jól nem tész, magát pokolra ejti

Jajgatván nagy sokszor említi
szent nevedet, Mondván: Vajha az
Ur hozzá venne engemet, bizony
kedvet lelném, Mert őtet követ-
ném, Mint édes Istenemet.

Bátorítsad Uram azért biztató
szóddal, Mit hasznalsz szegenynek
örök karhozattával, Hadd inkább
dicshessen ez földön élteben, Szép
magasztalásokkal.

A te szódat tudom mihelyen
meg hallgattya, Ottan szent neve-
det mint attyát úgy kiáltja, Ki-ter-
jeztett kézzel, Sűrű könyves szem-
mel, Magát reád bocsátja.

Legörögven könyve orcáján
ugy meg követ, Magad-is meg-
szánnád, Látván melly keseredet,
Mert zokegásokkal, Siralmas szép
szókkal, Kér fejének kegyelmet.

Irgalmasságod is annál inkább

ki-tetők, A' mennél több vétkeink
nékeink meg-engedtetik, Inkább
kegyelmedben, Mint büntetésed-
ben, Te irgalmad ündöklők.

No nem tartod tudom tovább ha-
ragod rajta, Mert a' békeségre te
jobb kezéd ki-nyújtva, De csak
ollyanoknak, Kik utánad járnak,
Mert vagy mindennek Ura.

Térj azért én lelkem kegyelmez
Istenedhez, szép könyörgésekkel
békéllyel bent kezébe, Mert látni
hozzá fogad, Csak reá hadd ma-
gad, Igen irgalmas Ur ez.

Hidgyünk mind örökké Igazán
csak Ő benne, Büntől őrizked-
gyünk, Ne távozzunk-el tőle, Al-
dott az Ő neve, Örökké mennyég-
be, Ki már meg-kegyelmeze.

Eneklém ezeket meg-keseredett
szível, Várván Ur kegyelmét fej-
jemre szent Lelkével, Tétova buj-
dosván, Büntőmon bánkodván,

Tusakodván Őrdöggel.

)(

M A S.

In laudem verni temporis.

Aldott szép Pünkösznek győ-
nyörű ideje, Mindent egé-
séggel látogató Ege. Hosszú uton
járókat könnyebbitő szele.

Te nyitod rósákat megillatozásra
Te a' filemile torkát kiáltásra, fá-
kot te öltöztetél sok bűnű ruhákba.

Néked virágoznak bokrok szép
violák, Folyó vizek, kútak, csak
néked tisztulnak, A' jó hamar lo-
vak-is csak benned vigadnak.

Mert fáradtság után fűre ment-
tagjokat, Szép harmatos fűvel biz-
lalod azokat, Uj erővel építvén
űzéshez inokat.

Sőt még a' vég. béli jó vitéz ka-
tonák, A' szép szagú mezőt kik
széllyel bé-járják most azok-is vi-
gadnak s' az időt mulattják.

Ki szép fűvön lévén bánik jó
lová-

lovával, ki vígan lakozik vitéz bá-
rátyával, Ki pedig véres fegyvert
tisztítat csiszárral.

Ujjúl még a' föld-is mindenütt
te tölled, Tisztúl bomlályából az
Eg-is te veled, Minden teremtet
állat meg-lobúl te benned.

Illy jó időt érvén Isten kegyel-
méből, Dicsirjük szent nevét fe-
jenként jó szívből, Igyunk, lak-
junk egymással vígan, Szeretettből.

M A S.

In laudem Confiniarum.

Vitézek mi lehet, E' széles föld
felett, Szebb dolog a' Végek-
nél? Holott ki keletkor, A' sok
szép madár szóll, Mellyel ember
ugyan él, Mező jó illatot, Az ég
szép harmatot, Ad, melly kedves
mindennél.

Ellenség hírére, Vitézeknek ép-
ve, Gyakorta ugy fel-buzdúl, Sőt
azon kívül-is, Csak jó kedvéből-

is. Vitéz próbálni indúl, Holott
sebefedik, Ől, fog, vitézkedik,
Homlokán vér lecsordúl.

Veres zászlók alatt, Lobogos kop-
piát, Vitézek ott viselik, Roppant
sereg előtt, Távol a' fők mezőt,
Széllyel nyargallyák, nérik, A'
párducz kápákkal, Fényes sisakok-
kal, Forgókkal szép mindenik.

Jó szerecsen lovak, Alattók ug-
rának, Hogy ha trombita riad,
Köztök kiírásátál, ki lováról le-
szál, Nyugszik reggel hol virrat,
Midőn éjten éjjel, Csata víseléssel,
Mindenk lankatt, fáratt.

A' jó bízott, névett, A' szép tisz-
tetségét, Ők mindent hátra had-
nak, Emberségről példát, Vitéz-
ségről formát, Mindeneknek Ők
adnak, Midőn, mint jó sólymok,
Mezőn széllyel járnak, Vagdal-
koznak, futtatnak.

Ellenséget látván, Örömmel ki-
áltó

áltván, Ők kopljákat törnek, S' ha
folyoson vagyon, A' dolog harczo-
kon, Szólitatlan meg-térnek, Sok
vérben fertezvén, Arczúl reá tér-
vén űzöt sokszor meg-vernek.

A' nagy széles mező, S' a' szép
liget erdő, Sétáló palotájok, Az u-
taknak lefe, Kemény harczok he-
lye, Tanuló iskolájok, Csatán való
éhség, Szomjúság, s' nagy hévség,
Fáradtság mulatságok.

Az éles sablyákkal, Méltán űr-
vendeznek, Mert fejeket Ők szed-
nek, Vadal helyeken, Véresen, se-
besen, Halva sokan feküsznek. Sok
vad, madár gyomra, Gyakran kö-
porsója, Vitézül bólt testeknek.

Oh végbélieknek, Iffiu vitézek-
nek, Dicsiretes serege, Kiknek e'
vllagon, Szerinte szerint vagyon,
Mindeneknél jó neve, Mint sok
fát gyümölcsel, Sok jó szerencsék-
kel, Aldgyon Isten mezőkbe,

Edgy szép új könyörgés.

Nélsz már hoválennem kegyel-
mes Istenem, Mert körül-
vött engem szörnyű veszedelem,
Segedelmem, légy mellettem ne-
hadgy meg-szégyenednem.

Vagy ha azt akarod, hogy tőr-
jem ostorod, Csak rút szégyentől
ódd fejemet, ha bántod, Halálomat
inkább el-hozd, hogy nem rútíts
orczámat.

Aldgy meg vitézséggel, a' jó
bírral nével, Hogy szép tisztesség-
gel mindent végezzek-el, Öltöz-
tes-fel fegyvereddel, Jó észszel,
bátor szível.

Ne gyalázzon engem kevély
ellenségem, Te légy Uram velem
jó tévő Istenem, Nagy szégyenem,
ne visellyem, s' tovább ne hadgy
el-esnem.

Kiért dicsérhesse lelkem min-
denj

denképpen, Hogy mindenek ellen
meg-tartottál éppen, Aldott Isten
hála legyen néked örökké, Amen.

M A S.

*Psalmi 17. translatio Ungarico Car-
mine juxta Buchan: Paraphras.*

Edgy Olasz ének Nótájára.

AZ én jó Istenem, ha gyertyám
a' ékém minden segítségembe,
s' ha életemet őrizi, fejemet menti,
Hát ki mint ijesztethetne? Ha hogy
fok ellenség, Reám fegyverkezék,
Tőlők jó vóltából meg-mente,
Rám dűhött szájokból, Ki-vőn ő
markokból, Rajtam mert ingyen
könyörüle.

Kiért áldom nevét, és nagy ké-
gyelmét, Míg e' testben élhetek,
Tőle ez előtt is ez edgyet, s' most-
is, Kértem, hogy reá nézhessék, Az
imádság lelkét, adgya reménségét,
Hogy egyedül csak benne bíd-
gyek, Észemet a' Sátán ne hajtsa
más

más után, Szent cselekedetén Őr-
vendgyek.

Őt áldgya ének főm, s'versemre
okom, Légyen csak Ő éonékem,
Mert Ő árnyékában, és Sátorában,
Meg-tart nem bágy esnem, s'vész-
nem, Mint erős kőszálra visen ha-
talmára, Hol nem árthat sok ellen-
ségem, Sőt noha ugy tetszik hogy
most is aluszik, Az Ur: de tőlők
meg-ment engem.

Kiért én meg-állom nagy foga-
dásom, S'őtet bölög dicsírem, Kő-
nyörűlly én rajtam, azért jó Uram,
S'végy-ki e' bóból engem, Emelly-
fel Istenem, segélly reménségem,
Mert csak benned bízik bús lel-
kem, Szemem csak rád néz, fél-
vén hogy majd el-vész, Ne hadgy
reménlett idvefségem.

Ne hadgy e' sötétben, s'ne rejt-
el előlem, Szerelmes orczád fényét,
Vesz-nem szinte ne hadgy kifirtet
miatt,

miatt, S'tarts meg adtad életemet,
 Sok ellenségitől, kik vették már
 körül, Egyedől ártatlan fejemet,
 Engem már barátim, szűlém ro-
 konim, El-hadtanak mint veszett
 emberr.

De a' jó Isten ki az hiveket ör-
 zi veszedelmekben, Engemet nem
 hagyja, s' bűnből ki-hozza, Nagy
 esudálatosképpen, Irgalmas szent
 Atyám engedgyed hogy tudgyam,
 A' te utaidat követnem, Arról se
 félelem, se más dolog engem, Hogy
 soha el ne téveszthessem.

Rágalmazó nyelvtől, ál ellen-
 ségtől, Ments-meg Uram engemet
 Mert hazug tanúkkal, keserves
 szókkal, Káromlyák életemet,
 Nyelvek ő fegyverek, mellyel dű-
 bösöködnek, Keresik csak vesze-
 delmemet, Ha velem nem volna,
 s' nem bátorítanál, Eltemben értek
 volna véget.

De a'te jóvöltöd, és igírted jódd,
 Kt bűm után vigan adsz, S' a' böl-
 dog élet kegyelmességed, Kt ve-
 lem hittel váratsz, Biztatsz nyava-
 lyámban, vigasztalsz sok bűmban,
 S' tudom-is hogy sok jókkal áldasz,
 Senki ne féljen bár, Mert az Ur
 sok jót ad, Néked ki csak ō ben-
 ne bizhatsz.

M A S.

Deus per nomen tuum serva me, &c.

A' Te nagy nevedért tarts meg
 engem Istenem, Győzhetet-
 len erőddel állj boszszút értem,
 Halgasd-meg már sok imádsági-
 mat, Uram énnékem, Ne felelkez-
 zél tellyességgel így el én felőlem,
 Bizonyos reménségem, Segélly,
 most ideje, légy jelen énnékem.

En reám mert nagy sokan most
 fel-támadtak, Ollyanok kik veled
 semmit nem gondolnak, Sűrgetik
 lelkemet, mert szörnyű halálomra
 jár-

járnak, En pedig segítségül csak
téged egyedül várlak, Im majd el-
fogysznek, Ha el-hadsz és tor-
kokba vetisz azoknak.

En életemet Uram te támoga-
tod, Búval borított lelkemet meg-
vigasztalod, Ellenségimnek a' köl-
csönt te bővőn meg-adod, Igasí-
goddal az álnok sziveket-is meg-
rontod, S'nyilván meg-bizonyítod,
Hogy segélli az hív embert jobb
karod.

Tenéked akkor hálát adok ö-
zömmel, Aldozom szívem szerint
fép dicsirettel, A' te felséges nagy
nevedet áldván tisztelettel, Mint te
teremtetted ember, ha járhatok bá-
tor sível, Dicsírlek énekkel, Hogy
veszteket láthattam két szememmel,

M A S.

Psal. 148.

MEnyei seregek, bóldog tiszta
lelkek, Emberi nemzetre
kik

kik az égből néznek, Az Urat örökké ti mind dicsőítétek.

Angyalok az Urnak követi kik vadatok, Szentek kik ő sékit mind körül álljátok, Örökké az Urat fel-magasztalljátok.

Fényes nap világa, e' világ fátylaja, szép Hóld éj lámpása, Egnek fok csillaga, Az Urnak szent nevét mind örökké áldgya.

Tűzes hatalommal forgó ti nagy egek, S' a' nagy tengerekkel edgyütt minden vizek, Örök dicsérettel őtet tiszteltyétek.

Mert csak ő egyedül minden teremője S' mindent bír valamin magában rendelte, Meg-marad mindenekellen ő szerzése.

Földnek kereksege minden állatokkal, Vizben való halak, tengeri csudákkal, Az Urat örökké áldgyátok szórokkal.

Tenger mély örvényi, menydörögés,

gés, villámás, Első, hó, fél és vész,
háború csattogás, Hegyek, erdők,
s' nyárbán-is fejező sok havas.

Szép balmok, zöld ágak, éke-
sült kis dombok, Fák, kik kü-
lőmb külőmb szép gyümölcsöt
hoztok, s' fűvek kik gyönyörű
szaggal illatoztok.

Sok bimbó tündöklő ékes szép
virágok, Erdőkben cserékben va-
dak ti kik laktok, Örökké az Urá-
nak nevére kiáltjátok.

Gyíkok, kigyók, földben lakó
sok állattal, Sőt a' madarak-is kü-
lőmb külőmb szókkal, Örökké
az Urat áldgyák hangoslag.

Világ fejedelmi urak, és fő né-
pek, kik községgel bírtok, s' né-
kik törvényt tesztok, Örökké di-
csővén az Urat féltjétek.

Együgyű gyermekek, kegyesek,
szép szűzek, Fel serdült ifjakkal
becsületesevének, Dicsőrejtőletek
légyen ő nevénck.

Mert Ő az a' kinek hatalmában
az ég, Néki enged tenger, meny,
s' földi kerektség, Segéli Ővét
mint mennyei felség.

Ezt azért ti hívek Urnak szent
serege, Kik leg inkább vadtok az
Ur szerelmébe, Őrökké szent ne-
vét dicsirjétek menybe.

M A S.

Hymni tres ad SS. Trinitatem,

I, ad Deum P.

A' Szent Háromságnak első fe-
lő, Améllye, Atya Isten dicsőséges
felsége, Mind e' széles világnak
teremtője, Tekints reám ilyen ve-
szett szegényre.

Ments és vezess-ki Uram a' sok
vészből, Viselgy gondot rólam te
árvád felől, Ne szakadgyak-el tő-
led Istenemtől, Segélgy kiáltok
csak hozzád egyedűl.

Veszett fejemnek mert olly álla-
pottya, Mint hajónak kit el-vert

tenger habja, Nincs senki vezére,
kormány tartója, A' sok viz kö-
zött csak az edgy Isten ólja.

Reméttelen mindeneknél éle-
tem, Látván veszttem, Őrül sok el-
lenségem, Csóválván fejeket csú-
folnak engem, Barátim-is mind
idegenek tőlem.

Gondod nincs rám mert miode-
nik azz tudgya, Hogy eddig is él-
tem ki ki csudállya, Ennek, ugye
mond, a' mit vagyon ő dolga, Le-
hetetlen hogy senki szabadítsa.

De mind ennyi sok háborúim-
ban is, Erzi lelkem hogy reménség
kívül is, Csuda képpen még ki-
mentesz végre is, Noha nem lát-
tom most edgy csepp módgyát is.

Azért ez lelkem érzette sok jó-
dat, Ne halogasd meg-szabadítás-
sodat, Mert ha el-veszek-is Uram
mi hasznod? Azzal ugyan nem,
őregből hatalmod,

De

De ha meg-mentesz ez jók kö-
vetkeznek, Edgyik ez, hogy mind
hóltomig dicsírlek, másik meg ez,
hogy azok is meg-térnek, kik se-
gedelméről kétségbe estek.

Terjed ki hát fényes orczád vi-
lágar, Szárazd azzal semeim ned-
ves vóltát, Mert csak te fényed si-
ralmat szárazszthat, Búból menthet,
jóra mindent fordíthat.

Nabugodonozort hét esztendő-
re, Vivéd ismét királyi felségére,
Meg-szánván szemedet vetéd sze-
gényre, Azért tekints reám is illy
veszetre.

Kiért velem edgyütt földi ke-
rekség, Dicsírtéged ô mennyel
nagy felség, Veszendőnek ki vagy
igaz segítség, Dicsőségeddel rak-
va mind föld s' mind ég.

M A S.

*Hymnus II. ad Deum Filium pro im-
petranda militari virtute.*

A' Sz.

tenger habja, Nincs senki vezére,
kormány tartója, A' sok viz kö-
zött csak az edgy Isten ójja.

Reméttelen mindeneknél éle-
tem, Látván veszttem, Őrül sok el-
lenségem, Csóválván fejeket csú-
folnak engem. Barátim-is mind
idegenek tőlem.

Gondod nincs rám mert minde-
nik azt tudgya, Hogy eddig is él-
tem ki ki csudállyá, Ennek, ugye
mond, a' miot' vagyon ő dolga, Le-
hetetlen hogy senki szabadítsa.

De mind eanyl sok háborúim-
ban is, Erzi lelkem hogy reménség
kívül is, Csuda képpen még ki-
mentesz végre is, Noha nem lát-
tom most edgy csepp módgyát-is.

Azért ez lelkem érzette sok jó-
dat, Ne halogasd meg-szabadítá-
sodat, Mert ha el-veszek-is Uram
mi hasznod? Azzal ugyan nem,
őregből hatalmod,

De ha meg-mentesz ez jók kö-
vetkeznek, Edgyik ez, hogy mind
hóltomig dicsírlek, másik meg ez,
hogy azok is meg-térnek, kik se-
gedelmedről kétségbe estek.

Terjezd ki hát fényes orczád vi-
lágot, Szárazd azzal semeim ned-
ves vóltát, Mert csak te fényed si-
zalmat szárazíthat, Búból menthet,
jóra mindent fordíthat.

Nabugodonozort hét esztendő-
re, Vivéd ismét királyi felségére,
Meg-szánván szemeder vetéd sze-
gényre, Azért tekints reám is illy
veszetre.

Kiért velem edgyütt földi ke-
rekség, Dicsírtéged ô mennyel
nagy felség, Veszendőnek ki vagy
igaz segítség, Dicsőségeddel rak-
va mind föld s' mind ég.

M A S.

*Hymnus II. ad Deum Filium pro im-
petranda militari virtute.*

A'Sze

A' Szent Háromságok, Kinek
 Imádkoznak, Jéhus másod Be-
 méllye, Régi vitézeknek, Roppant
 seregeknek, Győzhetetlen Istene,
 Te hozzád kiáltok, ki katonád vá-
 gyok, Vigy kérlek vitézségre.

Régeiben Dávidot, Job mellől
 a' páfátott, Vid királyi felségie,
 Midőn Goliáttal, A' nagy Oriással,
 Meg-viva szemtől szembe, Kik re-
 ménség ellen, Csudálatos képpen,
 Adál néki kezét e.

Jó Machabeusnak, Jeffének,
 Sámsonnak, Gedeonnak, Júditnak,
 Eszet, bátorságot, Adál diadalmot,
 Hogy vitézül járnának, Midőn
 benned bizván, Hadnagyságod
 után, Szerencsét próbálnak.

Most is vitézeknek, Te vagy bá-
 tor szívek, Kik veled dicsekednek,
 De a' kevélyeknek, Kik mással
 érkekednek, Csak Hűgyen-vallás
 helyek, Mert kit te nem segélsz,
 C szíve

szive, esze, el-vész, Hátat ad el-
lenségnek.

A' te nagy nevedben, En is most
Istenem kötöttem fel szablyámat,
Sok jó szerencsét, várok csak te-
rölled, s' vitézlő sok szép jókat,
Mert nem fizetésért, sem gazdag
prédáért, járom tudod útamat.

Hanem szent nevedért, S' a' fép-
tis-elségért, Melyben meg-kisfeb-
bitél, Noha nem méltatlan, Mert
rút, és számtalan, Bűnömért rám
gerjedtél, De kérlek felejts-el, Un-
dok vétkeimet, Lám már eléggé
vertél.

Te vagy szál koplám, Te vagy
éles szablyám, Jó lovam hamarsá-
ga, Elmémnek vezére, Karjaim e-
reje, En sívem bátorsága, Bizván
szent nevedbe, Mégyek örvendez-
ve, Bátran káromlólódra.

Csak te reád badtam, Eleteimet
Uram, Valamely helyen járok, Bá-
torsá-

torságot, eszet, sok jó szerencsét,
 ket, Csak jóvoltodból várok, Or-
 czámról töröld el, Szép vitézsé-
 gekkel bégyent, kít még is vallok.

Hogy vidám orczával, Szép bá-
 lá-adással, En fel-magasztallyalak,
 E' széles világnak, Téged hadna-
 gyomnak, Örömmel kiáltalak,
 Vérrrel festet szablyát, Kít adsz ol-
 lyanoknak, Kik zászlód alatt járnak,

M A S.

*Hymnus ad Spiritum S. pro felici
 Conjugio.*

A' Szent Háromságok harmad-
 dik személye, Szerelmemek
 Isten szerint gerjesztője, A' jó bá-
 zarságnak ki vagy bölcs szerzője,
 Szívek szentelője.

Szent Lélek Ur Isten, te ki jó-
 kat osztasz, Meg-keferezteket ör-
 ömmel látogatsz, Félelmes szíve-
 ket bátorsággal áldasz, Siralmaid
 vigasztalasz.

Régi szentek bázaságát te szer-
zetted, Az én szívemet is csak te
ébreztetted, Egy árva bűp bűzhöz
mostá gerjesztetted, Erre engedted.

Könyörgők tenéked hogy sen-
tely-meg engem, Tulajdon tem-
plomod hogy lehessem lelkeim,
Szeplő nélkül tiszta legyen én éle-
tem, Lakozzál én bennem.

Add-meg azt istársúl énnékem
bóldogúl, A' kilt mostan kérek tő-
led én Uramtúl, Hadd vehessek
bucstú immár bánatimtúl, Legyek
vig ezentúl.

Algy meg mind ketőnket igaz
berelemmel, Jó épp egészséggel, és
szent félelemmel, Kétség és ver-
fengés közöttünk veszfzen-el, El-
lyünk csendességgel.

Te regulád szerint hogy igazán
élvén, Hozzáuk tartozókkal imád-
gyuk dicsírén, Téged vigasztaló
Szent Lélek Ur Isten, Mind örök-
ké Amen.

MAS.

Lelkem mint Noë galambja,

Magát ép hitivel adgya.

S Egély meg engemet én édes Istenem, Reméltelenségben ne badgy-el süllyednem, Im minden el-bagyott: Nincsen hoválennem, Nem tudok mit tennem.

Sok nyavalya miatt apadtott hitemet, Most többits-meg bennem, segélvén engemet, Kite' világ útjál, csúfolván engemet, Veszett életemet.

Mint galamb mely Noë bárkájából repült; Nagy víz özön miatt míg bárkára került, Szájában ágat hozván, míg tetejére űlt, Ki zöld ággal újjúlt.

Szótén ugy most lelkem ő nagy inségében, Még te rád került kérelenségében, Noha el-bagyott volt: most reménletében, Rád szállott hitiben.

Uj könyörgést hozott néked új
 ág helyett, Ki jó reménységgel vi-
 ragzott, zöldellet, s' adgya ő ma-
 gát is kezédben e' mellett, Így vár
 bárkád felett.

Mint edgy nagy bárkában ved-
 bé azért szegényt, Jó áldomásod-
 ban fogadásod szerint, Hogy a'
 kétség miatt el ne hadgyon meg-
 ént, Téged szentéges fényt.

Kiből Uram néked de mi has-
 nod lenne? Ha a' kétség miatt ő
 pokolra menne, Lám már meg-vál-
 tottad hogy ne égne benne, Sőt jót
 érdemlene.

Régen edgy galambot ha Noé
 meg tartott, Hát hogy hadnál en-
 gem, kit Fiad meg-váltott, Ki té-
 ged kecservesslen régen kiáltott, Szí-
 ve szerint áldott.

Segély azért engem kegyelmes
 Istenem, Örvény fenekére ne
 hadgy alá mennem, Klért a' míg
 élek

élek kész vagyok hű lennem,
Nagy báládaft tennem, Szent ne-
ved dicsírdem.

M A S.

Ex Psalmo 42.

Mint a' szomjú szarvas kit vá-
dász rettentet, Hegyeken,
völgyeken széllyel mint gergetet,
Ri, lész, s' alig vehet szegény lég-
legzetet, keres kút fejeket.

Ugy keres Ur Isten lelkem most
tégedet, Szeret mint kiáltván a'
te szent nevedet, Szabadulására,
hogy onts kegyelmedet, Mint for-
rás fejedet.

Ételem mert nincsen fohászko-
dás nélkül, Italom csak méreg
keserű könyvemtől, Midőn illy
szót hallok én ellenséglimtől, Ki-
ben lelkem el-hűl.

Mond: Te számkivetett, nya-
valyás meg-romlott, Amaz remén-
lelted Istened most holott? Tőled

immár régen talám el-hasonlott,
Hogy vagy ilyen romlott.

Mely szó csak még nem ő nagy
szégyenletemben, Hogy kevély
ellenség azt veti szemembe, Kin
el-kefereдем, s' ottan jút eszem-
ben, Mint éltem helyemben.

Mildőn nagy sereggel, zengés-
fel bongással, Templomodba men-
tem szentelő áldással, Szintén az
ajtódig sok szép hangosággal, Oly
nagy méltósággal.

De te mindazáltal szomjú lel-
kem ne fély, sőt régi Uradban
minden ellen remély, Bizván ke-
gyelmedben, hídgy és csendessen
élly, gonoszt hozzá ne vély.

Mert még meg téríti régi sze-
rencsédet, Melyben virágoztat,
jókkal úgy tégedet, Tél után ta-
vással mint a' szép kerteket. Meg-
áldgya fejedet.

Kiért mondasz te is néki dicsi-
retet,

retet, Mint egy filemille sok szép
énekeket, Ambár szenvedgyek hát
érte mindeneket, Nyelleyek bűt és
mérget.

Csak legyen korosként lelkével
mellettem. Hogy fájdalmam miatt
ne vezessen életem, mint Jordán
és Hermon fogyhatatlan hitem,
Legyen erős lelkem.

Mert ha tenger bűfűl parancso-
lattyára, Hát rám is ő ereszt bűt
bűös fiára, Támaszkodom azért
jóskasattyára, mint Atyám karjára.

Főképpen hogy tudom már,
hogy nem sokára, Megkönyörül
rajtam, az bosszúságára, a' ki járt
életem vesztére, s' kárára, Szégyen
vallására.

Kiért áldom őtet erős köfeklá-
mat, Csak ne hadgya fogyni el bi-
zodalمامat, Mikor bosszontással
gyujtyák nyavalyámat, Mint olaj-
jal lángot,

Mondok: Csak ne kérdgyék
 hogy hol én Istenem? Mert mér-
 gemben akkor nem tudok mit ten-
 nem, Hogy azzal terjesztik kefer-
 vemet bennem, Kész volnék holt
 lenem.

No azért el-bádgyatt lelkem te
 ne búsúly, Buzgó imádsággal sőt
 Uradra borúly, Erős reménységgel,
 csak ő hozzá szorúly, Tőle el ne
 fordúly,

M A S.

Bujdosónak való Enek.

Pusztában Sidókat vezérő jó
 Isten, Ki előttők mentél tűzes
 oszlop képen, Igéret földére ve-
 zérelvén szépen, Kalauzzok vol-
 tál minden szerencséken.

Te adtál csillagot ama' Mágus-
 foknak, Vezérül is Angyalt iffiú
 Tobiásnak, Heródes előtt futó
 Szűz Máriának, Te voltál vezére
 minden szarándoknak.

Könyörgők, nékem is hogy
légy már vezérem, Mert Im buj-
dosoi űz nagy bú, és szemérem,
En Istenem ebben ne veszízen-
el vérem, Őrizz-meg gonosztúl, Fel-
ségedet kérem.

Eppis-fel elmémet a' jó bölcses-
séggel, Szívemet peniglen hittel,
reménységgel, Bujdosó fejemet tö-
redelmességgel, s' te adtad lelke-
met buzgó könyörgéssel.

Íártomban, költőmben hogy
csak rád nézzek, Búmban, Őr-
memben rád figyelmezzek, Jó s'
gonosz szerencsét csendellen vi-
sellyek, Soha semmi helyen el ne
felejtselek.

Hogy bujdosásom ideje tölte,
után, En édes hazámban térjek is-
mét vigán, Mind azokat jó egéf-
ségben találván, A' kik szomor-
kodnak én töllem búcsúzáván.

En édes hazámból való ki men-
tem.

temben, Szent Mihály nap előtt
való harmad hétben, A' más fél
ezerben és nyólczvan kilenczben,
Az ó szerint szerzém ez: ilyen
éneekben.

M A S.

*Valedicit Patria, amicis, iisque om-
nibus quæ habuit charissima.*

O H én édes hazám te szép Ma-
gyar Ország, Ki keresztyén-
ségnek viseled paisát, Viseled po-
gány vérrel festet éles szablyát,
Vitézlő iskola: Immár Isten hoz-
zád.

Egriek vitézek végeknek tő-
kőri: Kiknek vitézségét minden
föld viseli, Régi vitézekhez dol-
gotokat ved, Istennek ajánlvale-
gyetek immár ti.

Ti is Ráró szárnyon járó hamar
lovak, A' kiknek hátokon a' jó vi-
téz iffiak, Gyakorta kergetnek,
s' hol pengig szaladnak, Adassék
egészség

egészség már mindnyájatoknak.

Pényes sok szép berszám vitéz-
lő nagy szépség, Katona talál-
mány, új forma, ékecség, Seregben
tündöklő és fénlő frisseleg, En-
tőlem, s' Istentől legyen már bé-
kecség.

Sok jó vitéz legény kiket fel-
emeltem, Kikkel sok jótőttem,
tartottam, s' neveltem, Maradgyon
nállatok jó emlékezetem, jussan
eszetekben jó téttemről nevem.

Vitéz próba helye ki-terjett sík
mező, fákkal, kősziklakkal bővös
hegy, völgy, erdő. Két a' sok csata-
ján, s' jó szerencse leső, Legyen
Isten hozzád, sok vitézt legelő.

Igaz atyámfia, s' meg hit jó ba-
rátom, kikenél nyilván vadnak ke-
serves bánatom, Ti jutván esembe
hulnak sok könyvem, Már Isten
hozzátok jó vitéz rokonim.

Ti pedig szerzettem átkozott

sok versek, bűnül kik egyebet né-
kem nem nyertetek, Tűzben mind
fejenként égjétek, vesztetek, Mert
hasontalanok, jót nem érdemltek.

M A S.

*Ext a' Psalmust a' Béza verseiből
fordította, csak halála előtt va-
ló betegségében.*

V Egetlen Irgalmú, O te nagy
hatalmú Isten, légy már ke-
gyelmes, Őses-ki mindenestől,
Jódat rám kebledből, Mert la-
melly veszedelmes, Bűnöm miatt
lelkem, Melly titkon rág engem,
Mert nagy sebbel sérelmes.

Mosd-el rólam immár, Kik lel-
kem alig vár, Mosd-el bűnöm rut-
ságát, Edgyütt a' rút hírrel, Mint
rút bűzt enyéz-d-el, Fertelmem-
bűdös szagát, Ismérem bűnömet,
Kiért nap engemet, Rettent mu-
tatván magát.

Csak néked vetkeztem, Bűnt
eltes

ellened tőtem, Oh kegyelmes Ur
Isten! Kit semmi ravaltság, Nem
csalbat, Alnokság, Rejtve előtled
nincsen, Mert a' nagy kék égből,
Mint királyi székből, Látod mit
mivel minden.

Ha érdemem szerint, Reám ereb-
tesz kint, Veszek! Ja! hová le-
gyek? Ha tellyes éltemben, Bűnt
tőtem mindenben, Bizony pokol-
ra megyek, Mert még létem előtt,
Testem meg-fertezett, Oh Iste-
nem már medgyek?

Bogam mert vétkével, Anyám
éltetett el, Méhében hogy hordo-
zott, Vétket pedig te bánysz, igazt
szeretűs' kíványsz, Ki tiszta szívvel
hozott, Hogy életre adál, Azon-
nal oktatál, Mint érteném titkodot.

En rút báládatlan, Azért fogha-
ratlan Isten hozzád kiáltok, Tisz-
tits Isopoddal, Irgalmaasságoddal,
Mert la ki nagy kint vallok, Hogy
undok

undok vétkemből. Meg-tisztulván
belől, Légyek szebb hogy sem va-
gyok.

Légyek fejérb hónál, Öröm-
mondásoddal, tölts-bé az én fűle-
met, Vigasztald lelkemet, Küld-
vén Örömdöt, Ne szárazd ki ve-
lőmet, Csontomból bánattal: Ne
nézz rám haraggal, mosd-el iny-
káb vétkemet.

Teremts ismét bennem, Terem-
tő Istenem, Tisztá szívem kegyellessen,
Fúdd belém ismét, Hogy nagy
szíve szerint, Lelkem igazt sze-
ressen, Engem romlott szegényt,
Rossz érdemem szerint, Haragod
el ne vessen.

Ne fosz-meg Lelkedtől, Sőt
idvelességemről, Mondgy Örömet
mar nékem, Szentelő Lelkeddél,
Hadd épüllyön még-fel, Miot az
előtt bús lelkem, Hogy sok téve-
lyedtek, Te hozzád térjenek, Kö-
vetvén bizvást engem. A:

A' kövéráldozat, Jó kedverem hozhat, Jól tudom, Uram, néked, Mert ha az kellene, Örömet tisztegne, bús fejem azzal téged, Tőredelmes szível, Buzgó könyörgéssel, Beszéllem azért néked.

Imé ki öldoztam, S' te elődbe hoztam, Fene ötte sebemet, Kit csak te gyógyíthatsz, Elerre fordíthatsz, Szánd keserves fejemet, Bűnelm könnyával, Testem fájdalomával, Ne győzőrd életemet.

Ha eléb nem hadtad, Sőt hozzád fogadtad, Tehát mostan se, hadd el, Jóróltodból szegényt, Jó szokásod szerint, Sion falát tá-mazd-fel, Hogy mint áldozatot, Adgyak úgy hálákat, Ki néked leg inkább kell.

M A S.

*Fragmentum Cantionis cuiusdam ad
Deum Opt. Max.*

Mert

Mert ki meg-tér, kegyelme-
 kér, Jóvoltához nem fér,
 Hogy azt ő el-hadgya, Mindent
 meg-nyér, Ki szólol mér, Néki
 szent Fláért, Fia maga mondgya,
 Mennyen fellyül ér irgalma, kit
 mér annak, ki őtet félt és várja,
 Flúból folyt vér, Nékem elég bér,
 Hogy büntömet nem vét kárho-
 zatra.

A meg-ért Vitéz Ur, Istenes Ene-
 kinek V E G E.

Az

*Jó emlékezetű Istenben idves-
ségesen nyugovó,*

NEHAI NEMES ES
Nemzetes

RIMAI JANOS-
NAK,

Istenes Eneki követ-
keznek.

Oven. in libr. uno Epigram-
matum.

*Solis ut in sole motu constantia
constat.*

*Constans Virtutis vis in agendo sita
est.*

Miként a' szép napnak szűnet-
len folyása.

Jelenti hogy legyen álhatatosága,
Igy hól gyökeret vert a' Virtus
zöld fája.

Kegyes munkák által magát ki-
mutattya.

E L S Ő.

Tűkőr ez: nézz ebben bűnös,
Hogy kárhozatban ne légy ós.

Könyörűly én rajtam, Ur Iá-
sten s' irgalmazz, Lelkem
mert meg rúgult, s' körül nőtte
bűn s' gaz, Majd a' kárhozat is
rajtam el-batalmaz, Sokságú ir-
galmad ha meg nem óltalmaz.

Lelki fekély ellen csak te vagy
jó orvos, Mely tűze fűstül én lel-
kem is kormos, Bűnömnek ben-
nyéből azért engem ki-mots, Tis-
tis vérkeimből, ne legyek illy
piszmos.

Erzem és ismérem, hogy nagy
álmokságom, Előtem áll bűnöm
és tett gonofságom, Melly miatt
el-veszett kedvem s' vigasztágom,
Etelre itatra hiúcsen kívánságom.

Nem csak a' bőrdőmre vétkem
enyre ragatt, Belől bélemre-is de
rút

rút mérge fakadt, Nincsen oly réb
bennem melyre rűb nem akadt,
S' e' miatt való bűm éjjel nappal
faggat.

Bűn fészkébe pedig még akkor
akadtam, Mikor én anyámnak mé-
hében fogantam, Első réjjel együtt
a' bűnt szoptam, nyaltam, Onnan
való magból bűnre így ágaztam.

Te bölcseségednek útaito visel-
tél, Esitkaid között, oktattál, ne-
veltél: De ki-tévelyetnek im azok-
ból lettél, Es az iteleiben engemet
meg-győztél.

Tenéked vétkeztem, ellened
tők gonoszt, Mely most szentsé-
gemben és érdembemben foszt, ju-
ralmúl béremben őrdög hív pok-
lot oszt, Fejemről Istenem vond-
le ezt a' rút kóoszt.

Ne kiméld én töllem irgalmad-
nak irét, Szítasd-ki lelkemnek az-
zal gennyét, rühét, Halhaflák má-
sok-ig

sok is használható hírét, Kikre
pokol és bűn vonta nyilas íjjét.

Isoppal bícs engem, s' tisztulást
ugy veszek, Belől lelkeddel mos, s'
s' bónál fejérb lések, Előzz meg
kedveddel, miglen ei nem veszek,
Melyről örömemben néked áldást
teszek.

Te bölcseségednek útára eme-
lél, Es titkaid között oktatál ne-
velél, De ki tévelyetnek im azok-
ban lelél, Es az itéletben engemet
meg győzél.

Mint ne győzhetőe is igaz ité-
leted, Hol semmi mentseget nem
lelek ellened, Könyörgők lakáb-
lan előzzön meg kedved, Mert
bűn igalmaddal híres köztünk
neved.

Adgy én hallásomnak vig örö-
met azért, Hadd romlott tagaim
vegyenek már új vért, El fordítsd
örzadat vétkemtől Fiadért, s'
nyomd:

nyomod-el álnokságom, lelkem
mert hozzád tért.

Fertelmetlen tífia szívem terem
bennem, igaz és Szent Lélek hogy
lakbalsék velem, Bűn s' Őrdög ha
talmat ne vegyen ellenem, Adgy
győzedelmének ezek ellen len
nem.

A' te szíved elől el ne vés engé
met, S' ne foszd Szent Lelkedtől
meg-is én mellyemet, Idvezítésed
bentartsad örömemet, S' Lelked
erejével tölts meg is keblemet.

Lelkemnek te Lelked légyen
fejedelme, A' mit az parancsol
ához légyen kedve, Semmi rosz vét
keknek ne légyen engedve, Mel
lyekért előted lehetne meg-vetve.

Igy téríthetek meg útnadra so
kákat, Kik még-is követik Ő ál
nokságokat, Meg-mutatom nekik
az Ő romlásokat, S' intem hogy el
hadgyák Ő gonofságokat.

Vérontásterbétől mentsed meg
fejemet, S' azzal szép áldásra, öld-
meg-is nyelvemet, Tértsed meg
éppen örvendezésemet, Brezhes-
sem bennem kész idvelségemet.

Az én ajakimat nyíld-fel jó szé-
lessen, Hadd mondgyon szám né-
ked hálákat kedvesen, Minden
népek között én nyelvem hirdet-
sen, Hogy a' te nevedben minden
szent hiessen.

Ha áldozatokban kedved gyö-
nyörkődnék, Bak vértűzre bő-
ven oltáron öntenék, S' nagy lang
között kővér tulkokat égetnék,
S' füstöt így azokból égbe eresz-
tenék.

De ez az áldozat előtted nem
kedves, Hanem bús tört lélek,
mely büntől félelmes. Es meg-
epedett szív bánatiúl keserves, Eb-
ben gyönyörködől, s' ehhez vagy
figyelmes.

Szemeid Sionon meg-könyö-
rűllyenek, Jerusálem fali hogy
meg-épűllyenek, A' benne valók-
is békével éllyenek, Borjúkkal
oltárid hogy meg-bővűllyenek.

Dicsőfég tenéked legyen az
egekben, Ugy most is mind vé-
gig, mint vólt eredetben, Aka-
dályt ne lellyen semmi dolog eb-
ben, S' te előtted bálvány ne áll-
lyon-meg helyben.

M A S.

Sziv bűneit ingyen vallya a' mély-
ségből,

Isten ingyen adgya bocsánattját
menyből.

K láltok hozzád mélységből,
Uram ments-kiez inségből,
Hatalmadat nyútskl menyből, S'
gyógyíts-meg lelki sebeből.

Vallást tészek magam ellen, Va-
gyok sok bűnnel éktelen, Ártat-
lanságom éptelen, Veszek, be-
versz mint érdemlem. Ne

Ne meny velem ittelbe, Mert
 ugy esem kifirtetbe, Tégy részt
 inkább bőv kedvedbe, Ki gazdag
 vagy kegyelembe.

Számba ne ird sok vétkeket,
 Mert meg-terheled lelkemet Er-
 zemigen esetemet, Emeld földről
 fel fejemet.

Pörbe ne szállj Uram velem,
 Mert sok tanú áll ellenem, Nem-is
 tudnék mitfelelnem, Pokolba kel-
 lenék mennem.

Irgalmadban bővséges vagy,
 Tűrő vóltod-is elég nagy, Erde-
 mekben hát bátra hadgy, S' ingyen
 való földet-is adgy.

Tekints Fiad halálára, Lelkem
 terhes váltságára, Függeszteték
 kereszfára, Bűnömöt vévén vállalára.

Ő már előtted szentségem, Vére
 tökéletességem, Nem veszhet-el
 nálad bérem, Mert Ő előtted ér-
 demem.

Vidám orczával tekints rám,
Hadd enyhődgyék - meg nyava-
lyám, Pirossíts-meg fonnyatt or-
czám, Hogy áldhassa nevedet Iám.

Harmatoztass rám bő áldást,
Minden jókkal fejemet lásd, Hi-
temben adgy igaz vallást, Ne tilz-
tellyek helyetted mást.

M A S.

Félek, s' hiszek Uram,

Hitemet segéllyed.

R Eménségem te légy nekem,
nagy hatalmú bölcs Istened,
Tőled legyen segítségem, Mikor
terhel én sok vétkem.

Bűnnel noha éltem rútult, Al-
noksággal szívem borult, Ne légy
még is mellőlem múlt, Látván
hogy igyem rád szorult.

Por, hamuból én eredtem, Sok
szenyt ezekből rám vettem, Mely-
ben ugy-is keveredtem, Hogy tisztá-
tultá most sem lőttem.

Sen-

Senki nincs előtted igaz, Min-
den mi érdemünk csak gaz, meny-
országban részt vehet az, Kinek
jó voltod irgalmaz.

Szükség tehát mindeneknek,
Kincsét kéroi kegyelmednek,
Hogy természeti kedvednek, Lá-
gyiison lélekednek.

Pélen tévén érdememet, Rád
hagyom én is igyemet, Töltsed
igy bé szükségemet, Hogy idve-
zítsed lelkemet.

M A S.

Siesd orvoslani lelkem nyavalyáját,
Ránts ki szemfényemből szúró
szálkácskáját.

O Ki későn futok lelkem or-
vosához, Ki bizonyos let-
nyúlt gyógyításához, Sok eskü-
véssel is kőti magát ahoz, Hogy
minden órában kész orvoslásához.

Szemem fényében tölt kis szál-
kát, avagy port, Kicsiny ideig is

nem szenvedhetem ott, Lelkemen
peniglen rút fekély fakadott, s'
arra nem fűl elmém, jóban olly
akadott.

Eletem Istentől el-távozott, s'
hódolt, Bolygó rútbes-jub ként, ki
pusztára szorúlt, Mint havt vérru-
ha igazságom olly rút, Erdemem-
nek rólam a' gyapja-is el-búlt.

Nagy restségem még-is tunya-
sággal terbel, Noha szegény lel-
kem csak meg nem hal ébel, Rút
kárhozatainak is maradott bennem
hely, Csak az Isten keze szakas-
hattóle el.

Christus igaz pásztor Istennek
szent Fia, Juhod sereginek te tu-
dod hány bija, Kilenczven ki-
lencznek vallyon századikja, Nem-
de én vagyok-é, mentől rozs-
szab-
bikja?

Egyedül csak te vagy ki engem
szegént szánsz, romlott mivóltom-
ban

ban kedvedtől el nem bánasz, Sebecz
 immel mint bűn Samaritanus báná,
 Idvezültnek lenni kegyelmedből
 kívánasz.

Bügedgy bűneimből igaz ki-
 fordúlást, S' azoknak rutságán szí-
 vemben pirulást, Hogy mikor el-
 érem e' világi válást, Nyerhesse-
 el lelkem a' szép boldogulást.

M A S.

Ha meg őrsz is Uram, de te benned
 bizom,

Bűnomból tisztitván, kegyelmedben
 bizom.

O Kegyelmes Isten nézz szé-
 pen reám nyavalyásra, Ter-
 jezd ki fényedet, s' kezedet, ne
 bizz és hadgy másra, Ne vesd is
 életemet, kedvemmet, meg-ízomo-
 rodásra, Gerjezd fel inkább szíve-
 met áldozatúl vig áldásra.

Bűnöm piros szennyét, s' kék
 mérgét vesd el színed elől, Irgal-
 mad

D 4,

mad

mad szépségét hó színet vífeld raj-
tam fellyűl, Tisztogass vizeddel,
Lelkessel engem kívől belől,
Hogy el ne szakadgyak, Váallyak
igaz hív őltalmad mellől.

Edes bű pástorom, Christusom,
emeld fel botodot, Legeltesd Ve-
zérelly, hol jó hely, s' őrizz mint
juhodot, Hallyam édes szódot s'-
add jódot, ne vess rám rossz gon-
dot szerencsémbe, életemben,
csak te szabj és rendelly módor.

Iokáblan kedvezhet, mint ver-
het, mert kegyes hívű vagy, Kö-
nyörűlni szeretisz, meg nem versz
senkit, vagy kis vagy nagy, jól ér-
zed sebűnket vétűnket, mert
vagy lelki hadnagy, s' úgy sem
vetisz előled senkit, Irgalmad ment
elég nagy.

Vettem életemet, fejemet, lá-
bodnak sámlolyúl, Mint illy bűnös
féreg, míg élek, tartlak bű gyá-
molúl,

molúl, Tudom kárhozatnak, po-
kolnak nem vet sz martalékúl,
Mert meg-birt lelkem, igen tart-is
bűt pálsúl, s' árnyékúl.

M A S.

Jésus kérlek légy kegyelmes.

*Mosd-meg szívem, mert fortel-
mes.*

ORÖK életnek szép idvélség-
nek kincses fejedelme, Gon-
dolat felett, bű dicsőiséged áll raj-
tunk terjedve.

Fogbatatlan vagy, széli hofszza
nagy irgalmasságodnak, Gyakor
férése, de mértéklése nagyon ha-
ragodoak.

Látván lebűnket, undok vét-
kűnket, kettőt cselekedel, Edgy
kézzel sujtolsz, másttal orvosolsz,
s' hamar meg-békéllel.

Borodhoz olajt, edényedből
hajt sebűnkbe, job kezéd, Mint
D s szent

szent Lukácsnál szép példával áll
erről emlékezet.

Mi fájdalomunkban, jajgatásunk-
ban vétkünket fedezed, Tisztulá-
sunkra, gyógyulásunkra gondon-
kat fel-veszed.

Genyetségűnktől, rothatt se-
bűnktől te meg nem iktózol,
Szomjúságunknak, forróságunk-
nak italt, óltást hozol.

Ez a' jó orvos útalatlan mos ró-
lunk minden szennyet, Ő gyerme-
kinek, kő s' veszső helyett ád fi-
ros kenyeret.

Oh áldott bűség, buzgó kegyes-
ség, lelkiünk édes étke! Mely-
ből ki nem szitt idvezítő irt eddig
senki vétke.

Csak Fariszeus tölt kevélysége
részt ebben nem vehet, De Publi-
cánus üresült keble véle bővön-
telhet.

Nékem is látnom, s' add tapasztal-

talnom ezt a' dicsőiséget, Melly-
ben mi vétünk, és gyakran sebünk
nem ér soha véget, S' bűn áradásra,
soha látásra nem mutat feneket.

M A S.

Lelkem bődösága bűnöm bocsá-
nattya,

Christus érdeméből ezt minden
várhattya.

B Oldog kinek vétét az Ur
meg-bocsátta, és sok álnoksá-
gát be-fedte, takarta, Erdemlett
baragját hozzá nem mutatta, Sőt
sok áldással ezek felett látta.

Sokan voltak illyek: S' több-
között im egy én, Mindennap rühe-
kél, de az Ur irrelkén, Gyakorta
tévelygek bűnökben hevervén, De
nyájához térít az Ur fel-keresvén.

Méltó édes izit ez Urnak ismér-
ni, Ki illyen kegyessen sokott bű-
nöst verol, Sőt hogy idvefféget,
tudnék érdemleni, Halálra kelle-

ték szent Fiának menni.)(

Honnan vadoak ezek, s' micso-
da érdemből? Csak az Iagyen vá-
ló merő kegyelemből, Gazdagot
Ő részen, mint nagy Ur, szegény-
ből, A' kít el-választott magának
kedvéből.

Mert mi helt kít vállalt az az on-
nal hívja, Szent ismételre igéjé-
ből bírja, Fia érdemből meg is
igazítja, S' igazulás után elő
könyvben írja.

Ez az idvetségnek kúrtja és fo-
lyása, Sem mélység, magasság ezt
félre nem állja, A' ki egyebet vall,
kérem jól meg-lássa, Tévelygő
ősvényre lábát ne hágtassa.

Az hűveknek barmát erős pecsét
tartja, Sem bűn, halál, Őrdög azt
fel nem szakasztja. Szerelmétől
Őket el nem is választja, Mert min-
den dolgokat Ur javokra adja.

Aldot légy Őrökké én édes Iste-
nem,

nem, Hogy édeségedet kőstoltatád velem, Es morsalékidban részt engedtéel vennem, Ugy hogy érdemlenék kőlykeid között lennem.

Mold, fedezd, tőröld-el sok álnokságimat, Szenvedd türéssel is el ugatásimat, Add szívből báorbátom téged bántásimat, S' ne hadd erejekben az én vádlásimat.

Amen, bizony beszéd, minden szódezen áll, A' ki benned hiszen nem árt annak halál, Mindeneket biztat bőv kedveddel szent Pál, Hiszem hát hogy rám-is kész idveiséged száll.

M A S.

Az Evangélium Istennek ereje,

Ez által áll szívbe a' Christus érdeme.

H Ivek keresztényének jer ne tévelyegjünk, sz. írásból nyújtott igaz uton mennyünk, Semmi hitetlenséggel arról el ne térjünk, Erős az

Istentől mi bűnöknek kérjünk.

Istennek ereje az Evangéliom,
Melynél idveffégre nincsen bizo-
nyosb nyom, Több sok szerzett val-
lás mind csak fél-felé von, S' buj-
doztat rétova: De ez meg-nyugá-
tat honn.

Szelid és együgyű ez a' szép tu-
domány, Es szelid elmét is értele-
méhez kíván, Mert ki ezt fundálta
az-is szelid bárány, De bizonyyal-
tudgya hajunk szála is hány.

Publicánusokhoz vagyon ennek
kedve, Bűnők fájalmával kik
vadnak terhelve, De kik érdemek-
kel járnak fel-emelve, Mint Far-
iseusok hátra vadnak vetve.

Nem érdemli ennek egyéb sen-
ki kedvét, Csak kire ruházta ő
maga érdemét, S' ártatlanságával
meg-szentelte éltét, Es ez éke-
séggel adta hozzá léptét.

Miként sár-arannyal tetéig tőlt
ládát,

ládát, Benne valójáért kiki kedvesben lát, Bizonytal hibeted, hogy idvesség úgy áld, Ha Christus érdemét színezheted jól rád.

Csak ez egy színt nézi mi benne nűnk az Atya, S' ennek vagyon nála csak kedves illattya, Kinek lehet vallyon örök kárhozattya, Kit menté tőtt az egy Christus áldozattya.

Tökéletesekké ez által lőttek, Mind azok nevével a' kik szenteltettek, Biztató lelkétől ők vezéreltetnek, S' jó reménség ellen nem-is kételkednek.

Szép zálogunk vagyon Urnak Vacsorája, Csak jó készűlettel járúllunk hozzája, Edes lakodalmat lél ott lelkűnk szája, Mert fő testámentom vagyon benne zárva.

Ajánlattatik ott Christus teste, S' vére, Lelkűnknek, hitűnknek leg főbb eledede, Es halála által kere-

körefett érdeme, Hogy nálunk
maradgyon az emlékezete.

Emlékezzünk azért meg e' szép
érdemről, Es ne is reménylünk é-
letét egyébről, Így ki feshelhetünk
a' fok tévelygésből, S' talám nem-
is botlunk nagyot kevélységtől.

Szép világosságnak mi fiai le-
gyünk, Minden hivatalban ártatlan-
núl éllyünk, De okkal jutalmat
mi ebből reméllyünk, Eptelensé-
günkön fő inkább törődgyünk.

Adgyuk az Istennek meg a' di-
csősséget, Ki bennünk töldozza
az éptelenséget, Miben mutatha-
tunk tökéletességet, Ha ő nem
nyújt nekünk menyből segítséget.

Magájét magájért koronázza
bennünk, Nincs v it magunkéből
eleiben vinnünk, Mind haszonta-
tanok, bátor ne kérkedgyünk, Sőt
alázatosan ő kedvével éllyünk.

Alázatosságban ha talál ben-
nünk

nőnket, Szépen fel-emeli le haj-
tott fejűnket, Etellel bé tölti a' mi
éhségűnket, Es meg gazdagítja
mi reménységűnket.

M A S.

*Az Isten törvénye engem pokolra ejt,
Ds Christus érdeme szíve sebében
rejt.*

O H Uram Isten, Mellytávol-
estem, Az igaz járt utúl!
El-tévelyedtem, Mély sárba lép-
tem, S' mocskosultam rúdul.

Erőteleenné, Es épteleenné, Boly-
gás miatt lőttem, Néked sok vét-
ket, S' rossz engedelmet, Törvé-
nyednek tölttem.

Edgy csepní szentség, Kivűlled
készség, Nincs bennem a' jóra,
Istenes élet, Rám csak úgy ilhet,
Mint korom a' hóra.

Nincs bennem épség, Erő, s' e-
géség, Tetéműl talpiglan, Bűn
mélységébe, Es tengerébe, Me-
rűltem torkiglan.

Mint egy tőrkből, Szent tör-
vényedből, Látom nyavalyámat,
Es abban való, Meg-gyógyúlha-
tó, Fogyatozófímat.

Nagy meredek hegy, A' te tör-
vényed, Kór azt nem hághattya,
Tetejét láttya, De nem járhattya,
Szent Pál azt vallattya.

Látom s' javallom, De nem tart-
hatom, Még az javalt jókat, A'
testi törvény, Elmémbe törvény,
Nemz akadályokat.

Lélek a' testtel mint ellenséggel,
Harczol tusakodik, Lelkikbe-
rest, Földi agyag test, Bűnhöz
ragaszkodik.

Nagy orvosságot, Irgalmassá-
god, Lele nyavalyánknak, Kiért
mindnyájan, Valhatunk nyilván,
Kegyelmes Atyánknak.

Törvényed terbét, Mert éppen
vetéd, Testesült Fiadra, Eptelen-
ségünk, Ő benne nékünk, Tel-
lyes igazságra, Igy

Igy igazulást, Kivüle tebát, En-
sem kereshetek, Hajlandó voltom,
Itt minden módon, S' mit érde-
melhetek!

Christus érdeme, Kedvének he-
lye, Kiben meg-nyugodtál, Ez
egy kő-szálon, S' fundámento-
mon, Míldveffégűnk áll.

Mert csak ő nyomta, Es sajtolot-
ta, Azt az erős sajtót, Ki által
mutat, Egyenes útat, S' idveffégre
ajtót.

Ezzel tenéked, Légyen dic-
ret, Illendő áldással, Kérlek ked-
véjért, Mind végiglen légy, Hoz-
zámaíldomással.

M A S.

Kegyelem forrása Ur Jánosom te vagy,
Szivedből érdemes folyt vért lelkem-
nek adgy.

E Gyedűl te benned, Mellém
hiván neved, Szent Jého-
re menlek, Híj igiretedben, S' Fi-
ad ér.

ad érdemében, Bizom hol járok
kelek, Te benned nyugodván,
Mint lelkem oszlopán, Minden
jókkal bételek.

Szégyen vallott orczá, Vallyon
azon ki lát, Ki felett ki nyúlt ka-
rod, Vétkes vóltában-is, Nincs
közünk csak edgy is, Kinek
vesztét akarod, Csak hogy benned
hidgyen, Reá vigyáfsz igen, S' ha-
ját is számán tartod.

Nem tilt vétkes vólta, Tőled
senkit soha, Sőt azokat szólítod,
El-tévelt vóltokat, Te magad-is
szánod, S' utadra igazítod, Búúlt
haragodat, Azon, ki meg-bántott,
Csuda mint lágyíthatod.

Végzetetlen örvény, Tekinthe-
tetlen fény, Ható és bő kegyelmed,
Nagy könnyen kedvet nyer, Fiad-
ból ki-folyt vér, Ránk ha haragod
terjed, Vékődet téríti, Kezedet
enyhíti, Lelkűnket hogy ne verjed.

Fiad

Fiad áldozattyát, Mint lelkem
záloglát, En is tartván hitemben
Sok bűm, s' bűnöm között, Mely
már meg tört, főzött, S' kinzott,
minden izemben, Magam reád
bogyom, Mert hitelem vagyon,
Hogy velem lélsz ilyemben.

Hate velem lélsz, S' életem
nek kedvelsz, Kivel mit gondol-
hatok? Bűnömül tágulván, S'
bűmül szabadulván, Kőnyű ker-
rel járhatok, S' a mikor parancsol,
Vagy hívatsz magadhoz, Készen
elő álhatok.

Hogy ezt tedd én velem, Ne
nézz abban engem, Vagy bűnöm
akadályát, Hanem magad filgyét,
Fiad szent érdemét, Ki meg kér-
lett szent Attyát, Te vagy mi örö-
künk, S' tart-meg végig köz-
tünk Christusnak fel-költ napját.

Csak ő az előkút, Hozzád ve-
zerő út, Mint szent igédből ényűk
MI

Mi szomjúságunkat, Es fáradtságunkat,
Csak nála enyhíthetjük te
nagy jóvoltodat, s' irgalmaságo-
dat ő kedvével vehetjük.

Dicsiret dicsőség, Egyenlő ti-
relesség, Néki legyen te veled, Mert
ő érdemében, Es engedelmeiben,
Tölt néked minden kedved, Mely
bé-tölt kedvedből, Kérünk s' ke-
gyelmedből, sok vétkeinket el-
feledd.

M A S.

*Im éltem vitézség, látom, s' harczot
vivok,*

*Világot meg-győzvén, menyorság-
gal bírok.*

Vitézség embernek föld felett
élete, Sok nyavalyáiban bent
Jób ezt értette, Mikor kifirtette,
Az Isten, s' próbáin nyertessé is-
tette.

Nincs itt semmi java embernek
ezt érts-meg, Csak hogy idvőssé-

ge útát itt lelt-meg, Hogy ha Istennek, Enged, és magában helyt ad igéjének.

Ez a' világ rakva ámtó méreggel, Sokakat gyulaft fel maga be-
relmével, Könnyen-is hitet el. De
végre Őrdőggel pokolba vltet-el.

Hidgyed hogy ová kell asztalánál
lenned, Nem kell Ő étkeben
mindgyárt beven enned, S' meg-
kell mértéklened, Hogy mennyit
kell hozzád Ő borában vnned.

Mert ha ez a' Circe egyszer
meg-részegit, Istenes dolgokban
elmédben meg-szédit, Lelkedben
meg-sebhit, Kárhozzaira benned
sok utakat épít.

Ullyses bolgai tudhadd mint jár-
ának, E' Circe szavának a' kik
helyt adának, Barmokká válának,
Uroknak fülei de bé-dugatának.

Mi-is Ullysesnek példáját kö-
vessük, B' Circe szavára fülünket
béc

bé kőssük, Beszédét meg-velessük,
 Ő gyönyörűségét úrálljuk, s' ne-
 velssük.

Idvelességre lelkét hidd-meg az
 taribattya, A' ki végig Christust
 épp hittel valhattya, Bálványt el-
 badhattya, S' e' világnak mézét
 szivből úrálhattya.

Ő szép mézes java tessék egye-
 beknek, Christus pohárt kőssönt
 a' keresztyéneknek, Kit hittel nyel-
 lyenek, S' kárhozatra abból ne
 részegedgyenek.

Igát, kereltet-is rendelt pohár
 mellé, Hogy természetünket véle-
 lek mértéklené, Es meg-enyhite-
 né, Csak ne tegyűk őket nálunk
 kellettenné.

Kicsiny rongyos sereg utált vagy
 de ne féll, Kemény szenvedéssel
 sok keresztt alatt élly, El-múlt már
 az éjféli, Idvelességes napod nem-
 sokára fel-kél,

El-ér-

El-érkezik Christus ō dicsősé-
gében, Vég lesz e' világnak győ-
nyőrtiségeben, Hívek íségeben,
Bé-száll az igaz hit várt remén-
sébe.

M A S.

Virtusok a' szivben mint drága Myr-
tusok,

Bóldog ki ezekkel gazdagúl, s'
kincse sok.

Virtus lelki jószág kit sok bölcs
magasztal, Méltán mert az
minden jókkal rakott asztal, Mely-
nél örvendőket bánat nem aggasz-
tal, Minden ékességet mert ránk
ez akasztal.

Hittel mellefleg űl anchorás Re-
ménység, ō szomszédságában Szer-
tet is ott ég, Kő oszlopot fogott
által az Erősség, Bort vízzel elegyít
a' Mértékletesség.

Ökosság kígyóval tekerte által
karját, Markába fejest űl bé-fogta
B fulákj

fulákját. Mértékkal Igasság tartya
ki vont kardgyát, Tűres is szemeli
ő csendes báránnyát.

Ez aßzonyok körül forog sok
szolgáló, Mindenik szűkséges, és
haszorra való, Magnanimitással
kedvel adakozó, S' a' szép józan-
sággal nyájasságot hozó.

Ki ne kívánkoznék ez aßtalnál
enni, S' e' szép aßzonyoknak ő ked-
vekben lenni, Kik szeretetiben
csak részt is jó venni, Nem hogy
ő karjokkal meg-is ölelteni.

Csak edgyikének is kedves nyá-
jasága, Nem hogy többinek is böl-
dog tárfasága, Rossz ember kinek
nincs ide kívánsága, Erdemli hogy
légyen ő tűvege lárja.

Bé-fogadnak pedig ők mindent
magokhoz, A' kik józan elmét
hoznak aßtalokhoz, Egy szível,
lélekkel nyúlóak ők dolgokhoz,
Akadályt közéjck semmi dolog
nem hoz.

Ur Isten tégy nálók engem szerelmessé, Hogy általok legyek előtted kedvesse, Légyen szépségekiő elmém éli frissé, Lelkem Angyalok közt szép tekintetessé.

Hit nevellye bennem te bent féltelmedet, Ne végyem kétséggel ígért kegyelmedet, Kövessem mindenben edgyetlen edgyedet, Kivételével váltá nekem meg kedvedet.

Minden próbámban Reménység táplállyon, Ő vas-macskájával töltem el ne álllyon, Egő hű Szeretet velem járjon s' hállyon, Szódat el ne adgyam ember találmányon.

Minden dolgom fojlyon *Merték*. letetességgel, Eltem kedves légyen mint oyár kietességgel, Vékony szerencsét adgy inkább egésséggel, Hogy nem arany ágyam terheld betegséggel.

Jót s' gonoszt ismérő *Okossággal* segíts, Ártalmas dolgoknak útjáról

el-térits, Hasznosokul pedig fé-
len ne tévelyits, Ki-hajlott voltom-
ban hozzád egyenestis.

Add az Igasságnak kezemben
mértékét, Tudhasfam meg-adni
mindennek értékét, Egyaránt
gondolván mire köz, S' fő ren-
dért, Gazdagért meg-ve nem ne
hadd a' szegény vért.

Mord természetet fojts bennem
Nyájassággal, Fősvénységet pedig
kész Adakozással, Ne bocsássak
senkit szomorú orczával, A' ki él-
ni akar erzsényem jóvával.

Tűrés nélkül pedig ez az élet-
sovány, Próbára e' nélkül azért
engem ne bány, Ha ezzel meg-ál-
da bár szolgálul kívány, Tereh vi-
feléftül nem leszek halovány.

Oltis Erősséget-is gyűkereft szí-
vemben, Az legyen eslopom min-
den keletvemben, Ne tántorod-
gyam-el sok kísértetben, Kit test
villág,

világ, Őrdög sőt rám életemben.

Kövessten engemet a' szemérmesség Mely minden dolgunkban ékesítő szépség, Fertelmességünkben ez által lehet vég, Ha ez vezet minket mint lovat zablás fék.

Meg mondhatatlan szép a' *Magnanimitas*, Vághatatlan társúl szert ezzel meg láts, Mely után szálljon rám a' mennyel áldás, Am éllye világát felelettségben bár más.

Virtus lelki jószág buzgó szép forrás kút, Melynek italától nem lát senki kint, s' bűt, Terjedgyen előttem hozzád vezérítő út, S' benned mosakodván ne legyek bűnnel rűt.

Virtus Örvendetes lelki ki nyílt rósa, Légy szédült fejemnek hevitő orvosa, Jó illatú vized lelkem szennyét mossa, Minden rossz vétkeknek légy bennem gyilkosa.

Sugár szárnyaidon viselley egész-

séggel, Kővessélek téged engedelmességgel, Hadd tellyék tőled meg szívem csendességel, Lelkem pedig menyben örök idvességel.

M A S.

E' világ tábori szenvedésre font ház,
Ki mennyet erre ruház, mondgyad
az ház.

E' Világ mint egy kert, Kit kő-
eső el vert, Napról napra ves-
ten vész, Vagy mint senyvent sin-
dely, Kit ő háziról széllyel, Tétova
hány nagy szélvész, Ő mint rom-
landó ház, El-veszendő szállás,
Jóktúl űresült rekesz.

Mindenütt való hely, Rakva sok
veszélyel, Nyugta nincs ezebe-
reknek, Kit kit bánat sebbít, Bút
öröm nem enyhít, Vége nincs ke-
férének, Arad sok veszélyek,
Sér mind szivek, fejek, S' halál
vége ezeknek.

Fel-

Pel-bomlott békeféség, Melly
 miatt sok épség, Algyúk súllyával
 romol, Nagy roppant seregek,
 Edgymással ütköznek, Hull sok
 ember, s' véromol, Vitézül nyert
 szépség, S' kardal lelt nyereség,
 Vitézek közt el-olozol.

Táborban hideg szél, Az Nap
 melegével, Hol hidegit, s' hol bevit,
 Ebséggel somjúság, S' nagy nyug-
 hatatlanság, Mindentől kedvetle-
 nit, Még-is a' Vitézség, Az harc-
 ra buzdól s' ég, Ha kit a' tisztes-
 ség szít.

Katona szerzámban, Jó lovak-
 nak bátán, Vitéz iffiak forgódnak
 A' jó hírért, névért, Es a' tisztes-
 ségért, Jó kedvel vagdalkoznak,
 Arra s' mi nehéz, S' a' szép becsü-
 let néz, Szívek szakadva futnak.

Nem gondol halállal, Sebbel fáj-
 dalommal, Mikor viv ellenséggel,
 Bátran vagdalkozik, Vitézül for-

gódik, Píros vérrel ugyan él, Hã
mit kardgyával nyér, S' haza ba-
szonnal tér, Iszik nagy szeretettel.

Afztalnál vitézek, Vig öröm-
mel esznek, S' nagy szeretettel
lagnak, Köszönt pobár mellett,
Sok jó szerencsét, Ők egymás-
nak kívánnak, Jó kedvet mutat-
ván, S' kedvesen lakozván, Egy-
mást ajándékozzák.

Vérrel fel, költ napra, Hadako-
zó óra, Sokaknak vesztére tér, A-
kár mely jó hó pénz, Kit az had-
ban fel-vélisz, mind meg-érdem-
letted bér, Sőt az halálos föld,
Mint roszszúl szántott föld, Ha
sok-is keveset ér.

El-osztott sok rendek, minden-
féle népek, Most más karban ál-
lanak, El-változott idők, Háborgó
esztendők, Külömbiségeket hoz-
nak, Kinek bűt, kárt, gondot,
Kinek viszont hasznót, Szeren-
esés napot adnak, Oko-

Okoson kell azért, E' rossz idő-
ben ért, Allapatunkat élni, Szi-
vünknek keservét, Két Nap ráok
heven vér, Hogy le tudgyuk me-
télai, Az a' jó kormányos, Ki, ha
a' viz habos, Nem tudgya tengert
félni.

Mint habzó tengerben, Mi is
ez életben, Evezőnket forgassuk,
Kinnal mi lelkünket, Sok gondai
fejűnket, Igen ne nyomorgassuk.
Isten sok jókat ad, Csak belinknek
zúgtát, Csendes szível halgassuk.

M A S.

Sokat csalt e' világ, mert csak rom-
landóság.

Gömbölyég, sikamló, alatta, ki rá hág.
K Eregdéd e' világ gömbölyű
mint laptá, Ritkán vált ki ő-
tet kezével jól kapta, S' véle keb-
lét rakta, És kedvelt javait vidám
szível lakta.

Mint hogy álhatatlan, nem szű-
nik

E s

nik

nik forgása, Fénlik, setétlik: is
napja változása, Nincs állapotása,
Gyakran szél zúgasban tetlzik: is
morgása.

Illy maga erkölcsű, s' terméke-
tű népek, Istentelenségben kik
hevernek, s' élnek, S' vétkekben
nem félnek, Véle jól alkuszna, s'
s' benne gyönyörködnek.

Léven édes anyja minden lator-
ságnak, Mostohán ad kedvet s'
helyt a' jámborságnak, Örvend go-
noszságnak, Szaporit okokat sok
háborúságnak.

Légy bár olyan jámbor mint
Curius s' Cato, Tudományban oly
nagy mint Homérus s' Plátó, Ki
vőlt mindent látó, Ha pénzed nincs
lehet sz' chez csak bőr gyártó.

Légy mint Diigorás olyan is-
tentelen, Claudius s' Néróhoz ha-
sonló kegyetlen, Vakmerő, szem-
telen, Csak légyen sok pénzed
élhet sz' a' fő helyen. Pénz

Pénztiszteltet, éltet, magasztal,
dicsértet, Nem hagyhat egyedül,
sokakkal, kísértet, S' csak nem
szentnek hitet, Fejedelmi nevet Ő
szerez s' készített.

Pénzel jár e' világ, pénz Ő talyi-
gája, Fősvény embereknek sérel-
mes igája, Mert sziveket ráglja,
Ha erzsények száját kezek gyak-
ran vágja.

E' világ bé merült a' pénz sze-
retetben, Kevesen Őrvendnek az
igaz életben, Jó cselekedetben, S'
az isteni csendes lelki ismertetben.

E' volna penglen az állandó szép-
kincs, De rajta nem kapunk, mert
becsületi nincs, Akár hová te-
kints, Pénzhez úgy ragadunk,
mint az ebhez killincs.

Kiki inkább szeret pénzel gaz-
dagúlni, Hogy nem életében na-
ponként jobbúlni, S' elmébe-
gyógyúlni, Maga ezzel szokott

ember bóldogúlni.

))

El-marad e' világ, s' minden
pénz gyűjtemény, Hát ne torkos-
kodgyunk mint vizi bűvelvény,
Lelkem ne légy kemény, Szolgáld
Istenedet, né nyél-el mély Örvény.

M A S.

*A' fajtalan udvar, Csak koszos, s'
bűnös vár,*

Kit sok kőrmös vakar,

Jámbor innen vakar.

UDvar, s' irigy tisztek tőlem tá-
vozzatok, Kí hozzátok mélt-
tó azzal lakozzatok, Mert hol he-
vek vadtok, s' hol dérral borzati-
tok, Kedvet magatokhoz nekem
ne hozzatok.

Beszűlet, térd-hajtás, és fő be-
lyen űlés, Mást elő-baladás, so-
kaktúl kísérés, Oda álljon, hol
piacs lélekbea éppűlés, Nekem
de elmémbe legyen ékesűlés.

Isten félelmétől űres Fejedel-
mek,

mek, Kiknek álhatatlan minde-
 nekben kedvek, Söldet nékem,
 bátor ne nyerjen szerelmek, Ismé-
 rem micsodás Ő étkeknek levek.

Itt a' nyalakodás azokat illesse,
 Kiknek lelki jókban nincsen sem-
 mi része, Méltó-is tobzódás Őket
 terhelhesse, Hízolkedő békót lá-
 bok csörgethesse.

Bor ivó hadnagyság, s' korcsmás
 kapitánság, Tisztiben tébelygő ék-
 telen czigánság, Kiben csak pra-
 dára nagyon nagy kívánság, Ha ad-
 ná-is magát én vállamra nem bág.

Névvel áll ezeken csak a' fő-
 emberség Elméjekben pengi nin-
 csen semmi épség, Etelre, italra ha-
 sok és bélek ég, Ebben sok vétkek
 közt nincs náluk semmi vég.

Te lelkeim Istentől sokkal több
 jót nyertél, Annál mit ezekben
 nagynak lenni véltél, Azt az útat
 nyomd csak melyre mostan értél,

Darabos vóltától csudálom hogy féltél.

Kevés láb-nyom járja ugyan-is az utat, Melyben nyomozható, Castalius kútat, Gond, veriték, munka lassan hozzá juttat, De fáradságodban bídgyed meg is nyugtat.

Elméet ennek víze hint gyönyörűséggel, Lelki háborút ólt, s' táplál csendeséggel, Tudományt edgyűt ad kedves bölcseséggel, Közlet emberséget közel istenséggel.

Itt nyers társaságot a' felid Musfaktól, A' kik idegenek minden dűbört badiúl, Ne fély ő közörtők vagdalkozó kardtól, Egyűgyűk, csendesek, űresek baragtól.

Hasonló szövetség hasonló elmét ad, Ő erkölcsökben is rész ragad azért rád, Kedvével e' mellett Isten is szépít, s' áld, Midőn bölcs ember is nagy becsülettel jár.

Kevés

Kevés jók kedvével inkább elégedgyél, Hogy nem gaz kedvében sokaknak örvendgyél, S' lelki gazdagsággal job kenyeret egyél, Hogy nem mint ennélkül péppel kövéredgyél.

A' fő emberségnek érdeme becsültet, Erdem nélkül pedig hamis nével éltet, Edgy felől a' kikétől hízeltet, féltet, Szitokkal másfelől vizsgálja pecsétet.

Ne fűs szerencsének híres vásárára, Szemedet se vedd ő gazdagságára, Soknak oszt pénzt tisztet nyaka szakadtára, Irusnak Crésus is jut állapottyára.

Gazdagság sokakban nevel boldogságot, Fősvénység által nem festnek gonoltságot, Magától senkinek nem ad boldogságot, A' tudomány hoz csak halbatatlanságot.

Széles szerencsére te ne törekedgyél, Vékony hír, név, alatt félfelé hely-

helyben ély, Könyvek olvasásból
vőtt jókban örvendgyél, Mi for-
sor Isten ad azzal elégedgyél.

Nagy szerencséjéből soknak kis
jó sem jut, Kicsinyből tudomány
sok jókat venni tud, Nem mind
jó mit frissen sokszor szerencse
nyújt, Használt soknak a' ki java
előtt el-bújt.

Hű barátságodat meg ne vond
azoktól, Kik nem idegenek a' szép
lelki jóktól, Vezérelteteték is élet
hozó szoktól, Tarts félen csak
gazdag te tők s' bor agyoktól.

Sok helyen sok bárány visel bár-
sony nyergét, Senki nem érdemel
pénzért bocsúletet, Ha lelkén
nem térszen semmi éppűletet, Te-
stén-is fenyegeti az a' széppűletet.

Jobb szűrrrel fedezned benned a'
tudományt, Hogy nem tudatlanul
viselsz bárszony dolmánt, Maga-
don el ne végy senkitől adománt,

Sza-

Szabadságot, szeress, a' rabságot el-bánd.

Ez a' fő bölcsesség, űres légy vétkektől, Félen-is meny lakni sok gaz emberektől, Külömbiséget visely az ō erkölcsöktől, Alázd-meg magadat s' függ az egy Istentől.

Sok dolgot bár ne tudgy, fűstős aranyasé, Ugymint Chymera-is farvas, vagy szárnyasé, Ezt pedig jó tudnod, ha nem szép mondásé, Ki magájé lehet, az ne légyen másé.

Magadat magadnak ad még a' bölcsesség, Lelki szépségűnkre kiből foly elégség, Az ō kincse soha meg sem rothad, sem ég, S' légyen szómban erről itt immáron jóvég.

M A S.

Golyobison áll szerencse,

Kevésnek van tőle kincse.

Hitető szerencse nem kell ajánlásod, Golyobisos a' lábod, niacs

nincs helyben állásod, Szárnyas
vagy nem csuda ha muló áldásod,

Hajatlan kopasság benned nagy
csalárdság, Kétségeit mutatod mind,
Mert nézéseid vakság, Kezed aján-
doka hitetlő álnokság.

Rút hajas homlokod, merő
vakmerőség, Nincs soba karod-
ban vastagság, s' erősség, Színed
rút halovány, vagy rettenetesség.

Forgandó szerencse így miért
irattál? Gördülő golyóbis lábad
alatt miért áll? Nem azért? ked-
ved, hogy csúsz, fogy, inog, száll.

Szárnyaid is tetfsznek vállaidon
lenni, Mert tanúltál rajtok idefő-
va menni, Nem szoktál vacsorát,
hol ebédsz, enni.

Edgyik kezed elő, más hátra-
csügg néked, mert mit elől nyuj-
tasz, meg visszatekered, Zablá-
nélkül bagyod tartania féked.

Irják hogy homlokod hajas és
bor-

borzadott, S' mint vak, Javaidot
nem érdemre adod, Sőt a' nem-
méltókat kebledbe fogadod.

Látszik kopaszság-is hátúl a' fe-
jeden, Jegyzi hogy kit te szűlsz,
kényes fejedelem, Erteke kaptá-
val lélsz végre áll helyen.

Hig fonnyat karjaid vallyon mit
jegyeznek? Csak hogy kiket borz-
dosz bátrak nem lehetnek, Kicsiny
botlással-is ottan el eshetnek.

Szined mint hóhérnak halvány,
nem egyébért, Hanem hogy sü-
telen ontasz azokból vért, A' kik
te soldodból várnak jutalmúl bért.

Igy írt az okosság régen meg-
tégedet, Mely meg-mértéklette
míndeoben képedet, Hogy kiki
félbesse forgó kerekedet.

Bizásban várhatni nyarat hideg
télben, Avagy tiszta időt zugó fel-
hős szélben, Hogy nem állandó
jót te természetben.

Adgya

Adgya azért Isten minden is-
mérhesse, s' téged a' mint illik
csak úgy szerethesse. Öröm után
tőled bút is remélhesse.

En is ki sok jómban gyakran
rettegtelek, Zászlód árnyékában
forogván félttelek, Csak úgy be-
csülhetlek mint meg ismértelek.

Tetőkélletes jó menynek föld-
nek Ura, Ki mindent vezérle, kit
szeretsz, jó útra, Igazgass ne bo-
csáss mérges vizű kútra.

Légy te fényes napom, erős kő-
őblopom, Oltalmom, paisom mind
gyalog és lovon, Erőssíts, s' neve-
det mind Örökké áldom.

M A S.

Laus mediocritatis.

S Enkit a' pénz, és kincs még
bóldoggá nem tőtt, Könyves
szemmel ételt sok fő Király is őtt,
Keserves nyögéssel sok fájdalma-
kat vőtt.

Nem

Nem mivelheti is pénz, kéncs,
és méltóság, Hogy ne bántson
senkit semmi nyomorúság, Sőt az
arany közt jár sűrűb szomorúság.

Szél öreg levegőt inkább hajt,
forogat, Magas tornyokat is na-
gyobb veszély rokkant, Mint be-
gyeket menykő, hol magosbak,
ott hat.

A' kicsiny éltet jól, ha vékony
szerű is, Edes álmot nem bont fé-
lelem s' nagy gond is, Kivánság
tanítvány mit mint végy-el, vond is.

A' jó szép aranyos dicsért kö-
zépséget, Valaki kaphattya, az
él csendesféget, Józanon futván
udvari irigységet.

Rosz szerencséjében ez jobbat
vár, s' remélni, Jó szerencséjében
alázatosan él, Alacsonyra esvén,
hamarban is fel-kél.

Magasra ne bágjon ki nem tud
repülni, Mert mikor a' tetőn akar-
na le-
na le-

na le-űlni, Kezd ág romlásával
halálban merűlni.

Isten adgya a' rélt, s' a' rélt után
nyarat, Szűkség után sok kéz bő-
ségben-is arat, Gonoszúl ha most
van, így végig nem marad.

Ha víg elmével vagy, ne nyúlly
gondal ahoz, Jövendő nap, s' idő
rád hogy mit sánt és hoz. Vig neve-
téseddel mérj mindent magadhoz.

Ezt igen meg gondold, s' hi-
gyed-is bizonnyal, Hogy semmi
mics minden-felől jól s' boldogul,
Sok kicsiny jól álhat: Tíz husz
nagy gonoszbúl.

Móddal igazgassád szélhez vi-
torládót, S'a' mint az fű, te-is erzd
ugy magadot, Meg-vond, ha ha-
talma ládd hogy el-ragadott.

M A S.

*Az ember leg kedvesb látod az Isten-
nél,*

*Magaftald fellyebb hát Istent min-
deneknél,*

Vi

Világon ég alatt, Nincs oly fé-
le állat, Kit Isten nem legel-
tet, Mászót, uszót, csúszót, Kit
vagy a' föld élter, Vagy szél égen
levegter, Alló és folyó viz, Földi
sok részű íz, Hajlékkal a' kit élter.

Ezek közt az ember, Mint vi-
zek közt tenger tetőzőb hatalom-
mal bír, Ertelem, bölcseség, Ki-
ben minden szépség, Ragyog jó
nével, szép hír, s' kinek szűkfé-
gélért, Terem, s' életéjért, Mind
földi, s' mennyei fir.

Leg főbb óltalmával, Kedvesb
írgalmával, Isten ezt igazgattyá,
Gyakran jó kedvével, s' néha suly
kezével, Taníttya, s' riazgattyá,
Ur és Atya lévén, Szolgát fia té-
vén, Magát magasztaltattyá.

Sok fele állapot, Mely napon-
ként apad, Erettünk rendeltetett,
Bű, kín, és nyavalya, Miot bűnünk-
nek soldgya, Mindenikben tétetett,
Őröma

Öröm vigasztalás, Ezek közt kedvadás, Tőlünk el nem vértetett.

Szabad hát mindennek, Kegyelemét Istennek, Fejére remélneni, Ki a' meg-dűlt nádat, Fűstől gőlen szálát, Porrá nem hagyja lenni, Természeti szelid, Kész, kit keze sebhít, Orvossággal értetni.

Nyugszik a' Nap, s' fel-kél, Nyarat követ dér, s' Tél, Idegen természetel, Kőddel bé-borúlt ég, Vizen bé-fagyott jég, Ősöl változó ízéssel, Néha nagy bódogság, Bá és szomorúság, Erdekli edgymást éjjel.

Nincs semmi állandó, Mindenben hajlandó, Eletünk állapotja, Félelem, reménség, Közből magát kérség, Városunkban állattya, Hol jóval, ostorral, Hol csővel, hóval, Magát velünk áldattya.

Mennyei Örökség, Igaz kegyelmesség, Kinek bátran bízhatni, Fe-

rengő életünknek, Vajuvó lel-
künknek, Hogy kés vagy segíteni,
Ne hadgy oly próbáknak, Kikből
bűt várhatnak, Felettéb sebbíteni.

Lám sok igirettel, Minkett igaz
hitel, Ugy magadhoz foglaltál,
Hogy segítség kérést, S' minden jó
reménelést, Kivűled sebol hadtál,
Senkit ki bibelet, S' tőled jót kér-
hetet, Kértében meg nem csaltál.

Bátran hát székedhez, Frigy
szerző kezedhez, Im én is most
békéllem, Eltem virágzását, S' bűm
vigasztalását, Te áldásodból ké-
rem. Meg ne gyűlöly, úctaly, Se-
gély, mellettem állj, S' te neve-
det éneklelem.

M A S.

Isten az egekől bő áldást reád mér,
Áldgyad te is Istent áldásért hoz-
zád fér.

A Z Ur az égben, Mint király
székben, Bölcs tanácsából
F min.

mindent rendel, Mindenek szivét,
s' a' mellett szűkségét, Jól látta,
S' kinek kinek mi kell, Azért Ő
hozzá kiáltunk mi fel, Hogy ál-
dását nyerhesük-el.

Súlyos ostora a' mint láttuk,
noha, Keserves sebeket rajtunk
nyit, De azzal gerjeszt, bűneink-
ből ébreszt, S' mint kegyes Atya,
térésre int, Ne sodgyon azért ben-
nünk meg az bit, S' kezével né-
künk áldást nyit.

Hozzá felsegítünk, kegyelméhez
elsűnk, S' fűszünk fejünként irgal-
mához, Abítatoson, nagy aláza-
toson, Borúllunk arcza szent lá-
bához, ragaszkodgyunk-is fogá-
dásához, Szoritson minket Ő ma-
gához.

Soha az égen, a' Nap ollyan
szépen, gyorsasággal-is el nem
nyugszik, A' mely hirtelen, nagy
Atyai képpen, Mivelünk az Ur
meg,

meg-alkuszik, Ránk vigyáztában
nem-is aluszik, s' gondgyában,
meg nem vajuszik.

M A S.

Nálad az orvosság, Uram, s' lelkem-
nek adgy,

Segíts, s' bűneimben Christusomért
ne hadgy.

K Inek tegyek panaszt Ur Isten
nem tudom, Sokféle kínt
minden felől mint nyom. Bú bávat
más felől minden nap rángat s' von,
Csendességben nyugtom nincsen.
sem kűn, sem hon.

Emberr segítségre hozzám nem
bíhatok, Mert ezen igában kit kit
lenni látok, Rakva mindenneknek
bűn nyalábbal hátok, Kik között
sokakot meg is öl, s' fojt átok.

Te kívűled nincs itt senki vi-
gasztaló, Irgalmad bizonyos, se-
gítséged való. Természeted pedig
kegyességre hajló. Nem vízsz s'

tuszkodol azzal a' ki gyarló.

Engem is omlott port, és kez-
zednek hamvát, Sok kifizetem-
ben segély, s' gyámolgass hát,
Hogy hitivel minden bizhassa ma-
gát rád, A' ki engem tőled segélte-
nek lenni lát.

Reád támaszkodom tellyes re-
ménséggel, Cselekedgyél velem
nagy kegyelmességgel, Sújtollyad
elmémet bár keserűséggel, Csak
ebből lelkemet áld meg idvessé-
séggel.

M A S.

Lelki Vigasztalás.

LEgyen jó idő csak fecske száll
házamra, Nincs öldhatatlan
nyűk vetvén nyavalyámra, Ha-
gondgya Istennek csak egy száll
házamra, Inkáb gondgya vagyon
lélkemre, s' magamra.

Hát miért ostromoz, s' próbákkal
miért sebhít? Mert senkit magá-
hoz

hoz kerest nélkül nem hitt, Fla-is
e' földön sok kísértettel vívt, S'ugy
kerzett lelkünknek jó öröm mon-
dó hitt.

Első száraz földnek mit árt, ha
meg-hinti? Soványságát bő is mert
csak kővériti, Így Isten veszszeje
lelkűket enyhíti, Mint aranyat a'
tűz langjával szépíti.

S' mint letér mutattya tűznek
szép világát, Tereh alatt vízi pálma
fa fel ágát, Így lelkűk sujtással
tölgya okosságát, S' kerest- is
viseli lelkűnk bölcsőségét.

No hát én lelkem tűrj, s' tacúly
remélesei, Hogy tudhass Uradtúl
sok jót érdemlesei, Mert mint kőd
után szép sokott a' Nap lenni, Raj-
ta- is bűd után jó d' úgy fog félelesei.

Kegyes Isten ki nek nagy hatal-
ma fel nőtt, S' irgalma oszlop a' tő-
bül még ki nem dőlt, Vigasztald
lelkemet ki búban forrott, s' főtt,

Küld el-is fecskédet, hadd lássak
jó időt.

M A S.

Nagynyavalya nemét, s' csak mustár
magnáhit,

Még is hit kit el-bírt, lelki öröme
vitt.

K Edvező fényeddel nézz nagy
Isten reám, Kinek irgalmá-
nak száma nincs en hűán, Segély-
meg igyemben, kit te tudhat sz
nyilván.

Az én bűm gyötrelme mert nem
engedheti, Hogy enyhült lelkem-
mel tudgyalak meg-lelni, Tartóze-
tar főmban-is úgy mér öldőkölni.

Te tudbatod inkább meg is mér-
tékleni, Mint kinek mi ügye tud-
hat érdemleni, Űressé nem hagyod
senki kértét lenni.

Arra int-is Fiaid igaz esküvése,
Hogy senki féltelvért szemed meg-
ne vesse, A' bűnőst is nálad érde-
me kellese.

Jó

Jót várhatok én is hát. Ily sok
bűm közt is, Ha fogyatkozással
bítem lehet még is, Fel-hat szik-
rája is, ha langal nem ég is.

Mint habzó tengeren melly ve-
szett gallya úsz. Kit nem igazgat,
hat sem kormány kalauz, Csak fél
hajtogattya, s' egy hal-is félre húz.

Akképpen életem bűnök ve-
szén haboz, Keserűségében lel-
kem fogy, bádgyadoz, Habjaival
borúl, s' veszélyel akadoz.

Rabjává tört mintha nagy szo-
morúságom, Kicsinyben sem lehet
kedvem vigasztágom, Ezer bosz-
szúsággal fúl egy nyájaiságom.

Jelül sem tarthatom már edgy
olly napomat, Kinn nem érezhet-
ném dupla bánatomat, Nincs is
jelentenem kinek panaszomat.

A' méreg hatalma sem ér keser-
vemmel, Mert ez titkon fogyat lel-
kemmel, testemmel, s' nem enged

szóllanod velem Istenemmel.

Még-is mindazáltal táplál a' reménység, Hogy fál rám még menyből olly bódog kegyesség, Mellyel mind ezekben lesz Örömmel vég.

A' természet is la mert mindent változtat, A' mit edgy ideig edgy kézzel tartóztat, Tél a' mit főt, s' azzal; Nyár meg virágoztat.

Gyakran a' tenger-is hab után csendesül, Homályból a' Nap is szép tisztára derül, Tűzétől hevült ég haromattya által bül.

De a' természetnek ez csak szabot rendi, Nagyob te hatalmad a' ki meg-tekinti, Természet ellen-is erejét jelenti.

Olyban-is hatalma mert annak ki-tetszik, Kiben a' természet igen ellenkezik, Mésze halatta-is hirtelen érkezik.

Légyen hát nekem is ebben
kedv

kedvedből rés, Minnekelőtte még
én hitem el nem vész, Ebredgyen-
fel lelkem, s' légyen szolgálai kés.

Nincs mert életemnek bizottab
kormány, A' te szent kezédnél,
kinek csinálmánya, Mind lelkem,
s' mind testem, noha sok hab hán-
nya.

Azok példájára tégy velem ke-
gyessen, Kik segedelmedet vehet-
tik kedvesen, Hervatt örömmömet
add láthatnom nyersen.

M A S.

*Az inségnek és nyomorúságnak eny-
hítésére.*

ENyihlts-meg Ur Isten bús szí-
vem keservét, Ki régtől viseli
már suly kezéd terhét, S' nyeli kin-
nya mérgét, Buvának nem lévén,
keservében végét.

Ha nem ébredtene néha e' gon-
dolat, Hogy a' kiket szeretsz ke-
zed azokra hat. Sújtolva sanyar-

F5

gat,

gát, Epedvén meg-fúlnék, s' el-nyelne kárhozat.

Igy ha kételkedném hogy nincs
reám gondod, Sújtolván Atyai ok-
tató oltorod, Gyujtanám boszszú-
dot, Mert igyis enyim vagy, nagy
biteddel mondd.

Fiad szent igáját kit nékünk
ajánlott, S' jegyben nyájsterhűl
vállunkra fel-rakott, S' azzal né-
ked vallott, Ne hozzon únést
rám is hát szidalmot.

Légyek én is inkább azok sere-
gében, A' kik részt nyertenek
Christus érdemében, Mosódván
véreben, Mindent el-viselhet ha-
zalma nevében.

Hívek szent Istene, Könyörülő
Atyám, Könyörűs mint Atya epe-
det magzattyán, Vilelvén úgy szá-
ján, Hogy el ne tévedgyen vétke
tág úczáján.

Eged hogy a' mint már szivből
meg-

meg. bíttelek, Es lelkem őrzővé
bitemmel tőttelek, Végig úgy lel-
lyelek, A' mint hivedhez jónak
isméttellek.

Akaratod szerint vezérelly ked-
veddel, Vigasztaly, bátoriss, ne-
fodgyak búmban-el, Hogy a' mit
kezedd, Rám vetz, Vilelhessem
nagy csendes szivel el.

M A S.

A' kétségnek mérges kísérteti ellen.

HOgy feletkezél-el, Rólami
tellyességgel, Mennyei böl-
dőségom? Látván mind napon-
kint, Szenvedgyek mennyi kint,
Nővén nyomorúságom, Melly
meg-cseszt engem, Ha meg nem
hajt nékem, Bídek ő imádságom.

Meddig tartóztatod, Szentseges
orczádot, Vigan rám fordítani?
Véghetetlen bú's' gond, Ki szűn-
telen csak ront, Fogé sokká tartat-
ni? Rajtam nyomorúlton, Ki élek

vajutton, S' mint kezdek marad-
hatni?

Az Ördög-is csúfol, mondván :
Istened hol? Ki meg-szabaditba-
son, Várhadd-é mond : tovább,
Hogy szemét vessé rád, S' Atyai
kedvel lásson : Csak kár, mert el-
vetett, S' rád oly törvényt-is tőrt,
Hogy el-is kárhoztasson.

Ez illy nagy kifirtet, Nem ki-
csinyé sérthet, Mert a' lelke met
marja, Hogy illy szemtelenül, A'
te szent binedtül, El-esésemet vár-
ja, S' hogy hitem ne legyen. Mely
kegyelmet végyen, Lesni vigan-
akarja.

Te azért szent Király, Erőddel
mellém állj, S' biztasd, eper hitet-
met, Kevély ellenségem, Hamis
szava ellen, Vedd fel fogyor igye-
met, S' mutasd-meg is néki, Hogy
nem vetted-ki, Kegyelmedből
ékemet.

Adgy

Adgy fényt szememnek, Vigyázást szívemnek, Ne alugyam hatalomba, Ellenségem oly hírt, Ne hiszenen hogy meg-bírt, S' adattam hatalmába, Lássa inkább hogy készit, Reménlettem szép részt, Irgalmadoak hasznába.

Igy meg-örvendeztetés, Búmból le-vetkeztes, Szívem megvigasztalod, Bádgyatt reménségét, S' kétes idveffégét, Soknak lábra állatod, Kiért sent bevedet, Ki ránk ki-terjedett, Aldania-is bagyod.

M A S.

Hatalmaskodók ellen.

HA az Isten nekem, fetétségben fényem, S' őrti-is életemet, Mi erő rettegter, S' csalárd-ság feltether, Hogy ronthassa fejemet? Bár alnokoskodgyék, Titkon oláلكodgyék, Nem szegi meg kedvemet.

Egyedül ellenem, Alnok ellen-ségem,

ségem, Készítvén tellyes hadát,
 Hogy engem nyavalyást, Fogat-
 ván mindgyarást, Vigasztalhatta
 magát, De a' mely álnok tört, En
 nyavalyámra tört, Magára fordúlt,
 s' akadt.

Bár tellyes táborra, Nyíllát már
 rám szórja ártalmas dárdái. Fe-
 nyegető törtét, S' vérben forgó se-
 mét, Rám vesse pártosíval, Bátran
 az ő harcát, Nézem s' nagy tábo-
 rát, Semmi háboruimmal.

Edgyet kértem s' kérek, Mind
 a' miglen élek, Szivem berint sün-
 telen, Minden rossz gondoktól,
 Megmentél azontúl, Hogy lak-
 hassam szent helyen, Az Urnak
 bázába, Elvén sellér módra, Nevét
 áldván szentellyem.

Sátora árnyékát, Ott kezével
 mindgyárt, Rám téríti, s' el-titkol,
 Minden háborútól, s' csalárd ha-
 talomtól, Távul téessen ki rám foly,
 Mint

Mint fima kőszálon, Eppltetett
váron, Le-tévén bé. palánkol.

Sőt még most-is engem, Gyar-
ló életemben, Nem hágy meg-
nyomorodnom, Tudván hogy sen-
kihez, Nálánál egyébhez, Nincs
mint fejemet fogom, Meg-hallya
kértemet, Halván szűkségemet,
Ha így kezdéndeek szólnom.

Halgass-meg engemet, Ki hi-
vom nevedet, Menybéli Ur, Jeho-
va, Nyavalyával, tellyes, Bünnel
lévén terhes, Nem mehetek sobo-
va, Tégedet tisztellek, tégedet kö-
vetlek, Vezérlész valahova.

A' te szent színedet, Ki felettem
fénlett, Minden háborúimban, Ne
fordíts el tőlem, Sőt állásd felő-
lem, Most-is nyavalyáimban, Ő-
rizd életemet, Kit tartok tenéked,
Minden háborúimban.

Az én atyám, anyám, Kikhez
igen bizván, Kötelezém életemet,
Barátj

Barátim egyemben, Kik minden
 igyemben, Vőnék jómat s' ked-
 vemet, Felejtven el-hadtak, Ma-
 goknak maradtak, Látván ellensé-
 gemet.

Te pedig magadhoz, Ki nyo-
 morúltakhoz, Kegyes vagy bé-to-
 gadtál, Reményemmé lőttél, Nagy
 bátorrá lőttél, Őrltél s' őltalmaz-
 tál, Sok harc szegyer között,
 Szemed biven őrzött, S' helyem-
 re éppen hoztál.

Most is szememnek fényt, S' lá-
 bomnak adgy ősvényt, Hogy én
 azt bátran járjam, Az igaz járt út-
 tól, Tőled elő kúttól, Hogy el ne
 tébolyodgyam, Ellenségim keze,
 Kedvem ne szegje, A' jót hogy
 el ne hadgyam.

Ne hadgy hamisságtúl, Allok
 bizonyoságtúl, Engem körül véte-
 ni, Mert sok hazug szája, Elcemet
 akarja, Foglyos tőrben ejteni, Za-
 bolázd:

bolázd meg őket, Kötözd meg
nyelveket, s' ne hadgy keferíteni.

Mint vivó fegyverét, Kiki ha-
zug nyelvét, Ellenem élesül, Ma-
gát hazugsággal, Rám való szól-
lással, Uránál kedvesül, Sőt ugyan
jutalmát, Mint nyelve fő soldgyát,
Ellenségemtől lesül.

Meg-győzeteit volna, Elmém
már régulta, Bonyi bolzszerű-vallás-
túl, Ha jó reménységem, Nem kis
segítségem, Vólna biztatásodtúl,
Hogy búsulás után, Mostan viselt
munkám, Ha szót nyér áldásodtúl.

Illy nagy háborúban, Te én lel-
kem úszván, Ne kefergesse mag-
gad, Tűrj mindent békével, Csen-
des szenvedéssel, Míg Isten ki-ment
s' ragad, Ki meg is erőssít, szent
kedvével bé-bínt, s' kegyelme raj-
tad marad.

Buchanánus versel, Deákúl illy
rendel, Ezt a' Soltárbúl írta, Most

penig magyarrá, Vigasztalására,
Elmém meg-tolmácsolá, A' Ma-
gyar igéknek, Folyásához, s' en-
nek, Ertelmét helyén hagyá.

M A S.

*Az Anyaszentegyház tagjainak
háborgatói ellen.*

T Arts. meg Uram engem, mert
el-fogyott a' szent, Az igaz-
ság el-költ, s' a' hit fél-felé ment,
Mindent nagy álnokság el-borl-
tott, s' bé-kent, Sziv hamisság-
gal forr, jámborság el-rekcent.

Álnok ajakokat az Ur el-öblas-
son, Mérge az hivekre hogy ki ne
hathasson, Kiki mind azon jár-
másnak mint ártthasson, és hasnot
kárából magának adhasson.

Sokan az hivekre forralnak ta-
nácsot, Nyakokra némeltyek éle-
sinek kardot, Romlásokra, többi-
kenik ajakokat, Allig találhattyák
szegények nyugtakot.

Né:

Nézi ezt mind Isten, és igen jól
látja, De bizonyos okért magát
tartóztatja, Hirtelen a' kenkolyt
Ő ki nem gyomlálja, De nagy bú-
sultában e' szókat mondándgya.

Ez el-tűrhetetlen súlyos nyava-
láért, Mely minden hívőnek bi-
vére heven ért, S' lélekben sok
szegényt mérgével bádgyaszt s'
fért, En Isten fel-kelek, s' rontom
az álnok vért.

Sok nyomorúltaknak keserves
sírása, Szememet serkenti, hogy
igyeket lássa, Felelek meg-szünik
nevem káromlása, Nem-is terjed
tovább hivedm romlása.

Idvefféges helyre tészem hived-
met, Kik hozzám biztokban visel-
ték sziveket, S' meg rontom a'
rajtok járó kevélyeket, Méltó kár-
hozattal kik rakták kebleket.

Az Urnak Ő szava tűzben meg-
főtt ezüst, Hétszer tisztított, kin-
rosda

rosda ki nem űtt, Probálásban penig meg nem fogta a' fűt. Tisza szép és fejér, nem illeti réz űt.

A' te szódnak azért tarts meg igazságát, Hivédnek Uram enybitsd is rabságát, Add meg m' lel-
kűnek b'li szabadságát, Es a' kevélyeknek rontsd meg társaságát.

Ó birodalmoktól hogy megmenekedvén, Tégedet áldhassunk nevedet dicsírven, Kiváltképpen penig többi köztigen én, Ament mondgyon erre mind gyermek, iffiú, s' vén.

M A S.

*Christus iskolája szelidségre tanít,
Szemes nyavalyákat a' hit gyengít
s' vakít.*

A Z jó hitű ember szelid ez világon, Senkire nem támad bár fok b'fűzűt vallyon, Meg elégzik azzal hogy égben kiáltson, s' inségben

gében fejet az Istennek hajtson.

Mondván: óltalmaddal Uram
hajoly hozzám, Mert ha meg-
tekinted nagy az én nyavalyám, En
szegény fejemet annyira alázám,
Hogy ellenségimnek földig ma-
gam hajtám.

A' bánatság ellen mostan-is nem
vétek, Tűrésemmel inkább mind
hóltomig élek, Tudván, habjaim-
ban hogy el nem merűlek, Mert
segítségedből kész meg-mentést
érek.

Azért te szolgádnak fies óltal-
mára, Hogy gonofság miatt ne jus-
sak halálra, Csak tégedet várlak
lelkem váltságára, El hagyott
igyemnek boszszú-állítására.

Vidámitz meg immár bitem be-
rint egyűser, Hogy el-vegye földi-
gyát a' versengő ember, Hiveld
romlását ne őrüllye többszer, Ki
miatt epedtem én-is sok ezerűser.

Vigasztaly-meg engem szolgál-
dat Ur Isten, Mert lelkem te hoz-
zád emelem szűntelen, Tudván
hogy ép és bőv kegyelem kezéd-
ben, Mindenekhez a' kik élnek
igaz hitben.

Véghetetlen a' te jóvoltod ma
hozzánk, Menyből is e' földre
néz hiv két szemed ránk, Segítsé-
gűl azért fies jőni hozzánk, Hogy
meg ne emésztszen számtalan nya-
valyánk.

Sok istenek között kiket e' vi-
lág néz, Nincs senki hasonló hoz-
zád ki csudát tész, Kölcsön erő
mástól, és hatalmat nem kérsz,
Mert minden szükségre karod
ereje kész.

Oktass útaidra engemet Ur I-
sten, Hogy biven élhessek te ismé-
retedben, Erőssíts engemet a' te
félelmedben, Hogy én szívem áld-
gyon téged igaz hitben.

Dicsirlek is téged örökké szí-
vemből, Mert jóvoltod bozzám-
érzettem mindenből, Hálá legyen
néked én tőlem vég nélkül, Hogy
meg-mentél engem halálos inség-
ből.

Sok irigy barátim imé el-omlá-
nak, Kik gyűlölségekből reám
támadának, kikből ki állani hogy
nem is tudának, Mind fejenként
tőled ki-gyomláztatának.

Mert te Uram jó vagy, s' kész
a' kegyelemre, Kik te hozzád tér-
nek, s' néznek intésedre, De sok
tűrés után ha térsz büntetésre, Go-
nosok hajtának veszedelmes részre.

Te nagy jóvoltodért áliy fogá-
dásidban, Es könyörűly rajtam sok
nyavalyáimban, Szolgádat rész-
tesd szent áldomásidban, Es Solgá-
lód fiát ne badd habjaiban.

Hogy a' kik gyűlölnék s' élete-
met bánnyák, Legyenek előtted
azok

azok gyaláztattak, sok jelekből
rajtam szemekkel is lálsák. Hogy
keresék, vermemet ők hijában álsák.

M A S.

Az ártatlan élet sok jót s' áldást ránk
ont,

Isten ellen sok bán, jót s' mind áld-
dást el ront.

K Egyes Jehova tekints reánk
menyből, Kik rád kiáltunk
keseredett szivből, Ments - meg
életünket a' sok undok bűnből,
Nagy kegyelmedből.

Légy azon kedvel hozzánk
römlottakhoz, A' mellyel vóltál
régí Atyáinkhoz, Kik folyamod-
tak ugyte Irgalmadhoz, Mint ércz
oszlophoz.

Eltek sok időre, szép ékes vén-
séggel, Tagjok erős vólt, gyom-
rok egésséggel, Ő izombédgyok-
kal laktak békeséggel, Nagy
csendességgel,

Sze

Szeretett köztök zöldségi nyáj-
sággal, Törvényt iteltek tiszta igaz-
sággal, Téged szolgáltak szorgal-
matossággal, Hálá adással.

Allott nagy rendben fiók és leá-
nyok, Ölökbentartván édes unok-
kájok, Bort, búzát bőven termelt
ő munkájok, termelt gyümölcs
fájek.

Sok száz esztendőök mikor így
el-múltak, Kedves halálban mint
ba el-alutak, Koporlójokba mint
újult honnyokba, Vigán járultak.

De a' figyelmed mi veitünk meg-
szegéd, Mert sok bűnünket sze-
münk közé vetéd, Minden jó-
téted rólunk el le-szedéd, S' ládá-
ban rekesztéd.

Mi jónkat mondgyuk te reád
támasdván, Vesződünk, bolygunk;
vagyunk nagy bádgyadván, Mezi-
telenek szégyenben bujdosván;
Sok bűt kapdosván.

Szörnyű gyűlölség közöttök
nevekedik, Vért vérvével pöröl,
s' ellenkedik, Elő mentio búsul,
s' irigykedik, Kegyetlenkedik.

Mi esztendeitek folynak gyors-
sággal, Mert haragodat érzik
buzgósággal, Edgyek álminak
hasonlatossággal, Altal múlással.

Ha ki közzűlünk nyólczvan-
esztendőt él, Nagy boldogságot
annak sok nép itél, De mely sok
búval adassék ez kis czél, Láttya
a' ki él

Rakodtak vagyunk minden
nyavalyával, Brötlen testünk szí-
vünk fájdalmával, Ellenségünk
ront néha szidalommal, s' néha
kardgyával.

Számlálhatatlan kilevőknek nagy
vólta, Te haragodnak méltó raj-
tuk vólta, Félik te nálad titkos
űnök vólta, Mint napfény vólta.

Ah Uram Uram térj-meg ke-
gye

gyelmedre ! Régenten fokott ke-
gyes törvényedre , Adgy edgy kis
időt meg . pihenésűnkre , Csen-
destégűnkre .

Ne tadd nagyobbá bűnűnk ir-
galmadnál , Gonofságunkat a' te jó
vóltodnál , Melynek izikrája isza-
tább e' világonál , S' undokságánál .

A' melly kis időnk ide elé va-
gyon , Ily romlásukra kárunk ne
maradgyon , Aryal vóltod bennük
fel-támadgyon , S' reánk áradgyon .

Fedgyűk azokban el nyavalyá-
inkat , Te vig vóltodból szomorú-
ságunkat , Kik ez ideig nyomdof-
ták nyakunkat , és tagainkat .

Mi érdeműnkért , igaz , semmi
jóval , Nem vagy adóssuk , de sőt
hév pokollal , Arra ne siess , hogy
a' ízerint siess , Nagy kemény
oldal .

De a' Christusért , Kik mi érűnk
adál , és bűneinkért meg-halni

nem szánál, Emeld fel fejünk, és
irgalmazz nekünk, Mi jó Iste-
nünk.

Dicsőítetedet hogy világon száma-
lálván, kevés napokat elménk-
ben tartván, Te rád mind éjjel és
nappal kiáltván, hálákat adván.

M A S.

Óltalomért és kifizeteteknek el-távoztatásáért való esedezés.

NIncseu segítségem kívárléd
Istenem, Vagy én hív vezé-
rem, jó réted hirdetem, Őrizd
éltem, nevelő bitem, Félnem ne
badgy, s' búval élnem.

Vagy ülök, fen járok, fekszem,
vagy ballagok, Lovon, vagy gya-
log, honn, vagy kinn sétálok, rád
kiáltok, tiéd vagyok, Es óltalmat
tőled varok.

Tégy velem kegyessen, ki kér-
lek kedvesen, Ne badgy ízerel-
mesen, bűnben fckélyessen, Őr-
dög-

dögül ő] kegyelmessen, Tőrt rám
fojtván ne vetessen.

Kisírts de ne sebbíts, Ielkembe
ne rémíts, Vérkeikkel ne boríts,
de szentséggel újíts, Aldgy, vidá-
míts el ne taszíts, Epíts, és kedved
szerlot taníts.

Te Fiad érdeme, nékem ezt
meg-nyerje, Kinek ő szent vére,
lelkünknek ép bére, mindent meg-
nyér, a' miket kér, Nem vér, de
vigan hozzánk tér.

M A S.

Nem Báthori Sigmund, hanem Isten
győzé,

Szinán Vezér Passát, Dánán által
űzé.

Jő] mellém szent Isten, Mert ki-
vűled nincsen, Reményem, se-
gedelmem, Láska ellenségem, Tel-
lyes hadam népem, Hogy vagy bű-
Fejedelmem, Kinek nagy nevé-
ben, Es vezérlésében, Kőt szabá-
lyát fel-seregem.

G ; E-

Emély te is zászlót, Ne legyen
 rémült s' holt, Szivemben lengő
 hitem, Hogy azt követhesse, szüa-
 telen nézhesse, Szememmel tekin-
 tetem, Elmémet vezérlye, Mihelyt
 valamire, szándékomat téritem.

Ha azt meg nyerhetem, Ottan
 nem félhetem, Ellenségem fegy-
 verét, Nem kell is kívánni, Hogy
 fesse adni, Szomszédom segítség-
 gét, Semmi, s' köz erővel, Tűrhe-
 tem veled el, Ellenségimnek fejét.

Nem éles kard éli, Tudom győ-
 zi, s' veri. Ellenségem seregét, Haé
 nem a' te karod, Az bolott aka-
 rod, Hogy ki nyujtsa erejét, Mi-
 helyt meg-ijeszted, Szörnyen el-
 terjeszted, S' futván hánya fegy-
 verét.

Szoktass arra azért, Hogy tud-
 gyak mindenért, A' te erődből
 esoi, Ki csalbatatlanúl, Hozzánk
 menyből járul, Nem szokott is
 meg-

meg-késni, Annak, ki hitivel, s'
készkésületivel, Tudgya járt után
lesni.

Te légy hitem czéllya, Lelkem-
nek pánczéllya, Szablyám éli az
czéllya, s' így bátor lehetek, Sem-
mit nem félhetek, s' dőlgomnak
nem lesz bija, Terjed mérészsé-
gem, Rémtől ellenségem, Romolá-
ván kardgya, s' ijja.

Népe sokságában, szekere bá-
mában, Ambár ő dicsekedgyék,
Neved erejében, Akarom min-
denben, Hogy én lelkem örvend-
gyék, Nagy bátran élhetek, Nyer-
tes is lehetek, Csak kedved né-
kem féalyék.

Christus fő Hadnagyom, Ki ne-
vében vagyok, Szándékom erede-
ti, Te birj és vezérelj, Tanácsom-
ban nevelly, folyon jól dolgom
rendi, Tarts meg seregedet, Szen-
tellyed népedet, légyen előmeneti.

A' jó emlékezetű vitézségben és Istu-
nes életben gyönyörködő, Tekintetes és
Nágos Hommonnai István Uram
kértére csinálta e' két Eneket.

Nota: *Siralmas nekem idegen Ős.*

I Gaz által út, Jókkal forró kút,
Csak te vagy Ur Isten, A' ki
veled jár, S' áldást tőled vár, Abban
bült szív nicsen.

Eleget forog, S' csak nem tá-
torog, Szorgos gondolatunk, De
mi hasznunkra, Kivűled jónkra,
Módor s' helyt nem látunk.

Eg, tűz, tenger, föld, S' ezekben
mi költ, Mind hatalmadban áll,
melyből mit akarsz, Terem, s' ter-
jed az, Kedved hátra nem száll.

Méltó egyedül, Hogy téged
szívöl, Hát minden szerezzen,
Kedvet, táplálást, mindenben ál-
dást, Csak tőled vehessen.

Engem-is Uram, Táplálj ucta-
lan,

lan, Lelki kenyereddel, Ald éltem
folytát, ne badgyad fogytát, Bősé-
ges kedveddel.

Hittel erőssits, Tarts, Őriz, s'
építs, Meliőlem el ne állj, Fegy-
veres harczon, Kétes piaczon, Hi-
temtől el ne állj.

Az hitnek éli, Bátran metéli ;
Ellenségek tagját, Veszti tom-
pittya, Tőri, és rontya, Kopia-
ját, kardgyát.

Jephre, Gedeon, Dáviddal, Sám-
son, Ez által éltenek, Sok ellen-
séggel, Keveses kézzel, Vini nem
féltenek.

Ha reám is néz, Ebből mi kis
rész, Szent áldomásodból, Tőlem
el ne vedd, Sőt nagyobbá tedd, s'
neveld áldásodból.

M A S.

Nota : Aldott szép Pénköstnek Őr

K Aronák hadnadgya, Istennek
jobb karja, Kiti ő segít, annak

vagyon éles kardgya, Segíti, s'
éptül, véle jár nem hadgya.

Ezt dob trombita szó minden-
kor vidittyá, Az ellenség ellen
Örömmel indittyá, Kopla rontásra
karját vastagittyá.

Roppanást firkoltást, lövést sem-
minek vél, Meg-bátorodott már
Istenében, s' nem fél, Fesztet po-
gány vérrel, szagával ugyan él.

Sem halál, kín, rabság őt nem
tartóztattyá, Harczon ellenségét
nem-istávoztattyá, Vív szivből,
mert menyből Istené biztattyá.

Ekes diadalmán szíve buzog, s'
örül, Forgódnak baráti melléte
és körül, Segíti Istené, rajta mert
könyörül.

Kedves életnek ezt valaki nem
vallya, Dicsőfféges nevű hírét az
útállya, S' hazája oltalmát semmi
jónak tartya.

Kérjük az Ur Istent mellettük

ma

maradgon, Víg tavaszt, csendes
Nyárt nekünk éroünk adgyon, Bő
Őszszel, jó Téllel bennünket meg-
áldgyon.

M A S.

Isten várainkat pogány kézbe hadgya,
Bűneinkért; ha meg-térünk, viß-
sza adgya.

Minden dolgok között láthatz
vigasztalást, Egen, földön,
vizen vladal barcz tartást, Hadat,
és pártolást, Ragadományt, halált,
veszélyt, és kárvallást.

Halál életet ront, bús szív víg
kedvet bont, Zápor nagy hegye-
ket, szél nagy tőkét ont, Vadak
és madarak, Vizben lakó halak
változtatnak helyt s' bont.

Tündöklő bír nevet gyakor-
gyalázat ér, Miot fényes a czélhoz
sokszor jut rosda fér, Munkát fojt
mélkó bér, Szegénytől-is gazdag
pénzt sokszor költsön kér.

Napfényt homály borít, tűz viz-
től óltatik, Csendes idő szélről
Nyár téltől bontatik, Vassal kő
bontatik, Vigorcza bánattól eped-
s fonyasztatik.

Nincs de szörnyeb baja semmi-
némi félnek, Mint a' testtel viró
értelmes léleknek, S' kétséggel
a' hitnek, Kit Isten beszédi nem
tartozk, segítnek.

Csak azt hibeti el gyenge gyar-
lóságunk, Kit tapasztalással érhet
okosságunk, Mindgyárt borzad
hajunk, Ha mit erőnk felett ránk
rohanni látunk.

Igy teríthetik de meg Istennek
ereje, Láthatlanúl mellénk csatlott
szent serege, Ajánlott jó kedve,
Fogyatkozásunkban terjed győ-
zedelme.

Ki mert volna vallyon köztünk
annak bizoni, Hogy mellettünk
Isten így midgyon meg víni, Mics-
minap

ma nap akár ki, A' pogányt bosz-
szontván mondbatta, vakarj ki.

Ez fel-tetűzet jeltűnk, hogy Isten
vezértűnk, Utánna fiesztűnk, ne lé-
gyen félelműnk, Meg-marad mel-
lettűnk, Jöjjön-meg vitézi régi
Magyar kedvűnk.

Az egek királya, kegyelmét
ajánlja, Szívűnk bátorságát, s' hi-
tűnket meg-áldgya, Fiát mellénk
adgya, Jerichó falait előtűnk le-
rontya.

Nagy a' neved Isten mert nagy
nevekkel bírsz, Mindent kedved
szerint rendelsz, igazgatsz, bírsz,
Segítséget nem bírsz, Tenéked
könyörgünk, hiszszűk hogy meg-
segélsz.

Bellenségűnk szívét, mint kez-
déd, epezd-meg, Lakó helyeinket
nékűnk térítsd meg, Hogy meg-
telepedvén, szent áldozatodat ad-
hassuk vígan meg.

Christiana pietatis & alma fidei succinctorum commendatio.

Nem lehet szebb dolog a' keresztgyénységnél, Az Isten Igájén fundált igaz hitnél, s' az a' mondás igaz lehet mindeneknél, Hogy az igaz ember igaz hitből él.

Az hit indit bennünk Isteni Szerelmet, Szeretetből való szelid engedelmet, Igéjéhez való fiúi félelmet, s' jó cselekedetre való kész figyelmet.

Hittel követhetjük Isten akaratját, vévén Igéjével ajánlott Sz. Fiát, Ki nélkül senkinek idvefféget nem ad. Ahoz való eszközt mert csak Ő belé zárt.

Isten ajándéka, s' menyből száll e' szép kincs, hol ez gyűkeret vér, ott semmi kétség nincs, Bár csak Abrahámanak példájára tekints, s'
hasz-

hasznos magot onnan lelked keré-
tébe hints.

Nem rest az igaz hit, és nem
hívalkodik, A' szeretet által épít,
s' dolgozódik, Az Ur szavától ért
s' azon forgelódik, Távoztassa
mivel igéje kotródik.

Sok szép igéretit vizsgállya, s'
szemléli, Hiv fogadásában bizo-
dalmát veti, Kikben kétségekkel
lelkét nem terheli, De sőt remén-
ségét ellenek neveli.

Hiszi bizonyosan bűne bocsá-
natyát, Két ingyen híveknek Atya
Fiáért ad, Tudgya hogy azoknak
ördög, s' pokol nem árt, Kiket
Christus vére feredőjébe márt.

E' szép feredőben tisztul, s' mo-
lakodik, Vértkeinek sennye mikor
fokasodik, Egyéb érdemmel is
csak ebből rakodik, Mellyel di-
csőségben lelke bédogodik.

Becsületben legyen nálunk az
igaz

igaz hit, Kedvére Isten előtt mert
mindent csak ez vltt, s' e' nélkül
felsége nem szeretet senkit, Bl-
zonyságúl erre ha bé - veszszük
szentit.

Sidókhöz irt levél bővön meg-
mutatta; Melly gyümölcsös lé-
gyen az hit állapotja, A' ki nye-
reségűl ezt menyből kaphattya, Ma-
gát dicsőffségben véle avathattya.

Méltó hát e' klocsiért szívöl tö-
rekednünk, Es egyebet ötte min-
dent hátra vetnünk, Melyben na-
ponként is ugy kell nevednünk,
Hogy gyümölcsözheffék idves-
séggel lelkünk.

Ezt az idvességet Christusban
lelhettyük, Ha bizodalmuokat
érdemében vettyük, Lelki italun-
kat töle merithettyük, s' élő ke-
nyerűknök csak magát bibhettyük

Atyával s' Lelkével övé a' di-
csőffég, Kegyelmességében alocs

s' nem-

s' nem is létszen vég, Ha vádol egy
felől minket rút szégyenség, Biz-
tasson más felől bére ép reménség.

Igy az igaz hittel jól keresked-
hetünk, Istennek kedvével meg-
ékesedhetünk, Aldást átok helyett
lelkünknek vehetünk, s' a' vesze-
delmekről meg-menekedhetünk.

M A S.

*Cantio Beate M. Virginis periphras-
tica explanatio.*

S Zűz Mária lakozván Názáret-
be, Eletét viseli szép szelidség-
be. Bék ingyen az Istennek ked-
vébe, Küldvén Angyalát hozzá
követtségbe.

Almélkodó nagy hírt mondata
néki, Hogy Lélektől kezdene ter-
besedni, s' fogna tőle Isten Fla sű-
letni, Ki Dávid székiben kezdene
űlni.

Idvez légy mond! Mária, és
légy áldott, Mert az Urnak kedve
rcád

reád áradott, Te méhedben áldott
gyűlöletet adott, S' bé-töltötte
így mit régen fogadott.

Szüziöl akana legyen szűleté-
se, A' ki az Izraelt idvezithette,
En szám azért elmédet ne rémitse,
Sőt öröme te szivedet ébri-
tse.

Ejté gondban Máriát e' követ-
ség, De szivében nem élék semmi
kétség, Nem lőn áldásra-is ő ben-
ne rejttség, Így szólítá őtet a' szép
szellőség.

Az én lelkem az Urat magasz-
tallya, Híveihez irgalmasnak-is
vallya, Követtségét engedelemmel
hallya, És tetszését mindenekben
jóvallya.

Meg-tekinté alázatosságomat,
Kit kedvéből én erkölcsömben
adott, mellyért engem bódognak-
is mondatott, Kegyelmeből fel-is
magasztaltatott.

Elővévé így ő a' szegényeket,
Le:

Le-vetvén székekből a' kevélye-
ket, Javáival bé-tölté az éheket,
Üressítvén gazdagoknak kebleket.

Irgalmáról magát emlékezteté.
Az Izraelt azért kedvében vevé,
Mint saját gyermekét tartá nevelé,
Es királyi dicsőffégre emelé.

A' mint meg-eskütt vala Abra-
hámnak, Es utána az ő maradéki-
nak, Nem lőn hija igaz fogadá-
sának, Mert bő vóltát ki-nyujtja
áldásának.

Ez áldásért azért ő tiszteltessék,
Melyben mlodeo hívő is réseltessék,
Szíveinkben öröm gyökerez-
tessék, s' lelkünk idvességgel
ékesültesse.

M A S.

Atya, Fiú, Szent Lélek készíte szent
Igédre,
Jésus érdemét ruházza áldott hívő-
idre.

MI Urunk, s' édes Atyánk, Add
né-

nékünk Szent Lelkedet, Szent Fiadért közöld is úgy velünk bő kedvedet, hogy ismerhesük éppen, Te igaz törvényedet, Es hamis tudománytól, Öljük is szent igédet.

Christus ki biveidnek, Küldtél menyből Szent Lelket, Kiket Atyád öröktől, Választott és el jездett, Nékünk-is azon Lelket, Mostan közinkbe küldgyed, Ki által szent igédben, Ismérjünk éppen téged.

Oh Szent és édes Lélek, Légy mi kedves vendégünk, Ki sok kincsrel gazdag vagy, Lakozzál edgyütt velünk, Készíts nyelvet szólásra, Adgy kedvet tanulásra, Hajts fület az hallásra, Gyujts szívét megtartásra.

M A S.

Post Concionem dicenda.

A Dgyunk hálát Istendőknek,
Ve-

Vetünk jól tőt Teremtőnknek,
 Ifiak, menyek, kis gyermekek,
 Halgatól igéjének, Kimest min-
 ket legeltetett, Sz. Igéjével élteret.

Mi is öreg népek, s' vének,
 szolgálynok őfelségének, s' kö-
 nyörögjünk szent nevének, Ked-
 vezzen élők véikének. Mond-
 ván, Uram, vagy hatalmas, Légy
 azért nekünk irgalmas.

Vigasztaly meg keservűnkben,
 segély minket szűkségűnkben,
 Emelges-is esetűnkben, Erőssít
 kísérteűnkben, Tölts-bé nekünk
 fogadásod, S' tartsad rajtunk áldo-
 másod.

M A S.

*Omnia post obitum fingit maiora ve-
 nistas,*

*Maius ab exequiis nomen in ora
 venit.*

A Z idő órága nevel magos fá-
 kot, Mint Tél után Nyár hoz
 ké.

kórókra virágot, Így koporsó ter-
jeszt birnek, névnek magot, Halál
fetérryéből hozván rá világot.

Ne várd hát éltedben, Bár nagy
érdemű légy, Hogy itt békod
előre nagy becsűletet végy, Hire-
det, nevedet rapodgya sok irégy,
Mindazáltal jó légy, S' mással is
sok jótrégy.

Bizd a' jövőndőkre érdemed
jutsalmát, Ha szolgáltad időd vé-
kony alafát ád, te a' célra vigyázz
S' a' centrumot találád, Ne várd ha-
landóktúl, S' az Ur Isten meg-áld.

M A S.

Zászlóm Uram pogányra im neved-
ben indul,

Dávid hársa nőtáján szivem is
meg-vidúl.

V E R S F E J E K.

Balassios fratres Rimai decorat.

Bocsásd Sz. Lelkedet égből Ur
Isten mellém, ki vezérlyen, S'
goj

gonoszt ne badgyon jöni felém, Fé-
lelmem ne legyen, Oltalmában vé-
gyen, s' borzon szent hitet belém.

A' te jóvoltodért távoztasd el
vétkemet, Ojjam magamtőle, s'
gyűlölyem mint mérgemet, Ne
veled-el előled, El se tűzz mellőled,
Hald kegyessen kéretemet.

Látván szép hazámnak hogy ki
ki oltalmára, Fegyvert készít, s'
megyen lép szabadulására, Szivem
repes, vidúl, S' csak nem lábra in-
dúl, Olly vig minden javára.

A' te szent Fiadért láts engem is
oly jókkal, Szolgálhaszok néki
énekekkel és haszonnal, Látsam sza-
badságát, Bár érje halálát, Vigán
éltém azonnal.

Semmi vér hullásom drága ne
legyen érte, Mert nekem mind ja-
vát, s' mind javát elegy mérte, Az
az hol vidított, s' hol meg bemo-
sított, Kedvemert búval érte.

Szo-

Szokás de anyának rorgálva
édesgetni, Fiát, hogy erkölcsre tud
bássa ékesgetni, Hogy lehetnék
szelid, Engem-is búval ért, S' így
akart kesergetni.

Ily szükség napjántól melessé
nem válok, Ha egyébbel nem is
jó példámmal szolgálom, Fogyat-
között érték, S' értéketlen mér-
ték, Nem bocsát sokra, bánom.

Olvad mert érteke nemzetem-
nek, fogy, s' apad, Becstűlet, sze-
rencse rá csak gyengén sem akad,
A' mihez kapaa-is, Közé nagy
volna-is, Előle más el-ragad.

Sok bűn éri, s' győtri végetlen
reménységét, Titkos ohajtással ke-
sergi segénységét, S' az inkább ki-
nozza, Hogy ölben hordozza,
halálos ellenségét.

Fejet kell hajtaniuk nyomor-
dott igyűnkkel, Tőled kell óltal-
mat, s' erőt kérni hitűnkkel, Brőnk
mert

mert hol fogyott, Te segélisz s' bar-
szolés ott, Vagyon régen birtákel.

Rakva lévén bitem irgalmasd
erejével, Épít edgy Zászlótskát el-
mém ő kezeivel, Kit követlen bá-
tran, Lelkem s' fáradatlan, Ha vár
ellenségével.

A' Zászló kamuka, feje, szépen
Verfeiyes, Rajta Dávid írva Hár-
fájával nagy zengés, Keze fel-
emelvén, Szive ki-terjedvén, S'
abban buzgó könyörgés.

Téj feje szín jegyez lágy szí-
vet, engedelmet, A' verfeiyé jed-
al az én sok veszélyemet, Melly-
ben mennyi szeglet, Bennem annyi
döglet, Sebbeti én szívemet.

Régi vitéz király Dávid méltán
hadnagyom, Mert ő életében ré-
szem sokképpen vagyon, Szám-
kivetettséggel, Számítlan löstéggel,
Bletem hozzá vagyon.

Ő véle emelvén ég felé fel-ke-

zemet, Soltárát éneklek, hogy bocsásd meg vértkem, Adgy-is jó vóltodból, Végy-ki sok gondokból, s' rémits ellenségimet.

Sok keserves búmat hajtja-el, Hárfa hangja, Csendesedgyék az-
zal szívem sebhető lángja, Mint
Saul korsága, Szívem bészízúsága,
Múllyék pengését halva.

Reménségem lévén bállyon lel-
kem sérelme, Lám meg-lágyult
szívem, mint kamukának selyme,
Valamint akared, úgy hajtogat-
hatsz, Te légy-is segedelme.

Igazgásd vezérelő én igyeke-
zetemet, Meg ne utáld szómat, s'
fel-emelt két kezemet, Kikkol lel-
kem magát, Adgya néked, s' néz-
réd, Vigasztalván szívemet.

Meg-nyugodván szívem hadna-
gyomnak példáján, sok keserve u-
tán ki-vigadott bő javán, Gyakor-
ta vólt útált, Szenvedett sok bús, s'
kár, Elt könyves étkesaván.

Az en életem is szenved soktól
 utálást, Ki ki ő magától el-taszít,
 s' ad meg-válást, Sok szememben
 jól szóll, Mintba csapna arczúl, S'
 fárastt búval nyavalyáft.

Irigységnek helye már hogy
 rajtam nem lehet, Kit a' jó szeren-
 cse, s' nagy kincs magán viselhet,
 Gyűlölség terbel s' űz, Kit sze-
 génység rám fűz, S' alatta alig
 mehet.

De légyen kedvednek rajtam jó
 szánt tanácsa, Csak lelkemet átok
 és kárbozat ne bántsa, Lelkemet
 hitemmel, Es idvésségemmel, Ha-
 ragod el ne rontsa.

Eonek penig mint hogy Christu-
 stus fundámentoma, Este igaz bi-
 ted, ki nem lehet meg-bontva, A'
 Christust tisztelvén, Es hitednek
 bívén, Nem lehet rám nem ontva.

Csókkal s' áldásokkal szent ke-
 zedhez békélvén, Már útra indú-

H z

lok

lok, Duna mellett le menvén, Vég
Estergom alá, Kinek most kőfala,
Reag, álgúkkal törtvén.

Ott vár Nemzetemnek szép Sátoros tábora, S' egyéb sok rendeknek sűrű nagy zászlós hada, Kifánczot ás, épít, Ki kart, s' szívet készít, Igyekezvén ostromra.

Régtől várta szívem ezeknek történetit, Hogy érhesse ezzel házámnak épületit, Nézvén szabadságát, Rabságból váltságát, S' újuló épületit.

Azért bizván megyek, és nagy lelki örömmel, Nem gondolván semmit kedves veszedelmemmel, Am váltsa hát magát, s' nyerje szabadságát, Hóltom hozó sebemmel.

Tartsa jelül magán érte ki-folyt véremet, S' azzal edgyben vegye hiremet és nevemet, Hogy mivel tartoztam, Vigan rá oštottam, Hívén szent Istenemet.

*Isten az hadakban sziv, s' kardnak
vezére.*

M I N E R V A.

H Ad vezér! Pallás, Tekints,
s' tisztedhez láss, Jelents itt
meg magadat, Erre tiszted-is int,
Kér-is bived Bálint, Hogy ne hadd
mint szolgádat, Ki zászlód alatt
élt, Becsűlőtt, tisztelt, s' félt, So-
kak felett magadat.

Elete bújának, s' nagy háború-
jának, Ezennel legyen vége, Hogy
ő hazájának, Mint édes Anyjának
szolgálhasson ő vére, Mellyel az
ég alatt, Míg tart békeség s' had,
Follyon jó birta neve.

En valamit tudtam, soha meg
nem látam, azt elméjébe rakni,
Ert is pedig igen, én ékes nyelve-
men, Szólni, mint rajta látni, Mel-
lyel egek-is, Földi népeket-is,
Könnyen meg-mo'yhithetni.

H 3

Haf-

Hásson elődben-is, Mutatván
ebben-is, hozzám s' hozzá kedve-
det, Könyörgése haszna, s' én el-
mémnek sava, Hajtsa-meg szemé-
lyedet, Hogy közönségünk lévén,
S' örömszűnkkel élén, Szemlél-
hesse szivedet.

Háládatlan rosz föld, Iteld kap-
ja-e őt, S' becsűllje-e elméjét,
Kit én ékesgettem, S' adtam veled
ketten, Vitéz karja erejét, Néki
fokban ártván, S' gyalázatban tart-
ván, Benne mind kettőnk nyertét.

Ragadgyuk hozzánk-fel, Most
jött ideje-el, S' helyhezteszük ren-
dünkben, Im hol jó nagy sebbel,
Lódd halálos sebbel, S' akadgyon
mi kezünkben, Ha ostrom sebá-
bitl, jó bir-is követi, Rést-is nyer
nemzetünkben.

P A L L Á S.

H Alván e' szót Pallás, Monda :
E' kiáltás, En előttem ked-
vet

vét lelt, Nagy bánakozásom, Mely
vált e' szolgámon, Búval már csak
nem meg-ölt, Hogy a' rosz hitván
föld, Melly rá csak mérget tölt,
Véle semmi jót nem tölt.

Továb már sok jómat, S' kegyes
szándékomat, Nem méltó halasz-
tanom, Sem ő szegény fejét, Ki
ennyi sok kint ért, Több búval ag-
gasztalnom, Sokat tölt érettem,
Mellyet meg-értettem, S' kell már
fel-magasztalnom.

Lachest hívatom, S' néki majd
meg-hagyom, Hogy élete fonalát,
Tovább ne eresztse, De gyengén
el-messe, Látván el-jött óráját,
Mert Atropos-is már, A' ki nagy
búval jár, El unta ő hordását.

Sőt tetízik még ez-is, Hogy vi-
téz őcsét-is, Ne badgyuk-ki köz-
zülünk, Kit már vénségében ő ez
életében, Vegyen-el kedven tö-
lünk, űlye mi székünk, Bővi

cse rendűket, Lakják out hol mi,
velűnk.

M A S.

*Meg-sebesült testem búcsúzik tőletek,
Istennek sok átka sodgyon belőletek.*

IM hol édes bazám, Ez s' jele
hogy szán, életem igen réged,
Hogy vérem hullását, Mellyet két
szemed lát, Nem kiméllettem tő-
led, Jobb idmár meg-bálsom.
Hogy sem búdsz látnom, vagy el-
szőknöm mellőled.

Keserves kinaid, Oly nehéznek
bár bidd, s' oly nagy méregnek
tetsznek. Hogy e' sebeimnél. Kik-
ben még lelkem él. Sokkal élés-
ben metsznek. Azok őlnak-is meg,
Mondván: Jer fojtsuk-meg, s' ha-
lálomra kérédznek.

Oh vezértől főtott, s' rossz taq
nácsra osztott, Arva, s' puszta haj-
lékom, Reményiségevel csalt, Bo-
londságtól tilt falt, Test nyugotó
árnyé,

árnyékom, Hatér meg nyavalyád,
Hol gondodhoz az lát, Ki nő fel
csak játékon.

Im én már meg-halok, S' nehéz
hogy nem látok, Szabadságodban
módot, Mert a' kic vitézül. Anya
világra szül, Hogy igazgassa jó-
dat, Nem szólhat dolgodhoz, S'
ha szólni haragot hoz, Félben vész
a' mit mondott.

Adgya az Isten bár, Hogy meg-
szabadúly már, De nehéz a'z el-
hinnem, Noha kopersomban, Ki-
vánt lelki jómban, Kell már teste-
met visnem, Mert maga használ-
val, Pírdá kapásával, Szívét biz-
lallya minden.

Jó vitéz barátim, Meg-izűkült
Magyarim, Isten legyen hozzá-
tok, Lelketek javáért, S' jótok ál-
dásáért, Vértkem meg-bocsátsátok,
Hazátok óltalmát, Mint Isten
erőt ad, Ne hadgyátok látsátok.

H s

Min-

Minden atyámfia, Kinek már
 sok héja, S' te-is jó vitéz öcsém,
 Nemzetem szépsége, S' holtom
 ékesége, Minden kedvem, szeren-
 csém, Kitől való váltom, Mind
 nehezebb átkom, Ugy tetszik ter-
 hem sincsen.

Az Ur Isten áldgyon, S' veletek
 maradgyon, Bivetekben biztasson,
 Jó hirt halálomban, Tőletek vál-
 tomban, Ti fűletek, halhasson, Er-
 tem szátok áldást, Örök magasztá-
 lást: Az Istennek adhasson.

Mondván: Idvezítsed, Jódban
 részesítsed, Ur Isten az Ő lelkét,
 Mert te benned bizott, S' te igéd-
 del bizott, Téged magasztalt, félt,
 s' kért, Noha vétkecs fiad, Még-is
 hozzád biljjad, Mert lám bűneből
 meg tért.

Mit mondhatok s' élttem, Hol
 bátran, hol félttem, Kedvel, búval,
 panaszszal, Hol mékó vádlásban,
 Több

Több rágalmazásban: Mert egész föld foly azzal, Vétkemben rettegtem, Jómban Örvendeztem, S' vigadtam az igazzal.

S' mind ez főb éltemben, Hogy itt is fektemben. Istent meg-kö-
verhettem, Minden útált gonoszt.
Ki Istentől meg-foszt, Szívemből
ki-verhettem, Dávidnak könyvé-
ből, Merítvén szívemből, Im ezt
énekelhettem.

M A S.

*Halála előtt való betegségében a' meg-
vezett vitéz Ur, e' Psalmust fordí-
totta a' Béza verseiből, melyben
Istent így követi.*

VEgetlen irgalmú, Oh te nagy
hatalmú, Isten légy már ke-
gyelmes, Onts-ki mindenestől,
jódat rám kebledből, Láddé mely
veszedelmes, Bűnöm miatt testem,
Mely titkon rág engem, Mert nagy
sebbel sérelmes.

Mosd el rólam immár, Kit lelkem
alig vár, Mosd-el vétke-
m rutságát, Edgyűtt a' rút hirtel, Mint
rút büzt, enyézd el, Fertelmem
büdös szagát, Ismérem büdőmer,
Kért nap engemet, Rettent mu-
tatván magát.

Csak néked vétkeztem, Bünt
ellened tőtem, Oh kegyelmes Ur
Isten, Kit semmi ravaltság Nem
csalhat álnokság, Rejtve előved
nincsen, Mert a' nagy kék égből,
Mint királyi székből, Látod mit
mivel minden.

Ha érdemem szerint, Reám
eresztesz kint, Veszek jaj hová le-
gyek? Ha tellyes életemben, Bünt
tőtem mindenben, Bizony pokol-
ra megyek, Mert még létem előtt,
Testem meg-fertezett, Oh Iste-
nem! már megyek?

Engem mentétkével, Anyám
éltetett el, Méhében hogy hordo-
zott,

zott, Vétket penig te bánsz, Igazt
szeret s' kívánsz, Ki tiszta szívet
hozott, Hogy életre adál, Azonnal
oktattál, Mint érténém titkodot.

En rút báládatlan, Azért fogha-
tatlan, Isten hozzád kiáltok, Tisz-
tits Isopoddal, Irgalmafságoddal,
Mert la ki nagy kist vallok, Hogy
undok vétkeimből, Mag-tisztúl-
ván belől, Legyek szebb, hogy
sem vagyok.

Légyek fejérb hónál, Öröm-
mondásoddal, Tölts-bé az én si-
vemet, Vigasztald lelkemet, Küld-
vén örömedet, Ne szárazd ki ve-
lőmet, Csontomból bánattal, S' ne
nézz rám haraggal, Mosd-el in-
kább vétkeimet.

Teremts ismét bennem. Terem-
tő Istenem, Tiszta szívet kegyes-
sen, Fúdd belém ismét, Hogy
nagy szíve szerint, Lelkém igazt
szereffen, Engem romlott szegént,

Rosz érdemem szerént, Haragod
ne veszeffen.

Ne foszsz-meg Lelkedtől, Sőt
idveffégemről, Mondgy örömet
már nekem, Szentelő Lelkeddél,
Hadd épüllyön még-fel, Mint az
előtt bús lelkem, Hogy sok téve-
lyedtek, Te hozzád térjenek, Kö-
vetvén bizvást engem.

A' kövér áldozat, Jó kedvet
nem hozhat, Jól tudom Uram né-
ked, Mert ha az kellene, örömeft
tisztelne, Bús fejem azzal téged,
Tőredelmes bível, Buzgó könyör-
géssel, Beszéllem azért néked.

Imé ki-óldoztam, S'te előbbem
hoztam, Fene ötte sebemet, Kit
csak te gyógyíthatasz, Mire for-
dítbatsz, Szánd keserves fejemet,
Bűncim kionyával, Testem fájdal-
mával, Ne győzőrd életemet.

Ha elébb nem badtad, Sőt hoz-
zád fogadtad, Tehát mostan se
hadd-

hadd-el, Jóvóltodból szegényt,
 Jó szokásod szerént, Sion falát tá-
 mazd-fel, Hogy mint áldozator,
 Adgyak ugy bálakor, Melly né-
 ked leg inkább kell.

M A S.

*Hac ex Psalmo dictus D. Valentinus
 Balassapaenitens scripsit, (uti vi-
 dere est supra p. 50.) Reliqua per
 inventionem Poeticam Johannes
 Rimai addidit.*

MInt álgyú golyóbis, Temér-
 dek kő falt-is, Szokott meg-
 hástani, E' könyörgésnek-is. Eiel
 s' vége-is, Kezde mennyégben
 hatol, Csendesség lőo menyben,
 S' az isten ekképpen, kezde szá-
 jával szolal.

Micsoda nagy erő, Hittel rakva
 s' merő, Hatá-meg fűleimet? Mi-
 képpen tűrhessem, Hogy földre
 ne vesse, Most az én szemelmet?
 Es meg ne tekintsem, Vagy ilykor

cc

ne mentsem, Meg az én bívelmet?

Nincs kedvesb áldozat, Többet
semmi sem hat, Mint a' keferedett
szív, Ki hívén hittemnek, Sok es-
küvésemnek, Szükségében hittel
hív, Minden kétségével, Pokollal
s' vétkével, Iggyem fegyverével vív.

Meg-eskütt az én szám, Mely
órában hozzám, fel-kiáltánd a'
bűnös. Nem lehet oly vétkes, Oly
undok fertelmes, Es meg-senyve-
det bűnös, Hogy kedvel ne lás-
sam, s' róla azt mondhasám, Hogy
jóma nem érdemes.

Meny-elte Raphael, Lelkét még
a' ki éi, Vedd csendeslen el tőle,
Immár hozzá készült, Ennékem
meg-feszült, Előttem ki terüle,
Vigy néki kegyelmet, Es ne bagy
félelmet, Sobúl lenni körülle.

Az ég meg-vidula, Rajta sok
tűz gyula, s' Raphael el-érkezék,
Mint sefti ruhából, Mindentagai-
ból,

ból, A' lélek le-veikézék, Méne-
fel mennyégbe, Abrahám keblé-
be, Klan meny meg-örvendezék.

Sok szép fereg Angyal, Nagy
hálá-adással, Isten békit meg-gyű-
lé, Az Urnak jó rétér, Bűnösnek
meg rétér, Vigassággal örülé,
Föld meg-szomorodék. Holtát a'
vitéznek, Sítatá, keserülé.

M A S.

A' Tatárok bé-jövése, és a' Nágos vi-
téz Urnak Balasi Ferencznek
halála irattatik-meg.

P Allás nem nyughatik. Ő köve-
tét inté, Irist szél lábain Tau-
riában küldé, Pontus tenger béli
mind bé-kerülteté.

Nagy hadat támaszta, népe Nes-
ter között, Tatár nemzet között,
Török-is a' között, Sok nyíllal,
puzdrával, kardal fegyverközött.

Jó szertelenséggel, olyan re-
ménységgel, Hogy Magyar orszá-
got

got dúllya szörnyűséggel, Fűzvén
prédájából magát nyereséggel.

Meg-zendűle a' föld, s' ki ki
öltalmáért, Fegyvert készit, vint
akár hazájáért, Ferencz-is meg-
halol, miot Hector Trójáért.

Az óra el-jöve, Igye harezra
kele, Hareza közt sok pogány ér-
kezék ellene, Csak egyedül szá-
katt, nincsen segedelme.

Sok pogányt sért keze, nem bán-
nya halálát, Végre edgy nyil hatá-
kereszt csontya táját, Bélivél fog-
lálván őszve ő ágyékát.

Több sebével őszve lön ez-is
halálos, Örök életére dicsőfféges,
hasnos, Mert lön földön, poklon,
testen diadalmas.

Ir Krónikám többet másutt had-
módgyáról, Abban emlekezem,
bővebb haláláról, Es sokakkal ed-
gyütt érdemlett dolgáról.

Dicsret erkölccsel él emlekeze-
ti, Terj

ti, Terjed-is hírében becsült ne-
vezeti, Hólt - meg Istenének,
menybe fel vezeti,

M A S.

Diána Balassa Ferenczet sirattya,
*Nyírségen hol Tatar táborát foly-
tattya.*

De Márs vigasztallja.

DElus szigetéből e' minap Di-
ána, Jöve nyír földére rona-
gyoson s' fáradva, Késerves panasz-
szát így kezdé-el írva.

Késő őrégemre termett vad föld
határ, Kín hadát folytatá széllyel
dűhött Tatar, Ne szálljon rád so-
ha ékes szavú madár.

Egbéli boldom-is vonnya-meg
világát, Ne ontsa egy fű-is rád so-
ha virágát, Hogy így vöd-el éltem
ragyogó villámát.

Házamban felnevelt fő vadász
mesterem, Ki vadászim között
vált főbb bívem s' képem, El-ve-
séd

téd előlem, rontván csudaképpen.

Tudom károdar úgy soha nem kereste, Hogy ezt érdemlette volna tőled teste, Mint im történt sörnyű sebekben el est.

Végberetlen átok száll rád sok nemzetül, Kik laknak nap nyugtig, kezdvén nap keletül, Gyümölcsöd rontatik kő első fellegül.

Márs ezeket halván fegyverben öltözik, Dárdája kezében égből el érkezék, Az Nap - is azonban homályban öltözik.

S' monda: bánatodat Diána enyhítsd meg, Látod ezen az Nap mint háborodék meg, En hivem is mint jég úgy hűle búmban meg.

A' kit siratsz nem csak téged szolgált, s' tisztelt, De én hivem is volt, zárlómalatt is élt, Szablyája izéliek és kőszőrűtem élt.

Ennek vitéz karja valamely felétért,

lé tért, Ellene sok ember vagy
meg holt vagy meg-tért, Meg-őlte
haragja ha kibez közel fért.

Ennek ő bátyja-is udvaromban
lakott, Virézséghez mi kell min-
dent tudott s' látott, Jelt arról ék-
ben gyakran-is mutatott.

Nem érdemlett e' föld ilyen fő
két személyt, Mert mindenkében
magunk kemélye élt, Meg-halad-
tak volt már űk az emberi czélt.

Közinkben valók űk, Meny
légyen ő házok, Térjen munká-
joknak így immár meg hasznok,
S' ne bánnyuk hogy el jött földi
szép haláluk.

Hogy pengt ennyi nagy sok seb
esett rajtok, Kt az iffiabbikon sze-
meimmel látok, Azt se véld hogy
vólna ártalom vagy átok,

Tudod földi vérből kell annak
könyűlni, A' ki menyországot
kezdi hágni, s' űlni, Kellett ő né-
kik-is ugy ahhoz készűlni.

Kőnyebben bághattyák már
 menyország útyát, Igynyitván to-
 fteken nehezerek kútyát, Bocsát-
 ván restekből kivéreknék rútyát.

Phœbus is érkezék, s' kezdé-
 el beszédét, sirástoknak (ugy-
 mond) hadgyatok ti békét, Mert
 én elmémnek is ezek birták felét.

Minden közünk való tudomá-
 nyon kaptak, Azokkal grádicsot
 ide felénk raktak, Az emberek
 között mert már untig látkak.

Vitézség bölcseség kibén örö-
 ködik, Menyországhoz vonson,
 s' arra igyekezik. Mi nyájassá-
 gunkban lelkek dicsekedik.

Hogy éltek változott Jupiter
 kedvéből, Lőt az mindnyájunknak
 edgy végezéséből, Közzénk jöj-
 nek majdan föld kerektségéből.

Mégyek hugaimmal ő kopor-
 sójokhoz, El-készitem nékik mi
 kell ő útokhoz, Ti is mennyetek
 már vígan házatokhoz.

A' melly musák (tudni-illik a' tudománynak kilencz Isten Asszonya) Clio, Calliope, Uránia, Polyhymnia, Terpsicora, Thalia, Euterpe. Melpomene, Erato, s' Apolló, u' Balasziak koporsóját őrzik, azoknak a' koporsó látogató emberekhez való szavok, Clio felel pedig mindennek a' ki oda megyen a' többi képében.

K Erdhedd e' koporsót, miért illy boros bört? S' e' két benne lévő sebes test hogy ki völt? Sebesen s' véresen mind kető így miért bört?

Az elsőre hald-meg im ez a' felelet, Edgy test, vér, szeretet, gyűlöl bört, s' tág helyet, Őszve foly, s' im itt-is foglalt edgy kis vermet.

Kik legyenek pedig nohéz megmondanom, Mert én nem csak földi némáknak valhatom, Fellyül haladták azt bizvást ajánlhatom.

Pal-

Pallásnak elméje, Ulyssesnek
nyelve, Mit gondolt, vagy szólott,
vólt azokban része, Mind kettő-
ben tetfzett Antenornak esze.

Aeneás példája Achilesnek kara-
ja, Cupidónak ijlja, Herculesnek
bajja, Vólt benne örömmel bú-
nak is nagy jajja.

Sebbel vér hullással űk ugyan
tartoztak, Mert bűnűkből sebbel
s' vérrel ki-váltakoztak, Christusnak
seb s' véreért, seb, s' vérrel áldoztak.

Menny-el azért immár, s' ezt a'
kis koporsót, Szitkodtúl, s' átkod-
túl igen meg-őjjad ott, Sőt szép
áldásoddal, s' becsületedel töld föld.

Miért hogy kertűnknek vóltak
tisztelője. Bölcseség virágjának sa-
ga viselője, Apollóval vagyunk
testeknek őrzője.

Edgy út készítették, mely vezé-
rel menyben, Ki véghez vitetvén
véliszűk mi közinkben, Hely-
hez

hezzeivén ōket éltető örömben.

Terjed becsületi e' nemes két
restnek, ō piros vérekkel eget s'
földet festnek, Melyben rész nem
lehet tudatlannak s' restnek.

M A S.

Deploratio fratrum Balassorum.

Csúdalható nagy dolog, Sze-
rencsénk mint forog. Bű-
nünk ebben csak az ok, Hogy
bennünk sok, Isten hozzánk nem
fog.

Sok ostor szokta verni, Ki nem
tud meg-térni, Istenét sívből félni,
Kedvén élni, Után menni s' kelni.

Láthattuk már szemünkkel, Mit
nyerünk vétkünkkel, Földünk
pusztul-e, Sok rendeknek, Nagy
veszedelmekkel.

Csak két Urfi halála, Gondold
nagy kárára, Esék nyavalyájára,
Országoknak, Kik éltek javára.
Nemzettel Balassiak, Idejekkel

iffiak Rendekkel vóltak urak, Sok
jót tudtak, s' naponként tanúltak.

Okos vitéz mind kelető, Karo-
na nevelő, Minden rendet becsül-
lő, közte élő, s' mibē nem dicsérő?

Csak hogy a' tosz szerencse,
Nem fizet érdemre, Oszit jót em-
bertelenre, Mint herére, Több
részt mért mint méhre.

Időnk is háládatlan, Mérge hal-
latlan, Nem örül senki javán,
De lőt kárán, Vésztén, s' nyavalyá-
ján.

Embeiben csak vétket mér, Jót
ingyen sem ismér, Nagy érdemet
földhöz vér, Edgy pénzt sem ér,
Vagy miért fedni mér?

Meg tetshetett őn kéntén, Ez
Urak éltén, Kiknek sok szép jó-
tétén, Nem örvendett, Nékiek
bűt tévén.

Javát szűk őn osztotta, Ertektől
fosztotta, Búval őket kinozta, Re-
mén-

ménységben csalárdúl hordozta.

Maga Ők nem magoknak, Ha-
nem országoknak, Éltek, sem tá-
bázoknak, Vagy hasoknak, Mely
szokás másoknak.

Ők abban örvendeztek, Ha ki-
vel jól tettek, Szegény legényt fel-
vettek, Segítettek, mint arra ter-
mettek,

Siralmas azért lehet, Hogy éltek
nem lehet, Földünk sokká kik be-
lyett, Mást nem lelhet, Es nem-is
nevelhet.

Bár több ostor ne volna, Ránk
Istentől hozva, Csak ez-is súlyos
pózna, Hogy Ők lettek, Tőlünk
el-távozva.

Jollehet országoknak, Mint
édes anyuknak, Ők a' mivel tar-
toztak, Meg-áldozták, Véit vé-
réit ha hoztak.

Dicsőféges halálok, Jó hír örök
árrok, Idvésséges jutalmok, Isten

Attyok, Igytért meg Ő karok.

Mint fogontak edgy méhben
Nyugosznak egy sírben, Hasonló
történetben, Véres sebben, Őrök
reménségben.

Isten ki adoz sok jókat, Ald-
meg halálokat, Szenteld koporsó-
jokat, Ő bönnyokat, Hol várják
bátyokat.

Bátyok Christus fő bajnok, Ki
vált bizodalnok, Mindenben ok-
tatójok, Kalauzzok, Kiből áldás
buzog.

Ne hadgy, segély minket is,
Őrizd földünket is, Bocásd meg
vétkünket is. Erezhessük, Hogy
hatalma nem kis.

In Lividum.

R Ettenetes rú gyász, Mint
edgy ijesztő váz, Be elmém-
ben viselvén, B' két vitéz Urat,
Kikerlekem ohajt, Verseltemel
kefalgém, Minerva anyámmal,
Őket.

Öket Laureával, Miot tudám ékes-
getém.

Momus Aristarcus, Mint ép
tagon vad bús, A' ki akart itt len-
ni, Zóilussal káromlást, Nem Plá-
tóval áldást, Szeretcz inkább binte-
ni, Conus táblájával, Ne fellyebb
kaptánál, Tudd téged meg-
inteni.

Ezek a' meg nevezett fő Személynek
R I M A I J A N O S N A K Eneke ;
Immár következnek más edgynéhány
szép Enekek.

E L S Ő.

A' szerencsének álhatatlan vóltáról,
e' sentenciának betűiből álván:

F E R E N D U M & S P E -
r a n d u m .

In certo Authore.

Eroga' szerencse, Mit
bizunk Ő benne, Sem-
miben nem állandó,
Csak ideig kedvez,
Tűndőklő iveghez, Mindenek-
ben hasonló, Ki mint hogy el-tő-
rik, Így Ő is változik, Allapotnya
romlandó.

E' világi sok kincs, Melyben
semmi jó nincs, Mulhatik szeren-
csétől, Tűndőklő Uraság, Tiszt-
béli méltóság, Fűgg ennek erejé-
től, Ha meg szűnik kedve, Kűld
idegen földre, Régi lakó helyétől.

Rólam vehet ebből, Mint edgy
szép cűkőrből, Magának minden
pél-

példát, Mert a' mint rám oltá, Tő-
lem úgy el-fosztá, Szerencse ado-
mányát, Ki kedvemre éltem, Kell
immár szenvednem, Számkivetés-
nek kinnyát.

E' rossz család világ, Ki merő
hamisság, Engemet jaj mint veszte,
Mint halat horogra, Ugy csala sok
búra, Hízeltkedő beszéde, Etké-
vel táplála, Melyben rejtve vala,
Iszonyu család mérg.

Nem is kerülöm el, Szentsé-
ges erkölccsel, Hízeltkedő pohá-
rát, Nem jutván eszemben, Hogy
Isten mindenben jelenti igazságát,
A' mint sok jók után, Erzem im-
már nyilván, Istenemnek oltorát.

De miért csudálom, Isten dolga
tudom, Hogy gonosz jóra fordul
vétkűket el-tűri, De reánk is
küldi büntetését oltorúl, Segítség-
gér tőlünk, Rántya, ha nem té-
rünk, Régi gonofságainkból.

Ugy én bűneimért, Istenem engem sért, El-hagyott és meg-útált, Hatalmas emberek, Mindentűt Őldőznek, Ellenségem rám kiált, Lesben meg-állanak, Fejemnek akarnak, Szerezní szörnyű halált.

Mindentől meg-váltam, Egyedül maradtam, Barátim el-hadtanak, Iszonyu kősziklák, Erdők, széles puszták, Fejemet lappangtatták, Idegen emberek, Engem el-kerülnek, Magok hozzám sem adgyák.

Ellyeké nem tudom, Mert kélik halálom, S' kínaim nevednek, Kétségben essemé, Halált szerezzéké, Nyomorodott fejemnek? Azt nem mivelhetem, Mert el-vevő lelke, Haragja Istenemnek.

Tűnőm bát jobb léssen, Mert még elől vészen, Istenem bent Fiáért, Bűnőm el-felejtí, Pokolra sem vetí, Lelkem ki hozzá meg-tért,
Noha

Noha kereszt által, Keservesen
próbál, Fertelmes életemért.

Szenvedem békével, Magamat
is ezzel, Biztatom mindenekben,
Többet én meg-váltóm, Szenve-
dett jól tudom, Idveffégemért,
testben, Nem egyedül vagyok,
Földön ki nyomorgok, Szenvedik
ezt is többen.

Példáját sokaknak, Iggyefogyot-
taknak, Látom árva fejemen, Mer-
serenéséjekben, Sámkivetéseiben
Részres vagyok sokképpen, Ked-
ves lakó helyem, Távol lévén tő-
lem, Jút eizemben keserven.

Ektelen kősziklák, Mint fész-
kek úgy álnak, Hazája Ulysses-
nek, Hosszú életével, Jó seren-
ésével, Tetszik még is kedves-
nek, midőn azt óhajtya, Hogy csak
fűt lássa, Régi lakó helyének.

Repülő madarak, Őszel ha tá-
voznak, Meg-jönek ismét Nyár-
ban,

ban, Ugy félelmes vadak, Mészé
 hogy ba futnak, Térnek szokott
 barlangba, Csak egyedül nékem,
 Nem szabad meg térnem, Örömem
 hajlékába.

A' tél mikor múlik, Vig tavasz
 érkezik, Föld mindenestül újjúl,
 Levelekkel erdő, Örvend a' sík
 mező, Virágokkal bé-borúl, Csak
 én szegény lélek, Sirok és keser-
 gek: Mert örömem nem újjúl.

Nyughatatlan sok gond, Imé
 annyira ront, Hogy nem sokká
 meg-emészt, Hanem bánnya lel-
 kem, Teremtő Istenem, Sok bú,
 siralom el-rejt, Sőt én ellenségem,
 Csudállyá hogy engem, A' föld is
 el nem fillyeszt.

De meg-szán Istenem, S' ennyi
 sok siralmam, Tudom jóra for-
 dúlnak, Múlnak ohajtásom, Noha
 most könyveim, Szemeimből csor-
 dúlnak, Mint nap eső után, Így bá-
 na,

natim után, Örömmel meg-újúlunk.

Véget ér el-bitterem, Az idő mindenben, Bánatnak vége szakad, Nagy erős kösziklák, Idővel romolnak, Idővel tengerapad, Így sok leszégimnek, Számkivetésemnek, Idővel vége szakad.

Mikor a' madarak, Fákon fészket raknak, Tavaszszal zöld erdőben, Bé-járván sok földet, Bujdosó fejemet, Meg nyugotám egy völgyben, Ezeket úgy szerzem, Igyszer kefergém, Az ezer hat száz négyben.

1604.

M A S.

Bűn bocsánatért.

O H szép drága zálag, Igaz fényes csillag, Christus idvesség feje, Dicsőült lok jóknak, Mennyei karoknak, Tiszta színekűnk öre, Minden bűnösöknek, Fertezett síveknek, Egyedül vagy reménye, Te elődbe borúl, Mert

Vétkezett rútúl, Iffúságom ideje.

En még akkor veszek, Adám
 hogy el-esék, Az aranyas időben,
 Anyám is sérelmét, Sűrű bűnös
 szennyét, Borítá rám méhében, E'
 világra hozta, Itt is mocrok rútúya,
 Kerekedék szivemben, Már csak
 ohajtozom Napom fényét várom,
 Mint rab letét tömlőczben.

Tudom kegyes vóltod, Harag-
 god meg-éltod, Bűnösök siralmi-
 ra, Szemeid az égből, Szánakozás
 nélkül, Nem nézhetnek a' kinra,
 Ha ki oly erőten, Hogy áll csak
 helyében, Fel-vészed vállaidra,
 Magad újjaiddal, Bölcs oktatá-
 soddal, Vezérled útaidra.

Vétkezrem ellened, Azért csak
 tenéked, Tartozom meg-vallani,
 Tudom minden vétkem, Rút illatú
 szennyem, Felséged el-töröl, I
 szomorú szívemet, Ki győtri lel-
 kemet, Örömmel fel-ővedzi, Oh
 mely

mely igen hasznos, A' ki fút az
Urhoz, s' bűneit el nem fedi.

Istiuságom vére, Gonofságom
teje, En bennem sok bűnt nemzett,
Fel fuvalkodással, Irigység s' ha-
raggal, Veszettül kevélykedtet,
Gonosz beszízú-állást, Sem kevés
kár-vallást, En elmém ki nem vet-
het, Jóra való restség, S' szomorú
fősvénység, Nehezíti kedvemet.

Ezek mély örvényből, Mint vl-
zek tengerből, Aradnak ki min-
denre, Fris étel és ital, Kiért em-
ber kárt vall, Izgat ékteleenségre,
A' bűnök szarvai, Miot fának
ágai, Im mint csügneek lelkemre,
Könyebbítsd Christusom, S' tá-
maszd gyarlóságom, Hogy ne jus-
sak vesztélyre.

Vajha az el-vesztett, Drága öl-
tőzetet, Még egyszer fel-vehet-
ném, Az én Istenemet, Ki lelkém
vel éltem, Vécsek nélkül tisztelném,

Nem esném ennyiszor, Vólnék
igaz ember, Mint Angyal ündök-
leném, De jaj miként vesék, Hogy
almában évék, Eva leg első bűlém.

Nincs már egyéb ruha, Csak ár-
tatlansága, A' Christushoz én raj-
tam, Azt is sok vétkekkel, Mint
szép bársonyt szennysel, Gyakran
meg ruhítottam, Gyönyörűségek-
re, Világi életre, Mikor maga-
mat adtam, Azért ennél nekem,
Szivemben jól érzem, Nincsen
nagyobb nyavalyám.

Hajlandó a' nád szál, Csak il-
lyen gyengén áll, Az iffiúság vi-
rága, Adomány és szép szó, Mint
madarat sip szó, Hízelt kedven-
meg csallya, Világoak szépségét,
Tetűző ékekségét, Néki kedven
ajánlya, A' mérget két kézzel,
Gyarló természettel, Sokszor nagy
kárral fogja.

Russágtól melegszik, Bűnöktől
bű.ő.

bűtözik, Iffiuság forró heve, Ezek
ékes alak, Miot vizekben halak,
Ufznak gyönyörűségben, Kedve
mulandókra, Szemei játékra, Vad-
nak néki függeszíve, Gyenge
lágy ruhára, Pertelmes ágyakra,
nagy gyakran vonzza szíve.

Vadiúl vévén példát, Oktalanúl
magát, Bújasággal hervasztya, Hir
vesztő sereghez, Gonosz vendé-
gekhez, Tisztaságát bocsátja,
Tudgya a' scorpíó, Igen mérges
kígyó, még is utait nyomja, Ké-
sön veszélyére, Nem idvességére,
Sebeit orvosollja.

Elméje meg-veszett, Nyughat-
atlanná lett, Keresne is gyógyítót,
Nyavalyákkal telyes, fekélyekkel
tűzes, Azért nem lel orvoslót, Ma-
gát búval köti, Mellyel inkább ves-
ti, Miot első férges diót, Meg-é-
ratt gyümölcs fa, Csak le-dűltét
várja, Mert nem lelhet harmatot.

Oh

Oh meg. törött edény, Lám még-
is vagy kemény, Hogy Istenedtől
nem félsz, Sőt inkább naponként,
Főződ benned a' vért, Sok hitet-
lenséget téves. Bübödől szabadulást,
Bánattúl rágulást, Jó orvostúl te
nem kérsz, Minden tagaiddal, E-
rős és nyers nyakkal, Olyan vagy
mint repett ércz.

Syriában fajzott, Kígyóknak
kölykei, Mérgeket meg-emész-
tik, Abban lakozókat, Meg-rág-
ván fogokat, Fulánkal meg nem
sértik, De te bújaságod, Szédítő
maszlagod, Tested vérével hiszik,
Végy erről már példát. Ne kövesd
az héjját, Ki más vérével hiszik.

Ennek nyomán indúlt, Jó útból
ki-fordúlt. Az én iffiúságom is,
Egyebekkel edgyűtt, Hinárol-
ban merűtt, Gondolattyában ha-
mis, Nem hasonló jóhoz, Sem ró-
sa bimbóhoz, Mert mérges mint
edgy

edgy Aspis, Cselekedetiben, Préd-
da keresésben, Arméniai Tigris.

Szelidíts meg hozzád, Vagyon
ahoz pálczád, Uram e' főnyí
medvét, Hogy másnak ne ártson,
Nyaka függőn lánczon, Törd-ki
fogai élit, Fússon martaléktól, Igé-
ző látástól, Vedd-el szem-fény
vesztését, Setét mély barlangból,
Bűnnek homályából, Hozd jó utra
életét.

Lám a' királyoknak, Udvariban
lagnak, Szelidült oroszlánok, fene
párduczokkal, Mint kedves tár-
sokkal, Jácznak gyenge bárányok,
Te is oh nagy felség, Kinél min-
den szépség, Ki feblted agyarok,
A' kiknek vad szívek, Szelidekké
lésznek, Noha hiteken gyarlók.

Vagyon edgy kis szikra, Mint
mustárnak magva, Jóra bennem
világos, A' bűnnek fekélyét, Sa-
vanyú kőkényét, tudgya hogy iz-
zel

zel poklos, Azért mindenkoron,
Mint régi rút korom, Előtte útá-
latos, Elezd azért bennem, Hogy
ne legyen lelkem, A' vétkektől
homályos.

Mutasd-meg valóban, Ne tarts
már homályban, Idvestégem po-
hárát, Támasz rám olly kelet, Ve-
hessem Lelkedet, Hadd érezzem-
meg favát, Szélezd-el én bennem,
Sirok kővér vétkem, Mint szérűbé-
li polyvát, S' szép új kristály szia-
nel, Lelkemet ruházd fel, Hadd
lássam tisztaságát.

Hajts alá fűledet, S' az én kéré-
semet, Tölts-bé Fiad kedvéért,
Iffiuságom útát, Birjad minden-
nyomát, Ne szomjúzzon gonosz
vért, Magát szabja jókhoz, s' csiék
lábsidhoz, Szeretvén igaz törvént,
A' te útaidra, Bóldog menyorszá-
ra, Tanúllyon igaz örvént,

M A S.

Bűn bocsánatért, Sz. Ts. M.

I Efiúságom vétke gyakran jút
eszembe, Melly bánatot indít
s' síralmat sívembe, Hogy tőlem
állokúl meg-bántatott Isten, Vá-
rom büntetését fejemre véletlen.

Nincsen bátorsága nyomorúlt
fejemnek, Rettegése pedig nagy
vagyon sívemnek, Mint a' tenger
habja ellene révélnék, Ugy én
vétkem is keserves lelkemnek.

Napról napra árad s' nevezedik
kinom, Bűnök terhe alatt nincs
semmi oszlopom, Lelkem ismereti
ujjintya-fájdalmom, Halálra méltó-
nak ítél gondolatom.

Nem hiszem tengerben hogy
számosabb legyen, Fenekére bál-
lott főveny bővebb legyen, Avagy
több madarat a' kék ég viseljen,
Mint én bűneimnek soksága él-
temben.

Mind

Mind ezekben engem táplál csak reménység, Noha felelmet főrlé-
ketre a' kétség, jól tudom Atyám-
nál vagyok kegyelmesség, Ki en-
gem meg-őriz, ne ártson a' vétség.

Azért főmat hozzád fel emelem
menyben, Oh irgalmaságnak kút
feje jó Isten, Halgassd meg kéré-
sem, ne bocsásd üressen, Fohász-
kodó szolgád úadra hadd térjen.

Bocsánatot kérek tőled minde-
nekről, Mellyekkel sértettem ne-
ved hitetlenül, Emlkezzél Uram
régi kegyelmedről, Mely által ki-
vitted szentid sérelmekből.

Mert ha Uram velem mint szol-
gáddal perlesz, Igasságod szerint
esetimről ítélsz, Nem áthat meg
fejem, mint az erős vitéz, Nálánál
erősebb hadban ha rá néz.

Nem volt e' világban senki vé-
tek nélkül, Ki a' természetnek lőtt
rendeléséből, Ki nem vétett volna
erő-

erőtlenségéből, De gyógyulást is
vott csak tőled Istentől.

Amaz álnok kígyó meg-csalá
Adámot, Fényes palotából le-hozá
Dávidot, Bűnre Ősztőnőzé böles
eszes Salamont, Te engedelmed-
ből mindennek árthatott.

De kik szent Fiadnak halálát jó-
kedvel, Magokhoz kcspecsolták ér-
demét örömmel, Szabadulások
lőtt kegyes tekintettel, Mert űket
értetted jó gyógyító irrel.

Ald-meg Uram kérlek Fiad ál-
tal lelkem, Vigasztald igédde
kétséges életem, Szomorú felhők-
ben né maradgyon fényem, Indi-
csad öröme keferedett szívem.

Példájúl adgy engem minden
nyomorúlnak, Kik bűnők jutale-
mát érzik nagy súlyosnak, Poeni-
tentiára hogy útat magoknak, Ke-
restenek, vóltát látván irgalmadnac.

Illy könyörgésemmel untatám.

Aryán

Atyámat, Bűnömnek soksága mi-
koron bánator, S' keserves fájdal-
mat én szívemre hozott, Légyen ál-
dott neve mert már meg-g'ógyított.

Mint halász rút viztől meg-fá-
radván szépül, Nyereségét látván
vigan beszél s' örül, Így szívem
vigsga bűn hagyván öregbül,
Lelkem ismérte minden nap kön-
nyebbül.

Ezer felett hat száz tizenhatod
idő, Minden részfelben bépen ked-
veskedő, Ezeket hogy irám fel-
tettezt elzengő, Vólt nekem
örömmel bánatot-is szerző.

M A S.

Idvességes ki mulásért.

Nota: Légyen jó idő csak, &c.

EGekben lakozó bentséges Há-
romság, Kinek nincsen semmi
dolgában hamiság, Kegyelmeisé-
géből áll földi uraság, Csak tené-
ked szolgál mennyei lokaság.

A' fé-

A' fényes Nap és Hóld téged
tart Urának, Tündöklő Plánéták
smérnek hadnagynak, Sebes ten-
ger babja szolgál mivéltednek,
Engednek a' szelek parancsolatid-
nak.

Királyok, Császárok, bölcsék,
hatalmasok, Kicsinyek, Öregek,
szegények, gazdagok, Napkelet-
re, Délre, Nap nyugotra lakók,
Csak téged imádnak e' földön-
bujdosók.

Aldást a' kemény föld egyedül
tőled vár, Felségedben bizik meg-
szálláskor vég vár, Reád veti sze-
mét filemle madár, Nálad nélkül
mindent követ fíralmas kár.

Bizodalmam vagyon nékem is
csak benned, Reménségem nin-
csen sohúl te kívűled, Idegen he-
lyekben mert te vezérletted, Sza-
rándok szolgálodat s' javaddal ér-
tetted.

Gonosz ellenségnek szívet ret-
tegéssel, Szemeit bé-fogád sűrű
fecséssel, Földre taszítottad fe-
nyegeléseddel, Hogy nekem ne
árson fegyvere élivel.

Rajtam érdem nélkül ki-muta-
tád bíned, Fladhoz jelentvén hogy
nagy te szerelmed, Nem vészted
szegényről le két fényes szemed,
Ha tellyes lélekből s' szívből kö-
vetted.

Jóllehet e' testben vagyok sok
szükségem, Melynek bé-töltése
csak nálad Istenem, De e' könyör-
gésben kiváltképpen lelkem, Egy
dolgot kért tőled halgald meg ké-
résem.

Jól tudom határát földi életem-
nek, El-végezted Uram mint több
embereknek, Mulandó órái, nap-
jai fejemnek, Nálad nyilván vad-
nak cselekedetimnek.

Járásokban idők soha meg nem
álnak,

csőfőég, Tied nagy Ur Isten lé-
gyen a' tisztesség, Mert egyedül te
vagy halhatatlan felség, Minden-
kor kezedben áll földi kerekség.

M A S.

S Zegény fejem Uramhoz ohajt,
Tőredelmes szivet néki bajt,
Oh Istenem, mely sok vétkem
mutass nékem olly olajt, Hogy
pokolban ne kiáltsak végzetlen
jajt!

Könnyhullásba szemeim estek,
Eget, földet vétkeimmel festek,
Ellenségim fogyásomra s' romlá-
somra mit lestek? Oh halandók,
s' fölből valók, ti is el-estek!

Bús szívemet furtya sok vétek,
Mint méreggel fel forrott étek,
Vétkeimtől féltén félek csak ret-
tegek, s' kesergek, Ugy retszik
hogy rám fakadnak a' magas egek.

Anyám mikor hoz a világra, Ez
bűnnel tölt árnyék hazámra, Kis

koromba, az órába, hogy nem-
tett-bé a' sirba, Bűnnek halma nem
jött volna apró csontomra.

A' szép nap-is homályban jő-fel,
Gyarló testem hogy rakva bűnrel,
Szerelmeddel rólam vedd-el, Ke-
gyelmeddel töröld-el, Bűne-
imből hadd kellyek-fel, Hogy
ne veszfzek-el.

En keserves meg-törődött szű,
Olyan vagyok mint meg-hervadt
fű, Isteneműl élektő szél hozzám
vallyon mikor jő, Reménségem-
segítségem mert bizony csak ő.

Emlekezzél a' te Fiadra, Vétke-
imnek szép váltságára, Mely nagy
kionnal, siralommal, ment jaj szóval
halálra, Bűneinkért öntözött vért
a' kereszt-fára.

Mély sebekkel teste virágzott,
Két szép szeme fástól ázott, Mér-
get ivott, hogy bajt vívott, értünk
mikor szomjúzott, Vétkeinként
szép alutt vért sebéből rázott,

Lám nem küldéd az igazakért,
A' szép mezőn járó juhokért, De a'
pusztán kik el-vesztek s' el-téved-
tek azokért, Váltáságunk vólt, lám
meg is hólt szabadságunkért.

Emlékezzél ez Flad felől, Ne
rekesz-ki kegyelmed mellől, En
Uramat szent Fladat biveid közé
vidd elől, Hogy bé mennyek én-
is ennek jobb keze felől.

M A S.

A' Gonosz természet meg-rom-
lásáról, Tagaloknak minden
gyarlóságáról, Sokan Iroak meg-
fogyatkozásáról, Szollyunk nyelv-
nek őrágalmaszásáról.

Szent Írásban három gyilkosság
vagyon, Szívben rejtett gyilkosság
edgyik vagyon, Nyelvel való öl-
döklés másik vagyon, Az harma-
dik a' fegyver miatt vagyon.

Nincs ártalmasb az három öl-
döklésben, Mint ki nyelvel meg-

K 5

Ölcs

Öletik éltében, Gyaláztatik minden tisztességében, Minden napon holt eleven szivében.

Bölcs Salamon írja, az ő könyvében, Nyelvek hogy vannak Istennek kezében, Halál az élet cselekedetiben, A' ki nyelvel meg-Öletik éltében.

Jollehet ez kicsiny tag mi testünkben, De nagy dolgot cselekedik mindenben, Senki őtet nem tarthatja kőrelben, Csak ki félt Istent hiven szivében.

A' nyelv áltai származik a' gonofság, Arultatás, bizelkedés, csalárdság, Hir név vesztő gillyesztő fok álnokság, Atyafiak között fok háborúság.

Vagyunk immár most olly gonosz időben, Maradásunk nincs tisztességünkben, Gonosz nyelvek miatt vagyunk inségben, Meg-Öletnek jámborok ő hirtében.

Ez

E' világból ki kell már annak
múlni, Ki tisztességében akar ma-
radni, Ha nem akar mindennap itt
kinlódni, Nyelvek miatt nagy
gyakorta meg halni.

Mert udvarát Uraknak, Kirá-
lyoknak, Bé töltheti serege hazu-
goknak, Becsületi nagy vagyon
fondoroknak, Előmenetek nincs
jámboroknak.

Edes nyelvek mint méz híz-
kedőknek, Albatatosságok nincs
beszédeknek, vagyon nag' mérge
ő kettős nyelveknek, Azért meg-
lásd a' vízre ne vigyenek.

Vadnak ollyak kik ajánlyák ma-
gokat, Hízkelkedő szókkal barát-
ságokat, De ha kivehetik tölled
titkodat, Meg-ölnek bűredben hát
ód magadat.

Tisztesség adasték az olly sze-
mélynek, Ki zabolát talál az ő
nyelvének, Nem akar engedni a'

termélnetnek, Inkáb akar engedni Istenének.

Es nem Őrül más szomorú életén, Sem tudakozik más ember életén, Inkáb Őrül másnak Őrítettségén, Híréen, nevén, minden jó szerencsén.

Még ha másról neki gonoszmondándnak, El nem bírzi, sőt ellene mond annak, Mert nem Őrül más nyomorúságának. Ez ám természetek a' jámboroknak.

De te csél-csap mire hogy nem nyughatol, Másnak mint ártbass azon gondolkodol, Nem gondold hog' nem jót somjúhozol, mert érte végre bizony pironkodol.

Látsd azért meg ne verjen az Isten, Tökéletlenségedért ugyan itten, Mert nem hadgya az igazakat Isten, Téged pedig el-vezet hamis hitedben.

Lám hallottad régi példa beszéd-
ben.

ben, A' ki másnak vermet és életé-
ben, Nem sok kerülheti-el életé-
ben, Maga nyaka szakad belé vé-
lerlen.

Láddé hitván ember melly nyo-
morúlt vagy, Nyelved miatt melly
nagy változásban vagy, Jámborok
köztt mely útalatos te vagy, Mert a'
szádban néked nyelved igen nagy.

Könyű a' szót szádból ki-bocsá-
tanod, De azt nehéz az után hátra
binod, Mint szél olyan a' gonosz
hír jól tudod, Illeenék azért magad
meg-tartanod.

Rágalmazó ismérd-meg te ma-
gadban, Mely nagy vétkek vad-
nak minden dolгодban, Ne ítél-
meg más embert dolgaiban, Csak
magadat viselhesd jó módon.

Meg-bocsáts nyelved ha ellened
vagyon, Mert te szódra nekem
feddéssem vagyon, Ha haragszol
bolondságodtól vagyon, Ha jól

meg-gondolod hasznodra vagyon?

De kegyelmes bíró vagy te magadnak, Rettenetes ítéletet térsz másnak, Nem gondolod gonofságát magadnak, Hogy hobéra vagy felebarátodnak.

Oh átkozott nyelvnek fajtalan-rága, Miért vagy jámboroknak nyomörgatója, Minden tisztességeknek pusztítója, Magadnak is miért vagy árulója?

A' kígyóknál, vadaknál kegyetlenebb vagy, Ki ember rágásban tehetetlen vagy, Ki csak másnak bűne bűntetője vagy, Az Istennél vaj mely utálatos vagy.

Ha teremtő Istenedtől te nem félsz, Kárt és szégyent magadra te nagyot vész, Szidalmazást orcázást mert te fel vész, Kisseb séget nyelveddel magadon térsz.

Mert egyebek is téged meg-
ítélnek, S' emberek mardosójának be-

beszélnek. Utálatos nevezettel neveznek, Ez leszzen jutalma ítélkednek.

Azért kérünk téged hatalmas Isten, Zabolázd-meg nyelvünket itt e' földön, Hogy ítéleted ne legyen fejünkön, Kíért téged minden ember dicsőíjen.

M A S.

TEged Uram valamikor lelkem kezd kiáltani, Kiáltásit, s' obajtásit ne nehezted hallani, Sz. Igéddel, mint jó irrel, sebeit bék költözni.

Szent Jehova, hívek Attya, tudom nem vagy mostoha, El-esteknek s' tévedteknek, hiszem vagy kegyes Attya, Engemet-is tántorodtat végy-fel jobbik válladra.

Eletemnek mert el-fogytak mintként a' fűst napjai, Csontaim-is meg-észtanak mint aszízú fa ágat, Bánatlmnak nézd hol álnak nagy sok számú sereg.

K6

Pusztában mint magán lakó Pel-
likán olyan vagyok, Bánatiomnak
Örvényében vigasztalást nem bal-
lok, Sőt ez után Örvendetes napot
én nem várhatok.

Haragodnak kemény vóltát már
el nem viselhetem, Hogy ha tet-
szik s' jómra esik vedd kezedbé én
lelkem, Mert immáron mint szá-
raz föld szintén olyanná lettem.

Avagy olyan mint a' kertnek
földből fel-nőtt virágl, Kik csak
addig nap világnak míg fel-jőnek
ereik, Nem álhatnak, Sőt el-húlnak,
mert verik ég ragyái.

Nem külföldben életemnek ke-
vés idején járék, Mert időmnek
a' mint látom javára sem juthaték,
Az Istennek haragjától tekint-
meg mire juték.

Veled való sokat szóló barátid-
nak te ne bírd, Mert csak addig
pénz tart meddig léfzen köztetek
a' frigy

a' frigy , Ha az el-kéltorkában
kél méreggel tellyes mirigy.

Sok barátim s' ismérőim engem
addig kedveltek , Míg dolgom
szerencsésen mindenben neved-
tek , De hogy veszek végső váléc
mindenek énekelnek.

Mostan immár életemet mind
vétkeinek kiáltják , Hogy ha lát-
nak ő szemeket csak reám sem-
fordítják , Sőt életem vas rostával
kiméltetlen rostállják.

A' búzának el kell dűlni kit
minden felől szél ér , A' dió fa kit
gyakorta menyűtő kő verien vér ,
Noha szépen fel-ágazik , de sok
időket nem él.

Romlani kell életemnek is kit
irigyek szele vér , Itten lelkem
meg-maradni , Esau földén nem
mér , Akkor léfzen nyugalma
ba Cánán földére él.

Uraságod pedig néked soba

Kz

megi

meg nem változik, Nagy hatalmod
erős karod meg nem erőtlenedik,
Sion fala bivek akla általad újjit-
tatik.

Siefs hamar mert ideje, nézz
kegyestlen Sionra, Mert biveid
könyves szemmel néznek romlott
falára, Bár meg szánnád s' tekints
immár ennek bomlottságára.

M A S.

A' Musák szállási, Nymphák
hűs forrása, Poéták Laureája,
De a' mennyei kút, kire számos
nép fűt, nem Pegásus ásványa,
Mely az én lelkemet, mint harmat
zöld fűvet, gyakran meg újíttya.

Nagy Őtőmem ezen, hogy Isten
bóp mezőn legelteti lelkemet, Ma-
ga lőtt vezérem, ki állhat ellenem,
Ő adgya nap fényemet, Vagyok
szárnya alatt, tőz fegyver nem árt-
hat, Ugy élteti lelkemet.

Gyönyörű forrásra, zubogó
csor-

csorgásra, mint pásztor nyáját vísi,
 Elmém szomjúságát, bűnöm szá-
 mos voltát szép bíves vízre küldi,
 Fejem két vödrével hangos füle-
 immel igéjét merítettel.

Noha bánat gyötör, Igen nehe-
 zen tör, de meg-vidittyá lelkem,
 Jó uton visz s' hordosz, nem árthat
 a' gonosz, bátorságos életem, Tit-
 kos mordály lövést, mint jó föld-
 ből tövist, szépen ki-írt előttem.

Erre csak az viszi, hogy terjed-
 gyen ízi szentséges javainak, Lá-
 tom vezéremet, s' biztatom szive-
 met, vigadván ez nagy jónak, Után-
 na kell mennem mindenütt követ-
 nem nyemdokát az nagy Urnak.

Sárga balál révén, életemnek
 végén, mikor költözöm által, Ha
 betegséggel sujt mételyével meg-
 folyt, még-is baszros ez ital, Nem
 félek a' bűntől ördögi szerzettől,
 mellettem a' szent Angyal.

Mar-

Markodban vett veszfűzöd, mellyel a' büntűzöd, engem rád mosolyogtat, Mert mint kegyes atyafiát meg-sújtja, tudom csak jóra oktat, Ha ládd engedelmem, meg-szánod sérelmem, Le-térszed ostorodat.

Irigyem meg-alélt, Mert csak te kemmel élt, Nincsen vidúlt orczával, De én meg-szépültem, bő asztalnál ültem, Meg-kentél Balsamummal, Most is csűröm rakva, mint rajmékék háza, vigadok barátimmal.

Oltalom sífakja, békeség zászlója csak te kezében vagy, A' te szent ujjaid, kiket dicsér Dávid, engem az alá írjon, Az örök életben, holott végség nincsen, szent Fiad soldot adgyon.

En is vívőzkedem, de te légy segítőm, hogy házad meg-tarthatam, Mulandó szépségért, aranyért ezüst-

ezért soha el ne árállyam, E^o
buzgó könyörgést, idvestéges in-
tést szent Dávidnál találtam.

M A S.

Jó szerencsés útért:

JArulok az Urhoz mennyel A-
tyámhoz, Mostani szükségem-
ben, Mert tudom meg-halगत, ha
szóm is fel-hathat eleiben men-
nyekben, Előtte meg-állok bátor-
sággal szólok, az én könyörgé-
semben.

Okaltam mindenkor meg-szo-
rúlasomkor csak te vóltál énné-
kem, En édes Istenem, kegyelmes
vezérem most is te légy énnékem
Mert csak te reád néz, mikor in-
dúl szél vész, minden igyem én-
nékem.

Abrahám Istene, életnek kútfe-
je áld meg az én útamat, Mert va-
lhol járok, vagy ülök vagy állok,
reád bízam magamat, Hogy ha te
velem

velem lész, kegyes szemmel rám
nész, véghez viszem dolgomat.

Ne bocsásd Ur Isten, lábomat
véletlen: veszedelmes helyekre,
Mert én gyarló vagyok, s' igazga-
tást várok mind hegyekre völgyeké-
re, Mikor reménységem, meg-fogy
segítségem, csak nézek az egekre.

Nagy kietlen földön, kősziklá-
kon, erdőn, te hordoztál engemet,
Hol még madár sem volt, én szí-
vem helyén volt, mert biztattál en-
gemet, Most-is én Istenem, mely
úton kell mennem, vezérely - el
engemet.

Eliseust régen, Jordán vizén ép-
pen, egy pálczával el-vivéd, Egy
tűzes szekérben, mikor Illyést
égben, csuda-képpen fel-vivéd,
Mosest egészében, Mádlán föl-
dében csak egyedül vezérléd.

Sőt a' nagy Abrahám, szolgáját
indítván Mesopotamiában, Angyal-
lódar

Iodat adád, vezérül bocsátád ő
melléje utában, Raphael Angyal-
lal a' kis Tobiással edgyütt méne,
Rágyesban.

Fekete felhőkben, sötétes kö-
dőkben, a' Nap ha el-rejtekzik,
Hideg nedvességgel, szomorú es-
őkkel, az ég ha veritezik, Bús
szivem enyhítsd, lelkemet élész-
szed, ha elmém feletkezik.

Az én ellenségem, ha meg-ke-
rül engem ne ártasson énnékem,
Lábait állald-meg, szivét-is eny-
hítsd-meg, hogy ne rohanjon né-
kem, El-végezett dolgát fordíts-el
sándékát, had őrüillyön én lelkem.

Reám törő népek, mint az írott
képek, nem árthattok ti semmit,
Irigyem mérgétől, éles fegyveré-
től, nem rettegek én semmit, Igye-
met Istenem, fel vette énnékem,
bé-köté szivem sebet.

Kegyetlen ördögnek mint csa-
lád

lárd mesternek, távoztasd-el bálóját, Bocásd én Istenem Angyalodat velem, ki meg-győzze hatalmát, Sátánnak fulákját, minden tudományát, meg-törje csalárdságát.

A' napnak fel-jöte, és mind alá mente, légyen egészségemre, Járásom, kelésem, jövéssem, menéssem, első tisztettségemre, Te szent nevednek-is, Szentegyházadnak-is légyen dicsőffégére.

Sok járásom után fáradságim után, nyugodalmat adgy nékem, Irgalmasságodnak, s' óltalmazásodnak, adgyad gyűmölcsét nékem, Munkámnak jutalmán, járásomnak hátsónán, nyugodgyék-meg én lelkem.

Légyen nagy dicsőffég, a' mennyei Urnak, Az Atya Ur Istennek, Légyen bálá-adás, a' Jésus Christusnak, és Szent Lélek Istennek, Mondgyunk dicsőretet a' Sz. Háromságának edgy bizony Istenségnek.

M A I.

M A S.

MEg-adgya még Isten öröme
szivemnek, El-vészi sulysá-
gát vállamról terhének, Ki-nyuj-
ta világát sötétült szivemnek,
Hogy lássam éép voltát csillagom
fényének.

Mi nem azért sújtol hogy ugyan
el-veessen, Es Atyaikképpen soha ne
szerezzen, De hogy szelidévé
kezéhez térítsen, Az el-tévedés-
ből jó útra vihesse.

Nem azért vagdallya kertes-
gyümölcs ágát, Sem azért metéli
mives szőlő fáját, Hogy maga ká-
rával vehesse munkáját, De szépen
mivelvén vehesse több hasznát.

Ha mindenkor volna felbő nél-
kül Napfény, A' föld háta lenne
mint erős ércz kemény, Nem te-
remne semmi gabona veremény,
El-fogyna szívünkől idvésséges
remény,

Sötét:

Setérség mutattya csillagoknak
fényét, Fényes Hódnak éjjel néz-
ked tündöklését, Nappal embe-
rektől ti kollya személyét, termé-
szetnek itt is láthadd bölcsességét.

A' jó vitézségnek ellenség pró-
bája, Gallyás mestereknek ízelvő
Oskolája, Nyavalyában foreg or-
vos tudománya, A' lelki jóságnak
kedves őigája.

Ki bíró az halált hogy életet
adgyon, Mint a' Phoenix madár se-
bes tűzben szállyon, Testét meg-
égetvén új szülést talállyon, Vesze-
delme után meg újjúlást várjon.

A' ki Izraelnek égből adott
Mannát, Fűj buffal tartotta meg-
élt tábort, Ki a' kősziklából
támaszta bő forrást, Isteni erőből
a' vízből bort formált.

Bizony el fordittya rólunk nagy
baragját, El vészi nyakunkról a'
félelmes szablyát, Bé-tölti javával
terem-

G Azdag bű kegyelmű, kegyes természetű szent Jehova Istenem, Kinek jóvoltából és nagy irgalmából nyugszik meg reménységem, Vedd hozzád kéréssem, és esedezésem, Mellyet néked nyújthatok.

Penitenciára s' idveffég utára igyekező lelkemet, A' jó reménységhez, szent és igaz hithez támaszkodó szívemet, Uram Jézus segéld, bű bánattúl kíméld világi életemet.

El ne taszítstőled, sőt ha jts hozzám fűled, buzgó könyörgésemben, Tekints le az égből, királyi székedből, halgass meg kéréssemben, Téríts rám kedvedet, nyújtsd hozzád kegyelmedet, segély illy bűkéségemben.

Testemet rutító, lelkem undokító vétkeimnek rutságát, Méreg-

nél halálosb, fekélynél fájdalmasb
bűneim poklofságát, Rólam el-
tisztítsad tengerbentisztítsad azoka-
nak undokságát.

Szent Fiadnak vére, lelkemnek
bőbére, azokat elenyésztse, Vét-
kemért vesztstődet, haragos keze-
det én reám ne erőszsze, sőt bűn-
től tisztítván s' attúl szabadítván,
lelked lelkem élészse.

Engemet erőddel, a' te Sz. Lel-
keddel irgalmasságod tartson,
Hogy a' gonosz Sátán, ki les hivek
után bűn sárjában ne tartson, De
illy bűnös fiad inkább hozzád bi-
jad, semmi gonosz ne bántson.

Lám régen Dávidot hozzád fo-
lyamodót kegyelmedbe fogadád,
Péter Apostolnak, kereszt fán la-
tornak vétket meg-bocsátád,
Több sok bűnösöknek, hozzád
meg-térőknek, Irgalmasságod
nyújtád.

Igy

Igy mostan is azért téged kegyelmedért csak valaki keressen,
Akarod meg-tértét, és örök életét,
csak tégedet szeressen, Igéred szerint hozzám is tekintvén,
tudom nem hadsz el-vesznem.

Imé még is kérlek, ha meg nem terhellek Istenem kéresemmel,
Adgyad hogy tellyelek, s' téged tisztellyelek krisztá tellyes élettemmel,
Gyűlölhessém vétké mint halálos mérget minden tehetségemmel.

Mulandó világban itt a' nyavalyában meg-tartod életemet, Magadnak tanítsd, Igéddel bizlaljad, tőled ki-jött lelkemet, Feletemb le kísírtsd, Inkább meg-erősítsd, Uram, gyenge bitemet.

Reménlett országod örök bódogságod hogy így én meg-nyerhessem, Sok szent Angyaliddal, bódog fiáddal hol színedet nézhessem, Örökké ő vélek engedgyed

gyed Szent Lélek nevedet dicsí-
hessém.

En szerető Atyám, szentséges
Jehovám, ezek fő kívánságim,
Kiket engedgy nékem, Szent Fla-
dért kérem, látod én ohajtásim,
Mert lélsznek éltemben ezekért
hitemben gyakran fohászkodásim.

Ezer hat száz után nyolczadik-
ban jutván esteendő forgás szerint;
Bóldog Asszony hóban Pápa váro-
sában Istenhez szíve szerint, Egy
iffiú imádaft, Illyen fohászkodáft
nyujta Rhythmusok szerint.

M A S.

Nota: Légyen jó idő csak, &c.

EL JÓ még az idő csillagom fel-
támad, Kinek rejtezését szí-
vem igen bánod, Napomnak is
fényét lelke meg még látod, Ki-
nek szép világát ohajtással várod.

Mi nem azért sújtol Isten hogy
el-veessen, Es mostoha kézzel foha

ne szeressen, De hogy mint Dávid-
dot jó útra viheessen, Es mint Eze-
chiást kezéhez vehessen.

Ezt ne csudáld tebát hogy így
bánik veled, Hogy ő szent orczá-
ját el-fordította tőled, Kemény os-
torával hogy sanyargat téged, Mert
ugy érdélette te sok gonos' vétked.

Rutának izetlen s' keserű vizé-
vel, Orvosol az ital Sállya levelé-
vel, Tisztul az arany-is tűznek
erejével, Így lelkem is jobbúl
Isten veszízejével.

Joáb Herczeg tűzzel job éltre
fordula, ő fejedelméhez hűve jár-
tula, Engem is Istenhez fordít a'
nyavalya, Hogy hamar meg-térjek
tűzi keresztlángja.

Czethal nagy Baléna sós tenger-
ben lakik, A' kék Delphio hal-is
ugyan ottan bizik', Ez az édes viz-
ben edgyik sem lakhatik, Így a'
mi lelkünk-is kereszttel tartatik.

Vidúl a' szép tavasz az erős Tél után, Ujúlóak a' mezők kemény dérel-múlván, Napunk is fényesebb felhők el-távozván, Így él-tünk-is jobbúl nyavalyáink után.

Sokféle csapások Dávidot jobbiták, Manasses királyt is Istenhez fordíták, Sz. Jób Pátriarchát égig magasztalák, Illyen használattyát keresztnék ők láták.

Rósa eczet fejünk forróságát-óltya, Euphrásia vize szemünket tisztítja, Az erős flastrom is sebünket gyógyvittya, Így testi nyavalyánk lelkünket jobbitya.

Erős szerzám sokra fenét megfojtani, Keserű ital-is gyomrot tisztítani, Így a' nyavalyák-is sokra orvoslani, Lelkünket Istennek és meg újítani.

Gedeont az Isten csépről elszóllitá, Josephet tömlőczből uraságra hozá, Danielt veremből ám fel-

fel-magasztalá, Juhász Dávidot-is
királya választá.

Igaz lelki harczból bódogság
származik, Győzedelem után Co-
rona nyújtatik, Illyés-is tűz által
menyországban lakik, Illy drága
nagy jószág kereszttel adatik.

Vitéz Jósuének sok harcza ada
földet, Téjjel mézzel folyó drága
fép nemes belt, A' begény méhek-
is nagy munkával mézet, Gyűjt-
nek és az után esznek édes lépet.

Szép kedves kenyertünk a' tűz-
zel süttetik, Jó ízű borunk-is saj-
tóval nyomatik, Savanyú vad gyű-
mölcs dérről édesedik, Így a' mi
testünk-is búval szelidedik.

Pyrites gyémánt kő verve adgya
tűzét, Mikor meg-tőretik mutat-
tya erejét, Diófa veréssel hullattya
gyűmölcsét, Embernek-is kereset
hozza-meg szentségét.

Erős Adamás kő vérrel meg be-
liddül,

lődül, A' kemény aczél is reszel
lővel szépül, Phœnix madár tolla
tűzzel meg-fényesül, Így a' nya-
valyákkal ember is fel-épül.

Csillagnak szépségét vallyon s'
ki-láthatná, A' sűrű sötétség ha-
nem ostromlaná, Hóld is kedves
fényét tőlünk el-titkelná, A' sötét
éj őtet ha környül nem fogná.

Szintén így szent Jóbnak béke-
ség tűrését, Abrahám atyánknek
hitit, reménségét, Edgyiknek sem
tudnók nagy keresztyénségét, Ha
nem tudnók rajtok Isten kísértését.

Edes Atyák tiszti hogy veszlőre
tartsanak, kedves magzatyokhoz
hogy azzal sujtsanak, Vásott gyer-
mekcséket jóra tanítsanak, Illy jó
vége vagyon ostromozásoknak.

Lám az Ur Isten is meg-sanyar-
gat téged, Mint jó orvos Doctor
ugy bánik te veled, Hogy meg-
gyógyíthassa nagy halálos sebed.

Es

Es meg-jobbithatta te nyavalyás
lelked.

Jónatásnak szeme mézzel gyó-
gyittaték, De vén Tobiásnak mé-
reggel nyittaték, Mindenik ekkép-
pen meg-orvosoltaték, Szemek
világa így Istentől adaték.

Ugyan azon formán bánik Isten
velünk, Hol jóval, hol pedig gon-
dosál lát bennünk, Hogy a' nagy
vakságban meg ne bállyon lel-
künk, Hálá-adó szível illik hát
szenvednünk.

Sok nyavalya ér, ki nem tud
meg-térni, Istenét fivéből ki nem
tudgya félni, Végre-is affélét po-
kol fog el-nyelni, A' ki az Istent
nek nem akar engedni.

Esztokban juthat hát Cainnak
példája, Gonosz Pharahónak isz-
szonyu romlása, Saul királynak is
szörnyű ki-mulása, Aruló Judás-
nak ō el-kárhozása.

De viskont Istennek a' ki kedvé-
re jár, Ezt meg nem séditi akár mi
súlyos kár, Sőt a' méregből is illy
ember mézet vár, Ki szép szelíden
jár mint galamb szép madár.

Eltében a' szent Pált Sátán osto-
rozá, Iffiu Timotheust Isten osko-
lázá, János Apostolt is keresztes
csapdosá, Több sok hívelt is illy
úton hordozá.

Bizony jónkra vadnak tehát a'
nyavalyák, Mellyek keserveken
szívünket szitollyák, Lelkűnk fe-
ne sebét, Sépen orvosolják, Az Ő-
rök életre lelkűnkét gyógyltyák.

A' Purgatorium e' világon va-
gyon, Jó Istenünk tűze bár itt sa-
nyargasson, Mint Őrvös aranyat
minket itt tisztítson, S' pokolbéli
tűzre bűnünkért ne tartson.

Téged oh szent Isten ezért min-
den áldgyon, Jób Pátriárával
szívöl hálát adgyon, Drága orvos
ke-

kezed mi nálunk maradgyon, Erre minden kegyes ember Ament mondgyon.

M A S.

Könyörülő szent Istenhez, fies
lelkem idvességhez, Kereks
orvost sebeidhez, Halálos beteg
ségednek, vedd hamar eliet ennek,
Sietvén Istenedhez.

[a] mert nagy gyakran el-esvén,
Gyarlóságomból vétkezvén, Ör-
dög is utánnam lesvén, Sebosedém
halálosan, mozoghatok már csak
lassan, Haláltúl meg-ijedvén.

Reám magam neheztellek, Bo-
londságtól mért mig élek, Hogy sé-
rűle bennem lélek, [a] [a] melly
igen fáj sebem, hová legyen segény
fejem. Orvosságot hol vegyek.

A' szegény tékozló fiként, Bu-
dosván ki szenvedé kint, Horzá
térek magam önként, Atyámhoz
örözzé pírulván, S' méltó-képpen

plonkodván, Mégyek, hiszem
reám tekint.

Lám ō maga még régenten, Bű-
nösökhez hivatalt tén, Azért ahoz
bizván már én, Imé nehéz nyava-
lyámban, és lelki poklosságom-
ban, Futok reád oh szent Isten.

Juhai közöttül én edgyik, El-
bitttem ama' századik, Noha va-
gyok leg bitvánbik, Kérlek Uram
végy válladra, Vigy haza hamar
aklodra, lelkem hozzád vágyódik.

Erődből elevenűlvén, Nyava-
lyámból felépűlvén, Szent Lel-
kedtől meg-szépűlvén, Adgyad
Uram szent Angyalid, hadd vidú-
lyanak fiald, én rajtam-is őűlvén.

Mely jódért én háláadást, Nyuj-
tok örömmel vig áldást, Aldott
Jésus ez imádást, Vegyed te ke-
gyes fűleidben, fogadgyad-bé
szent kedvedben, Hogy vehessék
áldomást,

Re-

Reménységemet igédben, Hitemet ígéretedben, Erkölcseimet intésidben, Én Istenem vastagságad, Sz. Lelkeddél gyámolítsad, Hogy juthassak elődben.

Szent Dáviddal kívánságom, Péterrel én ohajtásom, Jobbúlásra vágyódásom, Uram bennem tellyesítsed, gyenge vóltomat segítesd, Lehessem vidulásom.

M A S.

Nóta - *Saulnak a' Dávidhoz.*

P Aradicsomnak te szép fényes napja, Oh áldott Jézus menyország ajtaja, Nyillyál-fel Istennek palotája, Halgass-meg engem hűvek szent óltára.

Erezd-fel hozzád e' kis könyörgésem, Vedd füleidben áldozó kérésem, Bdes meg-váltóm s' egy reménységem, Mutasd-bé szent Atyádnak illy szükségem.

Csak a' te szent nevednek di-

csőllégét, Isteni jóvoltodnak tiszt-
teffégét, Szentegyházadnak szép
épürlését, Kivánom Uram lelkem
idveffégét.

Szívemből kérlek: Engedd-
meg ezt nékem, Hogy a' mit ked-
velsz gerjedezve kérjem, Igazán
és okoson keresslem, Vigán el-
nyerjem és el-követheffem.

Engedgy olly útat nékem Uram
Isten, Kinn bátran járjak miglen
élek itten, Hogy jó s' gonosz sze-
rencse közt éppen, Juthassak előd-
be nagy szépen.

Légy gyámolítóm jó és gonosz
között, Melly már én hozzám
nagy gyakran érkezett, Engedel-
medből hozzám férkezett, Kifir-
tőképpen, és belém ütközött.

Jó szerencsémben fel ne fuval-
kodgyam, Háborúmban le ne,
nyomattassam, Sőt mind a' kettőt
én meg birhassam, Csendes béké-
vel lelkem megtarthassam.

Kivánom hogy csak azt örvend-
gye lelkem, A' mi te hozzád U-
ram viszen engem, Viszont csak
azon bánkodgyék szívem, A' mi
tetőled el-szakaszthat engem.

Igyekezetem minden jóra lé-
gyen, Senki kedvéért gonoszra
ne térjen, Senkitől lelkem semmit
ne félljen, Hanem csak tőled,
hogy örökké élljen.

Reád vigyázó szent és igaz hit-
ből, Hadd cselekedgyem mindent
szeretetből, Miglen ki-vészed lel-
kem e' testből, Kereskedhessem
giráddal jó szívből.

Adgyad Istenem hogy a' ma-
landókat, Utálhassam meg te ér-
ted e' jókat, Mindenek felett főt
jó-voltodat, Szomjúhozhasznom
édes irgalmadat.

Legyenek nékem szent paran-
csolatid, Erem és itom drága szép
hagyásid, Elefzízék lelkem vigaf-
talá-

találsid, Mindenek felett biztató
mondálsid.

Indítsd-fel szívem a' szent igaz-
sághoz, Kedvetleníts-meg minden
vigasztághoz, S' nálad nélkül való
vidámsághoz, De készítsd lelkem
örök boldogsághoz.

Istenem áld-meg én hivatalomat,
Tedd gyönyörűséggé jó munká-
mat, Ertesd fel-vállalt minden dol-
gomat, Tedd szerencsésé s' áld-
meg gondaimat.

Munkáim között gyakran buz-
gósággal, Emeld fel szívem áhé-
tatozósággal, S' magadhoz foglald
minden igaszsággal, Szegény lel-
kemet lásd illy boldogsággal.

Rút bűneimnek meg-firatasára,
Adgy vizet szememnek áztatására,
Eletemnek meg-jobbitására, Adgy
szent malasztot igazulására,

Epíts-fel beonem amaz igazsá-
got, Adámban el-veszett ártatlan-
ságot,

ságot, Teremtés én bennem új tisztaságot, Virraszsz fel reám illy irgalmaságot.

Mint szomjú szarvas kíván bideg forrást, Mint Publicánus ohajt igazulást, Ugy én is büntől felszabadulást, Kivánok tőled illyen bódogulást.

Vidulljak - meg minden csélcsepség nélkül, Gyorsabb légyek tisziben fáradság nélkül, Alázatosb kép-mutatás nélkül, Es igaz mondó szin-mutatás nélkül.

Ne győzzessem meg kétségben eséstől, Adgyad féllyelek illyen veszély nélkül, Reménységem vakmerőség nélkül, Légyen bennem fel-fuvalkodás nélkül.

Kegyes szivből és kép-mutatás nélkül, Adgyad szeressek mindent jó lélekből, Inthessem vétkeiről bocsfú nélkül, Epithessem öter kevélység nélkül.

Adj

Adgyad engedgyek ellen mon-
dás nélkül, Szent intésidnek una-
kozás nélkül, Csapásidat zugoló-
dás nélkül. Szenvedhessem béké-
vel bocszszú nélkül.

Jób Pátriárcha békeffég tűrését,
Közdöld én velem bóldog remén-
ségét, Hogy tarthassam lelkemnek
csendességét, Ismérhessem - meg
örök idveffégét.

Adgy reád vigyázó szivet lste-
nem, Adgy álhatatost és tisztát én
belém, Mellyet gonosz kívánság
én tőlem, El ne vonhasson semmi
kísértetem.

Adgy oíly értelmet melly téged
ismérjen. Oíly serénységet melly
téged keressen, Oíly bölcsességet
melly meg is lellyen, Oíly életet
melly nálad kedveslégyen.

Igaz hit által te szent halálod-
ban, Részeltess engem érdemes
kinodhan, Ez által szent Lelked
javah.

javaiban, Végre meg-szerzett
nagy boldogságokban.

M A S.

EN nyavalyás lelkem serkeny-
fel álmodból, Vedd eszedben
magad fies fájdalmodból, Fel-gyó-
gyulól fies lelki nyavalyádból, Ki-
tisztulni bűnöd rút poklofságából.

Mi nem kicsiny hidgyed te lel-
ki sérelmed, Meg-érted jőjjön-
csak Istentől értelmed, Kérjed-is
azt jódra, s' meg látod te vermed,
Mellyből jöhet reád, jaj! nagy
veszedelmed.

Emlitedé lelkem rút gondolati-
dat, Isten ellen való rút kívánsági-
dat, Kárhozatra méltó tántorodá-
sodat, Mellyen kesereghetisz : érts
bolondságodat.

Rút kevélység s' ebből szármá-
zott kérkedés, Gyűlölség, ver-
sezés, pör, patvar, irigység, Ha-
rag tartás, orzás, átkozott fősvény-
ség,

fég, Ektelen részegség, melyből fertelmesség.

Jaj! vagyon még több is, ha győzném számlálni, Mellyeket már keztem benne tapasztalni, Mellyeknek rútságát kezdettem, útalni, Mellyektől szivemből kívánok meg-válni.

Christusom kivűled niacs kihez járulnom, Illy beteg vóltomban nincs kiől gyógyúlnom, Nincs illy fekélyemből ki által tisztúlnom, Veszélyes vermemből és felj szabadúlnom.

Világosk fiai itt nem segíthetnek, De sőt a' mint keztek veszélyben ejthetnek, Meg-útalván engem szegényt győthetnek, Sémel módgyára meg-keferithetnek.

Sérelmes voltodban lelkem ez-okáért, Eredgy az orvoshoz, s' mit adcz a' flastromért? Mit adhatnál inkább illy orvosságodért, Szegény
csél

első térdre meg-gyógyulásodért.

Reá fogadást tégy, hogy ha meg-gyógyúlhat sz, Hogy te bánt-szándékkal vétkekre nem gyulat sz, Sőt indulatidban hogy hamar meg-fulat sz, Új betegségekre új okokat nem adsz.

Ebben csak az Isten lehet jó gyámod, Lelke erejével lehet kész óltalmod, Azért az Ur Christus menyben jó szószólód, Nyerjen erőt néked édes hű pásztorod.

Gyujts-meg szővétnéket áldott bent Igédnek, En bennem virrazd-fel napját kegyelmednek, Igaz utat mutass nékem szegényednek, Járhassak kedvére hogy szent fel-ségednek.

Imé szegény fejem te elődben hoztam, Fese ötte sebem im el ki nyitottam, Kik miatt kétséggel sokszor tusakodtam, Miat a' Publicánus szivemben kínlódtam.

Várg

Vátlak Uram azért reménkedő
szível, Miként a' vigyázó virra-
dást vár éjjel, Hozd fel szép napo-
dat nekem is jó reggel. Hogy bold-
gálhassalak serényebbelmével.

Samaritanusként borral s' ola-
joddal, Gyógyíts sebeimet irgal-
masságoddal, Tégy jól velem kér-
lek tebolygó juhoddal, Kiért di-
csirjelek nagy bálá-adással.

Dicsirteffel Atya Isten magas-
ságban, Mi Urunk Christussal,
Mind egy méltóságban, Es a' szent
Lélekkel mind egy hatalomban,
Háromság egy Isten áldgy meg
dolgainkban,

M A S.

EGykor edgy vén jámbor talál
edgy iffiúra, Tekintvén ő reá
mint édes fiára, Kérdé hogy ki-
volna atya és fő ura?

Mond ő: Nekem Atyám s' fő
Uram az Isten, Az után a' szűlém
ki fel-

ki fel-tartott engem. Te is szép
vén jámbor atyám lehetsz itten.

Erre való képezt monda a' vén
ember: jól felelél fiam, illy jó bód
sokat ér. Vigyen jóra azért Urunk-
ból folyt szent vér.

Rövid szóval fiam intlek illy
atyákat. Meg becsűly, és balgasd
drága mondásokat. Kövessed se-
rényen baszpos tanácsokat.

Illy szavát az iffiú halván az em-
bernek monda: édes Atyám, örfi-
lők én ennek. S' kérlek tégy ele-
get hát ez kérdésemnek.

Csak ezt mond-meg nékem. E'
kerek világon, Mellyen ákal éltél,
s' járíz immár Istápon, Mi módon
kell nékem jól mennem ez úton?

Végző határához fiam életem-
nek, Im nem mestérsze vagyok, s'
látod vén fejemnek, Fejérségét, s'
egyéb nyavalyáját ennek.

Sokszor fiam hldgyed én el-tán-
torod?

torodtam' Imide s' amoda, sokszor
hanyatlattam, Jákóbként sok bű-
val eddig vándorlottam.

Kerek forma ugyan látod im e'
világ, De igen darabos ennek úta,
s' sok ág, Meg-sült, és így ember
jóbra nehezen hág.

Jó tanácsom azért im ez rövid-
den: Isten ígéjéhez ne légy csak
idegen, Utad végeződik el-hid-
gyed nagy szépen.

Reád dűbősködő villágnak hab-
jain, Az őrdögöknek-is ő mérges
nyilain, Altal mehetsz bátran fé-
lelmes utain.

Az Abrahám, Isák, Jákóbnak
Istene, Pusztában szidóknak ki va-
la vezére, Te lábaidnak-is léfzen
vezetője.

Lámpás gyanánt fiam ennek bent
ígéjét, Tartsd előtted, kövesd utad-
ban intését, Ugy éred-el osztán
Cásánnak szép földét,

Illy tanácsát iffiak vegyék ez embernek, Valakik kívánnák áldását Istennek, Hogy lehessen bődög vége életeknek.

M A S.

NEhadgy Ur Isten kérlek elvesznem bűnőmben, Sőt légy kegyelmes és engedelmes énnekem, Te szent Fiadnak Jézus Christusnak szent haláláért, fogadásáért, Mert ha meg nem szánsz, előlled el-bánysz, ja) nekem!

Csalárdságomért, álcokságomért olly óra, Nincs mellyben, szívem tellyes életem halálra, Hogy nem rettegne, és nem reszketne, hogy bűnöm halma gondolatimra, Omlik mint edgy heggy, kinn szívem csak nyeg obajtvá.

Légy meg-szánója, szabadiója árvádnak, Hozzád kiáltó, kegyelem váró fiadnak, Oltalmazója, erős hadnadgya, légy szolgálód-

M

nak

nak bűnös fiának, Nagy zokogással, téged szép szóval áldónak.

Végy-bé kedvedben és kegyelmedben szent Atyám, Mint a' Dávidot, Péter szolgádat Jehovám, Te szent Fiadnak, Jézus Christusnak halálát nézvén, kit értem is tőn, Teste szakadván, szent vére bulván kereszi fán.

Drága intésed, ritkán törvényed szivemben, Erzettem Uram kiért várom rám szüntelen, Istenségednek mint teremtmőek haragját, félvén s' gyakran rettegven, Mely ha rám omlik, Ja! mint el-bomlik életem.

Meg-szabadító, kegyelem adó bölcs Isten, Alázatosan, bizodalmasan szüntelen, Adgyad elnyernem, Felséged kérem, szent országodat, nézvén orszádat, Mert romlásomra, vagyon nagy bűmra e' világ.

Csil-

Csillagok szerző, Nap. Hóld
éplő sz. Isten, Légyen dicsőség és
nagy tisztesség mindenben, Istensé-
gednek mint teremtmének, Ki ur-
alkodik hatalmaskodik, földön és
mennyeen a nagy tengeren erősten.

M A S.

Jaj néked ki prédálsz, Es. 33.

PRedának ki örül, erzenye
meg örül, Mert Istennek át-
ka forgódik a' körül, A' kóborló
ember bizony meg-szégyenül,
Rozsízúl gyűlt szérdékje rozsízúl
ismétel dül.

Edgy rút féreg terem prédának
gyomrában, Melynek jaj a' neve
a' szent Bibliában, Kárt tészene
féreg ember jószágában, Sokat a'
jó szerencsét meg fojt marbájában.

Csuda melly édesnek tetszik a'
más java, Kit magának foglal em-
ber húzva vonva, De bizony illy
mézből méreg lében folyva, Mely

embert meg - gyaláz mindenestől fogva.

Ennek igaz voltát Sándor bizonyította, Kinek fok prédából méreg lőn itala, Es nagy birodalma fok felé fel-oszla, Szintén mint az Trója gonoszúl el-bomla.

Lest hány a' büntetés a' gyors hamisságnak, Tör esik nyakában minden gonzságnak, Késnek-e valamit? Adgy helyt igazságnak, Idvestéges útát kövesd Zákusnac.

Istennek haragja sem fiet sem feled, Nem fiet hogy meg-térj és jól tégyen veled: De ha nem térsz, semmit büntetőben nem feled, Sőt kegyelem nélkül tűz módon rád gerjed.

Jónás idét hamar Ninivé megtére, Istennek-is róllok haragja eltére, De hogy Jerusálem sokára sem tere, Ezért mind el nyelé Őtet saját vére.

Magyar kérlek téged hadd el a'
prédálást, Országunkban való
szörnyű nyuzást folytást, Szegény
nemzetünkön való nagy kóbor-
lást, Hogy nyujtsa az Isten rád
bő áldomást.

Régi Mátyás király hogy ha fel-
kelhetne, Es szép szemeivel ha re-
ánk nézhetne, Mint a' sebes eső-
rajtunk könyvezhetne, Es sok gon-
nosz tévőt méltán büntethetne.

El-költ az igazság meg hólt Má-
tyás Király, Kegyes Isten csak te
fejünk feliben állj, Sok gonoszá-
ginkért minket meg ne úrállj, Sőt
Fiad kedvéért erőddel mellénk
szállj.

Ezer hat száz után harmincz ed-
gyedikben, Mikor Magyar Ma-
gyart prédálná frigyében, Iram ezt
nagy búmban mint edgy kék mi-
rigyben, Isten jobbitson meg min-
ket illy igyűnkben.

P Aísa szegény fejemnek, En-
Istenem légy éltetemnek, Bá-
torítója szívemnek, S' vigasztalója
lelkemnek: Oh én lelkem ély
Jésusban ély.

Engem azért foháskodót, Szív-
ből hozzád folyamodót, Végy ke-
gyelmedben illy juhót, Öts-ki-
menyből reám sok jót, Oh:

Lám ígérted irgalmadat, Szent
ígédben jóvoltodat, Azért küldéd
szent Fiadat, Hogy velünk köz-
lőd magadat, Oh:

En bűnömnek sokaságát, Ne
nézd Uram álnokságát, Vedd-el
inkább sok rűtségát, Es töröld-el
poklosságát, Oh:

Csuda melly igen ohajtja, Ir-
galmasságodat várja, En Istenem
szomjúhozza, Szegény lelkem
ugy kívánja, Oh:

Igy szólván: Nem akarom én,
Hogy

Hogy egy bűnös-is el vaszálzen,
Sőt inkább hozzám meg térjen, Es
örökké velem éllyen, Oh:

Igy cselekedél Dáviddal, Es Sz.
Péter Apostollal, A' begény Mag-
dalénával, Es több bűnös fiaiddal:

Mikor bűnökért sirónak, Szi-
vek szerint bánkodnának, Kegyel-
met tőled várnának, Ők jó válasz-
szal járnak, Oh:

Reménségek nem csalaték, Ir-
galmaságod nyujtaték, Bűnöst
nem utálz meg-tetszék, Kik meg-
térnek bizonyodék, Oh:

Engemet-is úgy kegyessen, Végy
kedvedben szerelmessen, Bűnben
ne hadgy fekélyessen, Sőt tisz-
tits-meg kegyelmessen, Oh:

Kegyelmes menybéli király,
Kérlek engem me ne utáll, Sőt
táboroddal mellém száll, Es erőd-
del környülem áll, Oh:

Irgy Őrdög de ártatlan, Hogy

kifirtet ne bánthasson, Csak hozzá
zám se járulhasson, Es bűnőkre ne
hajthasson, Oh én:

Repűly s' őrtűly azért lelkem,
Indúlyon hozzád bús szívem, Há-
láadást mutat hitem, Néked mig
léssen életem, Oh én:

Az Ur János áldozattya, Lel-
kemnek nemes zálaga, Rajtam lé-
gyen fel-költ napja, Estőled meg-
nyerje s' adgya, Oh:

Aldott a' te neved legyen, Sz.
Lelked minket segéllyen, Minden
jóra vezérellyen, Erre minden
mondgya, Amen: Oh én lelkem
ély Jánosban ély.

M A S.

Nota: Téged Uram valamik:

Bűn testéből s' tömlőczéből ki
szabadit meg engem, Mely-
nek mérgét súlyos terhét éjjel nap-
pal kesergetem, [a] mit tegyek s'
Uram meggyek édes izép remén-
ségem. A.

A' bűn alá mint terb alá el-adat-
tatott vagyok, Mert a' törvény lel-
ki, de éntesti, s' vétkeim nagyok,
Kikért bennem én Istenem resz-
ketnek minden tagok.

Lelkem ellen kiméltetlen tes-
tsem-is tuszkodik, Lelkem jómrá
test gonoszra s' ártatmámra vágyó-
dik, Két baj között meg-űtkö-
zőtt szívem csak sópánkodik.

Velem jár két testem míg él no-
ha rossz ellenségem, Olly hasonló,
mint edgy vad ló sokszor meg-ra-
gad engem, Mert ha kedvét té-
szem el-vét, csak nyomát is ret-
tegem.

Mit kell tennem bűnös testem
tőlem el nem vethetem, Ha bizla-
lom bűvát vallom, még-is meg
nem ölhetem, Mert természet ez
az élet melléje kötött engem.

Világ java s' ékes szava moso-
lyogván fényesget, Amaz méreg
M ; lel-

lelki féreg bűn tételre édesget,
Három inség illy ellenség vallyon
s' kelt nem szédelget.

Mint meg fáradt magán szakadt
bolygó juh olyan vagyok, Mint
a' Sárkány vad oroszlány torkában
fivok rivok, Jaj ki leszen ki ki-
viszen Uramhoz miglen jutok!

Lelkek Ura fő Pásztorra keressd-
fel juhotskádat, Ki el-veszett bűn-
re lépett hozd vissza te szolgádat,
Mold-el szennyét köld-bé lebét,
hadd halgassa szent szódat.

Mire való hangicsáló engemet
bivó szép szód, Ki a' bűnőst nem
érdemest kegyelmed mellé von-
szod Vigasztalod, hol meg süjtöd
mikor jobnak aránzod.

Bűnt meg dúllya fellyül múl-
lya Irgalmatságod árja, Meg-té-
résre új életre a' bűnös embert várja,
Ja, Békeségnek s' kegyességnek
tárbázát bé nem zárja.

Tekints azért szent Fiadért rám
kegyes szemeiddel, Christusom-
ért én Uramért bűnelmet töröld-
el, Eddig való méltán sújtó vesztő
sződer Atyám törd-el.

Engem szegényt bűnös edényt
ha kegyelmedben bé-vélsz, Mint
jó atya, fiadra könyörülő szível
nélsz, Bűnösöknek kik meg tér-
nek ezzel nagy reménység lesz.

En meg-adtam Uram magam-
költözz meg sz. Lelkeddel, Bű-
nök táján rút pusztáján ne tévelyeg-
jek szőllyel, Hogy végtére még
időre ne térjek-meg vesztéllyel.

Bár meg-kimély magad segély
hogy testemet feszítsem, Világ,
ördög, mely mint rút dög, ellen
magam készítek, Mint jó bajnok
örök jajnak fegyverét el-térítsem.

Ha velem lesz oh erős kéz el-
lenségem bátat ad, Mert el nem
dől meg sem szédül ki magát biz-

za reád, Sőt reá száll melly nálad
áll mennyel szent koronád.

Szent vagy Uram, szent vagy
Uram, szent vagy és dicsőszéges
Mérhetetlen s' véghetetlen jó vól-
tod és mélységes, Adgyad nekem
hogy életem lehessen idvefféges.

M A S.

Könyvem forrási árradási indul-
lyatok, nyoszolyámat ásztas-
sátok, Kezek lábak mindentagok
bűneimet sirátsátok.

Mardosó féreg, bűn mint mé-
reg epe és győrtör, Lelkem testem
köztt van nagy pör, Edgyik a' má-
sik ellentör, Sebten sebbet mint
élestör.

Mint földnek pora olly szapora
bűnöm árja, Mint tengernek sürű
habja szél-vész mikor meg-indít-
tya lelkem csak el nem borította.

Oh én hamus' por, kit majd el-
szór széllyel a' szél, Miért szívem
olly

olly mint a szél, Istenétől nem ret-
teg s' fél, ha majd halál torkában
kél.

Mint szárnyon járó bár miot Rá-
ró el-repüllyek, tenger mélyében
merüllyek, bár mindent távolý ke-
rüllyek, kőzikkák között félen ül-
lyek.

Nincs hová mennem, én Iste-
nem színed előtt, nyugodalmat lel-
kem nem lél, mert rám vigyász
minden felől, rajtam szemed ki-
vül belől.

Íővel Ur Jézus tőlem ne fuss,
kegyelmeddel, félelmét szívem-
nek vedd-el, s' gyógyíts sebem.
sebeiddel, tisztíts-meg piros vé-
reddel.

Sebeid mélye szegék helye,
mint erős vár, minden bűnőst ma-
gához vár, én-is ebben rejtezem
már, ugy nem követ végetlen kár.

Szent tested vére, lelkem bére,

M z

s' gyó-

s' gyógyító írt, Fűlemben zengő
bódog bír, Idvefféget az által bír,
a' ki téged azért dicsír.

Végý hát kedvedben, szerel-
medben, szent Jéhoa, mellyből
ki ne essem soha, ha meg-bántalak
valaha, ne légy hozzám mint mo-
stoha.

Jó szerencsémnek, életemnek
ránts zabláját, ronts-el szívemnek
dagályát, rörd-el jóknak akadál-
lyát, ne fussam ez világ javát.

Itt vágj, itt égess, itt tüss, itt mész,
itt ősztonőzz, itt sujts, őklőzz, itt
kőpőlyőzz, bátor kemény irrel
kőlőzz, csak örök életet szerezz.

M A S.

NE szállj perben én velem, oh
én édes Istenem, Mert nem
igazúlhat előtted én lelkem, el-
kárhoztathatsz engem.

Mert én anyám méhében fogon-
tattam véteiben, Ez világra lettem

X anyamról az ereden

eredendő bűnben, Meg-fertezett
vétekben.

Néked bűnöm meg-vallom;
mert én azzal tartozom, Te bo-
csáthatod-meg bizonyyal jól tu-
dom, Segítségedet várom.

Az Őrdögnek kezéből, bűne-
imnek tőréből, Ments-ki meg ér-
demlett nagy veszedelmemből,
Tekints reám az égből.

Szent Piad haláláért, keserves
nagy kínnyáért, Aldott szent vé-
rnek el ki-folyásáért, Kegye-
lmezz-meg mind ezért.

Az Ő tisztaságáért és ártatlansá-
gáért, Szent kezein való sebeknek
helyéért, Tővis koronájáért.

En fertelmeslégiemet és nagy sok
vétkemet, Kikkel ferteztettem,
undokúl kezemet, Rutkottam te-
stemet.

Bocsássad-meg Ur Isten, ob ál-
dott Atya Isten, Kegyelemmel bő-
vös

vőrs irgalmas jó Isten, Nagy úr:
herő szent Isten.

A' te áldott Szent Lelked kérlek
tőlem el ne vedd, sőt újítsd-meg
bennem hogy dicsirjem neved,
Szolgálhattak tenéked.

Reád bízom magamat, te viseli-
lyed gondomat, Igazgasd jó útra
az én lábaimat, Es minden szán-
dékomat.

Vigasztald-meg szívemet, bú-
ban epett lelkemet, Ne hánd sze-
meimre úadok vétkeimet, Es cse-
lekedetimet.

Csak tégedet dicsirlek míg ez
világon élek, Tudom nyugodal-
mat énté nálad lelek, Mikor in-
nét ki-kelek.

Már Örökké áldassál és fel ma-
gasztaltassál, Áldott Atya Isten a'
te szent Fiaddal, Szent Lélek ma-
líszttyával.

Magasztallak én Istenem Uram és Atyám, Mert Atyai gondod (vagyon teremtem reám, Szent Lelkedet Uram Ővedzéd hozzám, Illik azért magasztalnom s' neved áldanom.

A' ganéjból, porból, sárból lám fel emelél, Erdemem külső engem bűnöst Uram tisztelél, Pharabó átkától s' tűzétől mentél, Irgalma-son tartál Uram s' el is nem vesztél.

Tápsolással, tombolással viszem ládádát, Vigasztágos nagy örömmel szent tábláidat, Meg-őrizem Uram parancsolatidat, Igyekezem meg-fogadni hagyományodat.

Tháre fiát Abrahámost meg szabadítád, Az őt királyt hadaival kezébe adád, Sodomából Lóthot mentéd s' ki-hozád, A' sok latrot tűz esővel égetéd s' rostád.

Holofernes meg-öleték gyenge Judittól, Ő nagy hada meg-bódúla

az edgy Aszfzonytól, Bethuliát
mentéd rabló hadától, Ily kegyel-
mes gondod vagyon az igazakról.

Illyéft mikor a' Jezabel asszony
kergetné, A' lok hamis Bál papo-
kért hogy meg-öletne, Meg aka-
rád Uram szegényt tartani, Egdy
fa alatt Angyaloddal adatál enni.

A' Danielt Dáriusnak ám bé-
vádolák, Nagy hamissan a' taná-
csok hogy el-árulák, Oroszlánok
közé ám bé-taszíták, Azoknak
is parancsolál hogy ne bántanák.

Sydrách, Misách, Abdenágot
hamis bálványért, Nabugodonos-
zor király az imádságért, Tűz es-
kemenczébe igazságodért, Bé-vet-
teté, de meg-örzéd dicsiretedért.

Csudálatos nagy örömmel s' vi-
gaságon, Szabadítál árulókról
nagy hatalmason, A' tengeren U-
ram engem szárazon, Altal hozál
a' meg-szállítál nyugodalmason.

Zen:

Zengedező czimbalom szó s'
begedő szó zeng, En alattam Pár-
náfusnak nagy hegye-is reng, Ly-
bánus havassán éneklésem cseng,
Mindenféle muzikálm szólnak u-
gyan peng.

Eg teremő, Nap, Hóld szerző
csillag építő, Te vagy Uram föld-
nek színén a' legeltető, Gonosztól
őriző kegyessen mentő, Minde-
neket rendi szerint el-is végező.

Méltó azért, méltó azért, méltó
dicsírói, Őrvendezni, vigadozni s'
fel-magasztalni, Szent nevedet U-
ram áldani s' félni, Szabadúlnak
nékem Uram, bálákat adni.

Enekellyen a' virgína, cytera,
hárfa, Nagy orgona, trombiták-
nak harfogó szava, Mert az Ur I-
stennek ez akarattya, Minden állat
kit teremtet hogy Őtet áldgya.

Késérőség s' bántat után vigasztá-
got ad, Rágalmazó nyelvek ellen
vigyáz.

vigyáz te reád, Szegény lelkem,
 Uram imbolj ő hozzád, A' kirá-
 lyok és Császárok Urát majd meg-
 ládd.

Igazsággal s' vétek nélkül való
 szollással, Őtet várjuk és ki-men-
 nyünk hozzá lant szóval, Mi szí-
 vünknek tiszta áldozattával, A'
 gloria és hosonna Ővé Flával.

M A S.

MIként Ægyptusban egy Pel-
 likán madár, Nem tudgya
 mi legyen a' mennyei udvar, Mely-
 ben az idvesség érdemünk nélkül
 jár, Az Ur Jézus Christus abban-
 igaz Sáfár.

Noha az Ur Isten a' mennyei
 kincset, Nem adta Ő néki amaz
 okos lelkét, Sem az idvességre ve-
 zérő Szent Lelket, Mert csak az
 embernek adta mind' ezeket.

Még is keserveffen Izraél Pász-
 torát, Hangicsálván áldgya meny-
 nek

nek földnek Urát, Hogy háládat-
lanság ne illetné dolgát, Elteti,
táplállya reemtetett állattját.

Fiainak madár eledelt keresni,
Mindenben ő nékik segítséggel
lenni, Igyekezik szegény gond-
gyokat viltelni, Gyakran ő fészke-
től messze kell távozni.

De míg fiaihoz meg-tér eledel-
lel, Alig várja lássa mégyen nagy
örömmel, Gyenge fiainak légyen
segítséggel, Hát mind edgyik ré-
gen meg-bóltak méreggel.

Mert edgy mérges kigyó bé-
ment nagy véletlen, Pellikán fiait
sebheté fészkekben, Méreggel
edgyenként meg-ölé helyekben,
Ki miatt halálok esék nagy vélet-
len.

Látván ő fiait mind halva fekü-
ni, Nem tudá mit tenni kezdé ke-
seregni, Szerzett eledelét hová kel-
lyen tenni, Meg-bóltak fiai kioek
adgyon enni.

Bú:

Búvában Pellikán az ő maga-
 mellyét, El-kezdé szaggatni hogy
 bocsátaná vérét, vérével öntözné ő
 meg. holt fiát, Fel-elevenítné s'
 így adná-meg éltét.

Az Ur Jézus Christus színtén
 ezenképpen, Adámot és Evát te-
 remté nagy fépen, A' Paradicsom-
 ban a' nagy fényességben, Bé-ül-
 tette vala szép gyönyörűségben.

Pokolbéli ördög nagy birtelen-
 séggel, Ki terbelvén nagyon ezer
 mesteriséggel Atyánkat, anyánkat
 meg-ölé a' bűnnel, örök kárho-
 zatnak iszonyu mérgével.

De a' Jézus Christus mint igaz
 Pellikán, Fiaért halált szenvedé
 kereszt-fán, Az ő szent vérével
 minket mosogatván, Fel-elevenít-
 te magát meg-áldozván.

Adgyunk halát azért a' Jézus
 Christusnak, Ki meg-szabadíta
 torkából halálnak, Mérgét is el-
 rontá

rontá az álook kigyónak, Ki meg-
ölte vala fiát Adámnak.

Hát emlékezzél meg ki eze-
ket hallod, Hogy a' régi kigyó az
első Adámot, Edgy almával veszté
e' széles világot, Ki miatt fial va-
lának mind rabok.

M A S.

V Arom Uram Isten fejemre,
kedvedet, hozd-el fiasséggel
hajts-le az eget, Szály le vidá-
mits - meg bánatos szívemet, Ki
bűnei miatt szenved nagy gyötrel-
met.

Szűkölködik lelkem te kegyel-
med nélkül, Miot a' szomjú szar-
vas hideg forrás nélkül, Erőtlén
én erőm segédemed nélkül, Jól
tudom nem vagyok gonosz vétek
nélkül.

Bizonyyal ismértem testem gya-
róságát, Meg-nehezítettén lel-
kemnek fájdalmát, Kiért szegény
fe-

fejem meg-alázta magát, Felségedtől kéri bűne bocsánatját.

Annaira rettegi Felséged haragját, Nem mér bátorkodni úgy szegyenli magát, Hogy gyarláságából meynek földnek Urát, Meg bántotta, érvén háládatlanságát.

Le-függesztvén nézi földnek apró porát, Ahoz hasonlónak ismeri ő magát, Azért Felségedet véle jól tőtt Urát, Erőssen rettegi, látván hamis vóltát.

Igen nagy gyakorta akar megkövetni, Te szent Felségeddel bűvetséget vetni, De bűnei miatt nem mér szemben lenni, Félvén haragodat talám meg-emészti.

Nyilván most ismerem könnyű a' bűnt tenni, Miot a' nehéz könnék tengerben merülni, De nehéz belőle szárazon ki-jőni, valakint Ur Isten meg-akar sz büntetoi.

Teljes bű kegyelmű irgalmas
Isten

lemtől, még az halálnak is ő nagy kegyetlenségétől, mert őltalmaz az én Uram engem mindenektől, velem vagyon meg ment minden ellenségitől.

Ő énnékem meg-őriző pásztorom, noha tőle bűnömért néha ostromoztatom, de viszontag kegyes-képpen meg-vigasztaltatom, mint Atyámtól soha el nem hagyatatom.

Drága szép ajándékokkal meglátál, tisztasággal én Istenem, meg-ajándékoztál, noha bőségtől ellenségitet te azokkal, de tartod az én lelkemet vigassággal.

Azon kérlek én Istenem tégedet, környékezd meg te kedveddel az én életemet, a' te itgalmaságod biztassa én szívemet, te jó voltod bírja az én életemet.

Hogy csak néked élhessek e világon, vigy engemet öröme Uram

ram a' más világon, mert nics tökéletes bódogság itt e' világon, csak te vagy Ur Isten az én vigaságom.

Ez dicsíretet a' szent Dávid éneklé, mikor Isten őt háborúból ki-menté, és a' Soltár könyvében versekben így helyhez-teté, bé-kességéért az Ur Istent dicsíré.

M A S.

Az Istennek gondviseléséről.

Mire bándokol oh te én bívem, möröd magadat ilyen igen, im a' testi jókért? bizzál csak az Ur Istenben, ki uralkodik mennyégben.

A' nagy Ur Isten nem hágy tégedet, tudgya ő minden szükségedet, mind e' világ övé, azért minden szükségedben, bizzál csak az Ur Istenben.

En Uram és én Istenem te vagy,
szegény szolgádat engemet ne
hagy,

hadgy, oh én édes Anyám, én te
szegény fiad vagyok, senkiben
bizni nem tudok.

A' gazdag bizik az ő kincsé-
ben, de én bizom csak az Ur Is-
tenben, noha szegény vagyok,
mert a' ki ő benne bizik, soha
meg nem csalatkozik.

Illyés Prophétát vallyon ki tartá,
mikor sokálg eső nem vala, a' drá-
ga időben, edgy özvegy aszfzony-
hoz méne, ki néki gondgyát vi-
felé.

Egy fa alatt hogy el-alutt vala,
egy Angyal ő hozzájött vala, étele
hozott vala, mellyel negyven nap
meg-éré, míg fel-méne Horeb
hegyére.

A' Danieleből sem feletkézék,
mikor verembe ő bé-vetteték, az
oroszlánoknak: de nékie ételt
küldé, szolgájától Habakuktól.

Josaf Egyptonban el-adaték;

ott a' királytól fogva tartaték, Ő
jám borságáért, de Őt Isten el ki-
menté, Ægyiptomban Urátévé.

Nem bagyá a' kegyelmes Ur
often, amaz három Iffiat hogy meg
égjen, tűzes kemenczében, de Ő
ket éppen meg-tártá, és onnan ki-
szabaditá.

Oh Isten most-is ugyan azon-
nagy, régi hatalmad most-is olyan
nagy, kérlek engem ne hadgy,
add-meg lelki szűkségemet, és
áld-meg én életemet.

Nem kérek Uram, én gazdag-
ságot, a' mi szűkségem azt jól tu-
dod, mert mindeneket látsz, de
főképpen erre kérlek, Uram hogy
te veled légyek.

Minden a' mi e' világon vagyon,
arany, ezüst, és egyéb málba, akár
mi legyen az: csak edgy kevés
ideig tart, és idveiséget nem ad-
hat.

Nagy

Nagy hálát adok, Uram, tené-
ked, hogy értenem adtad mind
ezeket, a' te szent igédből, adgy
csak végig meg-maradást, és id-
vevéges ki-múlást.

M A S.

Az házasságról.

AZ ki ladúl hosszú útra, sokat
búfúl, de nem tudgya, ha já-
rása, bujdosása jóra leszzen, vagy
fordúl gonoszra.

Sokszor romol, kárt gyakran
vall, kedve bomol, pokol hirt ball,
míg vigszággal, s' jó haszonnal,
viszta nem tér kívánt jutalommal.

A' sok káron fir, bánkodik, a'
jó hasznon örül, ugrik, s' vigan-
lakik, kedven nyugszik, eszik,
iszik, semmit nem bánkodik.

Igy van dolga a' ki gondgyát,
házasságra adgya magát, az út sul-
lyát, sok bu dallyát, míg végre nem
viheti szándékát.

N 4

Nem

Nem tudhattya nyér vagy veszté,
 ha haszonra fordúlhaté, jót találé,
 rosszat vészé, kedve szerint ha-
 úta fordulé.

Ki haszonnal s' ki jár kárral, ki
 Angyallal s' ki Sátánnal, bűn auyá-
 val, szörnyű kárral, akad őszve
 lelkének kárával.

A' kedvestárs nyilván Angyal,
 ha jót találsz élhetsz azzal, kevés
 búval, ritka jajjal, nem sobajtasz
 lelked fájdalmával.

Helyén vagyon minden dolgod,
 nem lesz másén kívánságod, éted,
 itod, vigasságod, tökéletes világ
 minden dolgod.

Szomorkodgyál ámbár néha,
 frátkozzál, akadgy kárra juss bár
 búra, szörnyű jajra, de a' jó társ
 lesz viditásodra.

Fénlő Gémánthoz, Rubinthoz,
 Finum aranyhoz, ezüsthöz, a' jó
 aszszony gyakor haszon, hasonla-

tes a' drága gyöngyökhöz.

A' tárháznak minden színe, ud-
varának ékeffége, szép tüköre, s'
drága kincse, a' jó aszszony urá-
nak öröme.

A' jó aszszony szép Corona, é-
kes bizony mint Pálma fa, a' szép
rosa, sem viola, nem érvéle liliom
illattya.

A' férfinak szép czimere, dol-
gainak kívánt vége, tiszteffége s'
híre neve, a' jó aszszony segítsége
s' élete.

Ne mond magad nyavalyáinak,
ne kiáltád magad búsnak, sör-
böldognak s' nagy gazdagnak, ha
szerit telted a' jó aszszonynak.

Elég vagyon mert mindene, ki-
nek van jó felsége, tiszteffége, s'
híre neve, nevekedik ég alatt mint
dene.

Házát belől ha el nézi, minden
felől el-szemléli, tisztán leli, mert

van néki, a' ki házat minden nap
szépíti.

Oh boldogság! oh nagy öröm!
oh nagy jószág s' segedelem! En
Istenem adgyad érnem, Illy drága
vendégben légyen részem.

De a' rosz társ merő Sátán, mint
hegyes nyárs mord az urán, Örül
kárán, tapsol búván, meg-emésztő
tűz a' férfi házában.

Scorpióval edgyütt lakol, vipe-
rával meg-alkunni, könnyeb élni,
s' hasznosb járni, hogy nem illyel
edgy házbán szorúlai.

Basiliscus látásával, meg-öl, de
én még-is azzal, éjjel nappal vi-
gyázással, inkább laknám mint a'
gonosz társal.

Jaj hát annak jaj mind éltig!
meg-holt bizony immár félig, rosz
aszízonyra s' túnya társra, a' ki ta-
lál, gyász dolga mind holtig.

Nem virradhat az öröme, est-
gét

vét nem érhet kedvére, vagyon-
része könyves szembe, a' kitalál-
tánya feleségre.

Brel ital annak méreg, rossz asz-
szonnyal ki fentereg, oh rút féreg,
s' kínzó méreg, szegény férfi kör-
nyűl sértő vas szeg.

Háznak minden csúnyasága,
tisztá ágynak gyalázója, férfi gyás-
za s' kénzó láncza, a' rossz asz-
szony urának bobéra.

A' rossz aszszony urát győrti,
hidgyed bizony meg emészti, lel-
két sérti, rontya s' veszti, idő előtt
aggasztja s' vénbliti.

Mint agyon vert ha úton jár, vélt
néd hogy rest, mert mint a' sár,
furkoson jár, vigyáz rá bár, felesé-
ge miatt meg. holt az már.

Oh szörnyű bú! jaj nagy eset,
oh szomorú bajos élet! jaj mi le-
het mondgy csak edgyet, a' mi bő-
nyebben tépné az embert,

Oh nagy oltor ki előttem, sirván
 sokszor forgasz nékem! én Iste-
 nem ne add érnem, Illy rossz ven-
 dégben hogy legyen részem.

Ezt kedvéjért edgy iffiúnak,
 áram azért hogy jó társnak, mint
 aranynak, Sőt Gyémántnak, kere-
 sője legyen tiszta ágynak.

Végyen példát barátságul, ki
 vele izólt bár csak arrúl, mert ki
 másrúl, s' nem magárúl. tanul, az
 jár minden dolgában jól.

V E G E.

Rendi

Rendi ez könyvben foglalt Enekeknek.

A

Adgy már esendességet, lelki	1
Adgy-meg minket Ur Isten	17
Aldott szép Pünkösztnek gyöny:	22
Az én jó Istenem ha gyertyám	27
A' te nagy nevedért tarts-meg	30
A' szent Háromságnak első sze:	34
A' szent Háromságnak kinek	37
A' szent Háromságnak harm:	39
Az Ur az égbe, mint Király	109
Az jó hitű ember szelíd e'	121
Adgyunk hálát Istenünknek	152
Az idő ósága nevel magas fá:	153
A' gonosz természet meg-rom:	209
Az Ur Istennekem édes táp:	278
A' Musák szállási	218
A' ki indiúl hósz szű utra	283

B

Bizonnyal ismértem rajtam	8
---------------------------	---

LAISTROMA:

Bocsásd meg Ur Isten iffiúság: 18

Bóldog kinek vétjét az 71

Bocsásd Szent Lelkedet 154

Bűn testéből s' tömlőczéből 260

C

Csudálható nagy dolog 181

D

Délus szigetéből ez minap 175

E

Egyedül te benned, mellém 79

Enyhítsd meg Ur Isten 117

E' világ mint edgy kert 91

Egekben lakozó szentséges 202

El-jő még az idő csillagosa 232

Egykor egy vén jámbor 250

En nyavalyás lelkem 237

F

Ferog a' szerencse mán 186

G

Gazdag bűn kegyelmű 229

H

Ha az Isten nekem segítségem 121

Had vezérle Pallás 164

Hitetű

LAISTROMA.

Hitető szerencse nem kell	101
Hívek keresztyének jer	78
Hogy felekezéssel	119

I

Igaz által út jóval forró	140
Iőj mellém szent Isten	137
Im hol édes hazám	164
Iffúságom vétke, gyakran	199
Járnlok az Urhoz	221

K

Kegyelmes Ister. kinek	15
Könyörűly én rajtam Ur	58
Kiáltok hozzád mélyf.	62
Kergetéd e' világ gömbé	93
Kinek tegyek panasz	111
Kedvező szemeddel	114
Kegyes Jehova tekints	132
Katonák badnagya	141
Kérded e' koporsót	179
Könyvem forrasi	264
Könyörűlő szent Istenhez	239

L

Lelkemnek hozzád való	4
Pégyen	

LAISTROMA.

Légyen jó idő csak 112

M

Mennyei sereg bődög 31

Mint a' szomjú szarvas 43

Mert ki meg-tér kegy: 54

Minden dolgok között 143

Mi Urunk s' édes 151

Mint álgjú golyobis 171

Meg adja még Isten 225

Magasztalak én Istenem 269

Miként Egyiptusban egy 272

Mire bánkodol oh én 280

N

Nincs már hová lennem 6

Nincsen segítségem 136

Nem lehet szebb dolog 146

Ne badgy Ur Isten 253

Ne szállj perben én velem 266

O

Oh szegény meg-romlota 3

Oh én kegyelmes Istenem 6

Oh én Istenem im 11

Oh szent Isten ki 14

Oh

LAISTROMA.

Oh én édes hazám	48
Oh ki későn futok	65
Oh kegyelmes Isten	67
Oh Uram Isten melly	77
Örök életnek szép	69
Oh szép drága zálag	191

P

Pusztában didókai	46
Pallás nem nyughatik	173
Paradiesomnak te szép	241
Prédának ki örül	255
Paisa szegény fejlemnek	258

R

Reménységem te légy	64
Rettenetes rút gyász	184

S

Segély-meg engemet	41
Senkit a' pénz és kincs	104
Szűz Mária lakozván	149
Szegény fejem	207

T

Tarts-meg Uram engem	126
Téged Uram valamikor	215

Vité-

LAISTROMA.

V

Vitézek mi lehet	23
Végetlen irgalmas oh te.	50. 177
Vitézség embernek	82
Virtus lelki jószág	85
Vávar s' irigy tisztetek	96
Világon ég alatt nincs	107
Vigasságom mint	228
Varom Uram Isten	275

OVENU S.

Nil opus authorem, nihil hunc
laudare libellum.

Hoc opus authorem laudas, hic
author opus.

5(0)5

Edgynéhány oktató Regu-
lák által

VEZERLŐ UTA.

Minden úton járó igaz
Izraélitának.

AZ IGAZ ÚTON

Járókhoz.

B Oldogúl akarszé házadból ú-
tadra ki-menni, és útadból
házadba viszont meg-térni? Ve-
gyed a' Jákób pálczáját és olajját,
és ély ezekkel Jákób módgyára,
igy mehetsz ki bóldogúl házad-
ból útadra; és útadból haszonnal
térhetsz-meg házadba. A' Jákób
pálczája gyanánt legyenek ez né-
hány ide aláb jegyzendő R E G U-
L A K. A' Jákób olajja gyanánt ély
az aláb következő buzgósiágos
I M A D S A G O K K A L.

I. R E G U L A.

G Ondold-meg minck előtte
útadra indulnál, hogy jöve-
vény vagy, bujdosó, s' úton járó
vagy ebben e' világban, Terem. 47.

Úton Járok Regulája.

9. Solt. 39. 13. E' Regula mint egy támasz utadban így támaszt a' kísértetekben : Bujdosó vagy és úton járó, azért ezeket el-szenvedd.

I I. R E G.

Gondold-meg hogy nem te rajtad kezdetett elsőben a' bujdosás és úton járás ; hanem a' te atyáid is bujdosók, jövevények voltak , 1. Chron, 29. 15. Sol. 39. 13. és 119. 19. Sid. 11. 13, 14. E' Regula így támogat : A' te Atyáid ez úton mentek-
el azért menny utánnok.

III. R E G.

Gondold-meg, minémű út legyen a' mellyen meg-akarsz indulni : meg-vilgáld, hogy hamis Bálám után el ne indully, Számlál. 22. 12. Itt meg-nézd az Isten könyvét, ha ázzal edgyez a' te úrad , úgy indully úradra , miot a' Jákób úta edgyeze az Isten könyvével , mivel atyának s' anyyának

Úton Járók

engedelmekből és tetszésekből indul-meg útára, *Teremt. 28. 1, 2.* B' Regula téged így támaszt útadban. Ne fély: mert mivel Isten törvény-szerint való úton jársz, meg-őriztet téged az Ő Angyalival ebben a' te istenes útadban, *Sol. 91. 116*

IV. R E G.

Jó végeket tégy-fel minden útra indulásodban. I. Vég, az Isten dicsőffége, holott az Isten mindeket magáért teremtet, *Péld. 16. v. 4.* II. Vég, felebarátodnak haszna. Ugyan is nem kell csak magad hasznát keresni, hanem felebarátodét is, *Phil. 2. 4. & om. 12. v. 10.* Valamely úton látod, hogy felebarátod meg csalattatik, ne indulj el: mert meg-vagyon írva, *1 Thess. 4. 6.* Senki meg ne nyomorítsa, se meg ne csallja az Ő felebaráttyát valami dologban, mert mind azokért boszúszó-álló az Ur.

REGULAI.

Ellenségeddel is szolgálhat, Pél. 16.
7. Így szolgálhat: Hamánnal Mar-
docheusnak, Esth. 6. 11. Haszna
e' Regulának, útadban így gondol-
kodgyál: Sok út, mód vagyon az
én Istenemnél a' meg-szabadítás-
ra, meg-szabadíthat engem ha Ő
néki dicsőítőges.

VII. REG.

Gondold-meg, nem csak hatal-
mát a' veled járó Istennek, hanem
kegyelmes s' ép ígéretit is, Esa. 43-
2. Mikor a' vízen által menédsz
veled lélsz, és a' vizek el nem
borítnak tégedet: mikor a' tűzön
járándasz meg nem égsz, és a' lang
meg nem perlel téged, Solt. 50. 15.
Hi! segítségül, Ec. Haszna e' Re-
gulának: Támaszkodgyál félel-
mes útadban veled járó Istened-
nek szép ígéretéhez: mert az Ő
ígéretü meg-bánás nélkül való, Rom. 11. 29.

Úton Járók

VIII. REGULA.

Könyörgésseddel segítségül hívjad, e' szép igiretekkel tégedet biztató Istenedet: Ne lehesse oly kegyetlen útra indulásod, hogy Istenednek segítségül való hívása nélkül meg-indulnál. (1) Mert hívásban való minden szerénységed az imádság nélkül. (2) Mert a' könyörgés ellenséget győz, *Ki-jér.* 17. Mert sok ellenségek vadnak útadban, a' Sátán, úton álló tolvajok, Elau, Lábán, &c. Oh ember! ne indulj hát soha útra, míg nem imádkozásoddal segítségül hívod Istenedet.

IX. REGULA.

Ne kérj Istentől felettébb való nyereséget útadban, Jákóbbal kívánnyad, hogy az Isten legyen te Istened, adgyon ételt, italt, illendő ruházatot, és békével hordozzon útadban; Elégedgyél meg kéréseiddel.

Regulái,

lek te is ezzel, s' így énekelde-
gely útabban:

*Si noster Dominus, sit tutor, deo
modo victum.*

*Det vestes, satis est: cetera mun-
dus habe, az az:*

Csak az Isten légyen Urunk,
Utainkban mi tótorunk,
Etelt, italt, ruhát adónk,
Egyebeket másnak hagyunk.

X. R E G.

Utaidban való bóldog szeren-
csédnek semmit se tulajdosts, ha-
nem mindent egyedül az Isten ke-
gyelmének s' jó tereményének,
Jákób mondásaként: Kissebb va-
gyok Uram minden te irgalmaság-
gládál, *Terem. 32. 10.*

XI. R E G.

Bóldogtalan sorsodnak idején,
az Istennek néhai régi, másokkal
s' veled közlött irgalmaságiról
meg-emlekezzél, és azokkal e-

Úton Járók

megfessed el-csüggett szivedet ;
Igy cselekedék Jákób félelmében,
Teremt. 32. 9. 11. így Dávid, 1 Sam.
17. 37. Így esedezik vala ama' vén-
ségre jutott keresztvény úton járó-is.

*Qui me servasti puerum, juvenemq;
virumque,*

*Nunc serva miserum, nequoque
Christe senem, az az :*

Christus ki meg-tartál engem,
Gyermek, iffiú, s' emberségben,
Most-is tarts meg ióségemben,
S' ne hadgy-el én vénségemben.

XII. R E G.

Ha úton járó kereskedésben,
adásban, vétésben vagy foglalá-
tos két Birákra vigyázz : (1) Vi-
gyázz a' kis Biróra, s' annak taná-
csára az adásban vétésben : Ez a'
te lelked ismérte, mely így diktál :
Valamint kívánnád hogy az adás-
ban, vétésben mások veled csele-
kednének, te-is úgy cseleked-
gyél

Regulái.

gyél másokkal, *Matth. 7. v. 12.*
Luc. 6. 31. (2) Vigyázz a' nagy
Bíróra, annak mindent látó szemel-
re, mindent halló füleire, mindent
jedző kezeire és könyveire. Oh
ne fojts-meg lelked isméretit, hogy
az utolsó napon tégedet ne vádol-
lyon azért: Ne haragíts-meg a'
kemény ítéletű Bíró adásodban,
vévésedben. Ne várkezzetek,
(adásban, vévésben,) a' bíró az
ajtó előtt áll, *Jak. 5. 9.*

Ezek a' néhány Regulák, mint
edgy Jákób pálczája legyenek te-
néked istápid: Ezekkel támogasd
úraldiban magadat, míg haza jutsz
ama' te édes házába a' lelki Cá-
nahánba, mellyben osztán nem-
bujdosó, hanem örök lakos lélsz
Jákób Atyákkal, Amen.

Mivel pedig, jó úton járó, Já-
kóbnak nem csak Pálczája; ha-
nem Olajja is volt útában: hogy

UTON JÁRÓK:

meg ne fogyatkozzál, a' Jákób
olajja helyett élyim ez Istenes ide
alább következő buzgósa-
gos Imádságokkal.

UTRA INDULONAK

Imádsága.

OH fényes egekben lakozó
onnat mindenekre vigyázó,
minden igaz úton járókat vezérő,
s' reám-is fáradhatatlan-képpen
gondot viselő édes jó Istenem!
En szegény Izraél házából el-téve-
lyedett bujdosó jubod, meg-való-
lom te előtted, hogy jövevény va-
gyok, miképpen az én Atyáim-is
voltanak. Oh én bujdosó Atyá-
imnak imádságoknak meg-hal-
gató Isten! halgasd meg a' te
útra induló szolgád imádságát.
Oh Uram! ki meg-áldod az em-
bernek házából való ki-menetelet
és béc-

és bé-menetelet, áld-meg az én házamból útszakra való ki-menetelemet. Oh Izrael Pásztor, ki a' pusztában bujdosó Izraelitákat, ama' rekervényes kerengő úton elvezérltetted, vezérelj engemet is e' fel véjendő útamban. Te Uram az Izraelitákat vezérléd nappal fényes kőd oszlopában, éjjel pedig tűznek oszlopában: így vezérelj Uram engemet is. Jól tudom, oh Uram! hogy nincsen ember hatalmában, az Ő lábainak lépésének igazgatása. Te igazgassad azért az én lépésimet, hogy a' kőben meg ne űssem lábaimat. Te légy énnékem az el-tévedésben igaz útra vezérlő kalauzom; a' kedvetlen homályos időben fényes napom; esőben, hidegben, melegben bé-fedező hajlékom; bánárgomban vigaságom; félelmes útamban bátorságom, fárado-

ságomban nyugodalmom ; aluvásomban éretem vigyázóm ; kár-
vállásomban reménységem ; keres-
kedésemben nyereségem. Oh U-
ram óltalmaz engemet gonosz
igyekezettől, és gonosz társaság-
tól. Adgyad ezért édes jó Istenem,
hogy e' világi fáradságos gondok-
kal tellyes ideig tartó életem ke-
resésében mikor fáradozok, még
akkor is a' te dicsőfféges orszá-
godat, és a' te igazságodat keres-
hessem mindeneknek előtte. Bo-
csásd el meliém őriző szent An-
gyalidat, kik által óltalmaz meg
engemet félelmes útaimban min-
den féle károk, szerencsétlensé-
gek, és váratlan s' véletlen romlá-
sok ellen. Halgass meg engem
ezekben, oh bujdosóknak kegyel-
mes vezére, én a' te nevedben ere-
dek útszra, mennyen és földön
tiéd a' glória,

UTBAN MONDANDO
Imádság.

OH én bujdosó Atyáimnak,
 Abrahámnak, Isáknak, Já-
 kóbnak, és minden igaz úton já-
 róknak őriző s' vezérő Istenem né-
 kem-is félelmes szélveszes útam-
 ban kegyelmessen vezérő én édes
 Istenem! A' te nevedben vettem
 vala fel ez el-kezdett útamot a' te
 segítséged által mentem elő ed-
 dig-is útamban. Te vagy az én
 útamban velem edgyütt járó, en-
 gem vezérő Istenem, oh Uram!
 te fogadtad, mikor a' vízen által
 megyek, én velem vagy, és a' ví-
 zek el nem borítanak; mikor a'
 tűzben járandok, a' lang meg nem
 perfel, mert te, én Uram, jelen-
 vagy én velem. Oh édes Istenem!
 a' vizek szintén lelkemig érnek:
 Uram, fogd meg az én kezemet.

6 UTON JAROK

mert mint a' Péter Apostol mertő:
 föld félben vagyok: Uram ki a' jó-
 mást meg-tartád a' tengeri szélvész-
 ben, tarts-meg engemet is ez úti
 veszélyben. Oh Uram! te az há-
 rom iffiakat meg-tartád a' tűz kö-
 zepiben, tarts-meg engemet is e'
 nyomorúság kemenczéjében! Te
 Uram crudálatos vagy a' meg-tar-
 tásban; régenten edgy szóddal a'
 tengeri báborút le-csendesítetted:
 szállj Uram edgyet, és le-csende-
 sednek minden háborúink. Uram
 bocsásd-el Angyalidat, és azok ál-
 tal óltalmazd benned bizó szolgál-
 dat. Oh Uram! az álnok és ha-
 mos emberektől szabadíts-meg en-
 gemet, ne adgy engemet a' gonos-
 emberek kezekbe: ne tapodgya-
 nak a' földre a' kevélyeknek lá-
 bok, és az hitetleneknek kezek
 ne nyomorítsanak-meg. Tört és
 hálóc-vertetek az én ölényemre:

IMADÁSAG.

7

De te, oh én meg-tartásomnak Istenem! ments-meg engemet az ő veszedelmes törőktől és hálójoktól. Ne engedgyed édes Istenem, hogy a' mit a' gonoszok kívánnak, abban mennyenek elő, és ne tölts-bé az én veszedelmem felől való gonosz kívánságokat, hogy el ne nem fel ne fuvalkodgyanak. Mivel pedig ez útamban meg-fáradtam, bocsásd hozzám az égből a te meg-élesztő lelkesed, és meg-újulnak az én el-fáradt tetemim. Uram, lám eddig engemet el nem hadtál gyermekségemtől fogván, sok próbáimban, nyavalyáimban és félelmes útaimban velem voltál. ne hadgy-el Uram most-is engemet. Mivel pedig a' nap el-banyatlak, Uram térj-bé velem a' vendégfogadóba, ne hadgy-el engemet, hogy én el ne hadgyalak tégeden, és el ne szakadgyak tőtőled. Oh

én atyámnak Jákóbnak Istene, fogadást fogadok a' Jákóbbal én te-
néked, ha ennékem Istenem léksé
ez útban, ha ételt, italt, ruházatot,
egészséget adsz; ha békefésben
háza-mhoz háza visz; én a' te óltá-
rodon áldozom téneked, és az há-
lá-adásnak pohárát fel-vévén álda-
lak és fel-magasztalak tégedet,
és azokból a' jókból, mellyeket
ennékem kegyelmedből adándak,
irgalmasságot cselekekszem a' te
szűkölködő szegényiddel. Hal-
gass-meg ezekben engemet, oh
embereknek őrizője s' bujdosók
vezére! meny, föld, tenger neve-
det dicsirje.

Haza téréskorra való

Imádság.

O H Izraélnek, s' Izraél házá-
ból el-tévelyedett Juhoknak
fel-kereső és igazgató pásztora,
né-

nékem-is félelmes útamban igaz-
 gató, óltalmazó kegyelmes pász-
 torom! mit adgyak immár tené-
 ked, hogy sok próbákkal, kiser-
 tekkel, nyomorúságokkal tellyes,
 félelmes útamban, velem vóltál,
 mikor az ellenség árviz képpen jó
 vala reám, attól meg-izabadítottál:
 mikor a' vizen jártam, meg-men-
 tettél az el-mertüléstől: mikor a'
 nyomorúságoknak tűzében vól-
 nék, meg-óltalmaztál a' laagnak
 perfelésétől: mikor az úton té-
 velygettem, a' te jó Lelkeddel
 igyenes ösvént mutattál énnékem:
 óltalmaztad lábaimat betlástól. O
 Uram! a' mely úton firalmason
 mentem vala el, imé azon úton
 vidám orczával vísz mostan el-ha-
 gyott házam felé. Edgy pálczá-
 val jövék ki az én atyámnak há-
 zából, és imé te engem meg-ál-
 dottál, Oh Uram! kissébb vagyok
 min-

minden te irgalmaságidnál, kegyelmességidnél, melyeket velem cselekedtél; nem voltam volna méltó csak kissébbik irgalmaságodnak morfalékjára is. Sokakat Uram, kik én nálamnál jobbak voltak, így meg nem áldottál; Sokak élet napot edgyé résznek, még is haszontalan minden fáradságok: Sokak ki-mennek házokból, és soha haza nem térhetnek; hanem némelleyek a' vadaktúl, mint amaz iffiú Bethelbéli oltár ellen jövendőző Prophéta, meg-öletternek: némelleyek a' tolvajoktól, mint ama' Jérusalemből Jérichóba menő ember, hólt elevenen, mindenkettől meg-fosztatván, hagyattatnak: némelleyek ellenség fegyvere által, véletlen meg-ölettetnek: némelleyek vízben halnak, és sok ezerféle nyomorúságos veszedelemben életektől meg-fosztatnak. Oh Uram! ha te engemet el-hagyád!

vólna ez én félelmes útamban, mind ezek a' veszedelmek, avagy csak némelylek ezek között rajtam eshettenek vólna. El-vettem tőled útaimban az áldást, vedd el tőlem lelki áldozatát az bálá adást: Aldott légy azért, oh én bujdosásimban velem edgyütt író, veszedelmimben óltalmazó édes jó Istenem! Dicsőljenek tégedet mennyégben amaz oltár alatt nyugovó lelkek, a' kiket te ebben e' világban vezérlettél és igazgattál, a' te áldott igéddel s' vigasztaló Lelkeddel mind addig, míg haza juthattak a' fényes és dicsősséges egekbe. Aldgyon Ábrahám, Isák, Jákób, kiknek igazgató Istene voltál e' bujdosásnak völgyében. Aldgyon, Uram, az én lelkem-is tégedet, valamig e' bujdosásnak völgyében léfzen, a' melly fogadást néked tettem ez én útamban.

meg-

meg-fizetem tenéked: Uram segély hogy köszönhessem-meg tenéked, és adhassem-meg víg szívvel fogadásomat. Bújdosó életemnek rövid hátra maradt idejében is ne hadgy el engemet: A' te jó lelkeddel vezérelj engem egyenes ösvényen, amsz oltár alatt nyugovó szenteknek seregében, kikkel tégedet vég nélkül áldhatlak a' fényes egekben, Amen.

Reggeli Imádság.

O H fényes egekben lakozó szent Jehova Isten, te hozzád fohászkodom mint igaz, halhatatlan, és igen nagy kegyelmű édes Istenemhez, és az Ur János Christusbao hozzám meg-engeszteltetett szerelmes Atyámhoz; és te elődbe öntöm-ki az én lelkemnek hálázó áldozatját, nem akarom az én szívemben el-titkolni

A' te igazságodat, hanem nagy lel-
ki örömmel hirdetem inkább a' te
meg-tartásodat; nem akarom el-
tagadni a' te irgalmaságodat, sem
penig azokat a' te áldomásodat, a'
mellyekkel engem csecsemő kor-
omúl fogva meg-látogattál: u-
gyan. Is felette jó te rólad emlékez-
ni, te rólad vallást tenni, és a' te
nevedet mindenek felett dicsírói,
reggel a' te irgalmaságodat és est-
ve a' te igazságodat hirdetni. Mi-
nek okáért dicsirégedet az én lel-
kem, és áldgya a' te nagy jóvol-
todat ezért, hogy te engem az el-
múlt éjszakának sötétségében a'
te el-fogyhatatlan irgalmaságoda-
ból meg-óltalmaztál. Aldott
vagy Seregeknek Ura Istennek erős
Isten! a' ki kegyelmessen csele-
kezel mind azokkal, valakik té-
gedet keresnek és a' te idvezítése-
det szeretik. Aldott a' te nagy ne-
ved

ved minden nemzetségek között,
 hogy te minket óltalmadban tar-
 tasz és segedelmeddel gyámolíts.
 Aldottak tenéked minden csele-
 kedetid, valamellyekkel a' te szol-
 gaidat meg-látogattad. Kérlek
 tégedet édes Istenem, tarts-meg
 engem e' máj napon-is szent élet-
 ben és ép egészségben, hogy a' csa-
 lárd űrdög valami kárt énnékem
 ne tegyen, se pedig az istentelen
 embereknek vér-ontó kezek en-
 gem meg ne sértsen. Uram, én
 idveffégemnek Istene, jó reggel
 fobászokodom te hozzád, téged
 hivlak segítségül jó reggel, légy
 segítségül énnékem, hogy minden
 tilztem s' hivatalombéli munká-
 imban, a' te nagy nevednek dicső-
 ségére, és felebarátomnak haszná-
 ra serénységgel és nagy bűséggel,
 minden derekas akadály nélkül
 el járhaflak, hogy e' máj napnak
 vilá-

világosságát az én bűnelmnek se-
tét felhőjével te előted meg ne
homályosítsam, és tégedet az én
nézésemmel, szellősséggemmel, vagy
egyéb cselekedetemmel meg ne
bántsalak, se pedig a' re frigyedet,
mellyet a' szent keresztségben én
velem kötöttél, fel ne bontsam.

Adgyad énnékem a' te Sz. Lel-
kednek azt a' meg-erősítő ke-
gyelmét, a' melynek bennem mun-
kálkodása által azokat az hat dol-
gokat, a' mellyeket te gyűlölsz,
főtt az hetediket-is, melly a' te lel-
ked előtt útálatos, el-távoztathat-
sam; a' minéműiek : A' kevély se-
mek : Az hazug nyelvek : Az ár-
tatlan vér ontó kezek : Az álnok
gondolatokat forraló szivek : A'
gonoszra hiétséggel futó lábak : A'
hazugság szerző hamis bizonyosá-
gok : és a' ki az atyafiak között
háborúságot szerez, Ezekről és
ezek :

ezekhez hasonló gonofságoknak
 cselekedetitől óltalmaz meg en-
 gemet, én jól tévő Istenem! és a'
 te könyörületességednek soksága
 szerint adgyad a' te kegyelmedet
 énékem, hogy az én egész éle-
 tem és minden cselekedetim te
 előtted legyenek kevesek a' te sze-
 relmes Fiadban, a' mi Urunk Jé-
 sus Christusban, ki te veled és a'
 Szent Lélekkel egyenlő Istenség-
 ben él és uralkodik, mind örök-
 kőn örökké, Amen. *Mi Aty:*

Estvéli.

Aldott Isten, bezzeg igen én
 hozzáam kötelezte magát a'
 te ingyen való jóvoltod! hogy
 mikor még nem teremtettem vol-
 na is, immár örökös fiaddá jegy-
 zettél engemet, és az én teremte-
 résem után mindenkoron kezeld-
 ben hordoztál engemet, s' leg kö-
 zelebb,

zelebb, oh áldott Isten, e' máj napon-is a' te sok rendbéli könyörte-
letességidnek végére mehetetlen-
vólta szerint kegyelmessen meg-
óltalmaztál engemet, a' Sátánnak
nappal repülő mindenféle tűzes
nyilaitól, az homályban kegyet-
lenkedő dögötől, és a' délben pusztí-
tító hirtelen dög-baláltól, s' min-
den reám következhető reménte-
len veszedelmektől: áldassál és
dicsírtessél minden teremtetett álla-
tldról, ez te nagy kegyelmességed-
dért, Uram, az égig magasztaltat-
tott a' te irgalmaságod, és a' te igaz
mondásod a' felhőket éri. Kérlek
azért tégedet, kegyelmes Istenem,
hogy a' te irgalmaságod szerint
bocsásd meg énnékem minden
bűnelmet, valamellyekkel tége-
det e' máj napon, sőt egész éle-
temben, mind gondolatomban,
mind szólásomban, mind pedig
csele:

cselekedetemben meg-bántottám.
 Ujits-meg a' te irgalmasságodat én
 rajtam, és e' bé-állandó étfizakán is
 engedgy énnékem csendes aluvást,
 hogy te tölled, ki örökké való
 nyugalom vagy, soha el ne fá-
 kadgyak, hanem inkább az igaz
 hit által mindenkoron te benned
 maradgyak, és a' te óltalmazásod
 alatt bátorsággal nyugbassam;
 ne engedgyed, hogy az én gonosz
 ellenségem az Ördög, valami kárt
 teheszen énnékem. Uram bízem
 te vagy az én világosságom és id-
 vességem, s' kitől félljek hát? U-
 ram bízem te vagy az én életem-
 nek erőssége, s' kitől rettegjek
 hát? Te benned bízott Uram az
 én szívem, és te mindenkoron meg-
 segítettél engemet, midőn te hoz-
 zád kiáltottam, meg-halgattad az
 én könyörgésemnek szavát: ment
 ugyan is te vagy az én erősségem,
 és az

És az én lelkemnek őrizője. A' te jobb kezed erőssít meg engemet, a' te jobb kezed vigasztal meg engemet, és a' te óltalmazásodnak szárnyai alá folyamodom. Oh kegyelemnek Istene! ha te hozzád nappal kiáltok: te meghallgat sz engem, és ha éjjel kiáltok is, meg nem szégyenülök. Meg-emlekezem te róllad még az én ágyamban is, és midőn fel-serkenek, te róllad beszéllek: mert te vagy az én segedelmem, és tégedet a' te szárnyaidnak árnyékában dicsirlek: te hozzád ragadt az én lelkem: mert a' te jobb kezed tartja az én életemet. Oh kegyelmes Istenem! kérlek adgyad a' te kegyelmedet énnékem, hogy midőn az én világi életemnek utolsó órája el közelget (és a' testi halálnak nyoszolyájába az utolsó illetgek nadjáig való nyugovásra befekszek)

fekvéndem) a' te segedelmed által igaz, erős és áthatatos bittel minden irtozás nélkül esendessen, és az örök életre való fel-támadásomnak jó reménysége alatt aludgyam el. A' míg pedig e' világi életemnek végét érem, mind addig tartás-meg engem vigyázásban józan és mértékletes életben, hogy mindenkoron készen és jó lelki ismeretben találtaffam: mert édes Atyám, nem tudom én az órát, a' mellyben én hozzáam el-fogsz jönni: hogy te magadhoz végy engemet. Kérlek halgassd-meg az én mostani alázatos könyörgéletem, a' te Szelmes Fiadért, az Idvezítő áldott Ur Jésus Christusért,
Amen.

SS)(O)(SS

mendaciu
Donaunt mihi
Hoc meum dile
ctum Stephanum
reclamat de rebus
quibus orationem
per eum facio et
ut eum et omnes
reprobos et
hereticos et
magos

mendax scriptor
fuit.

